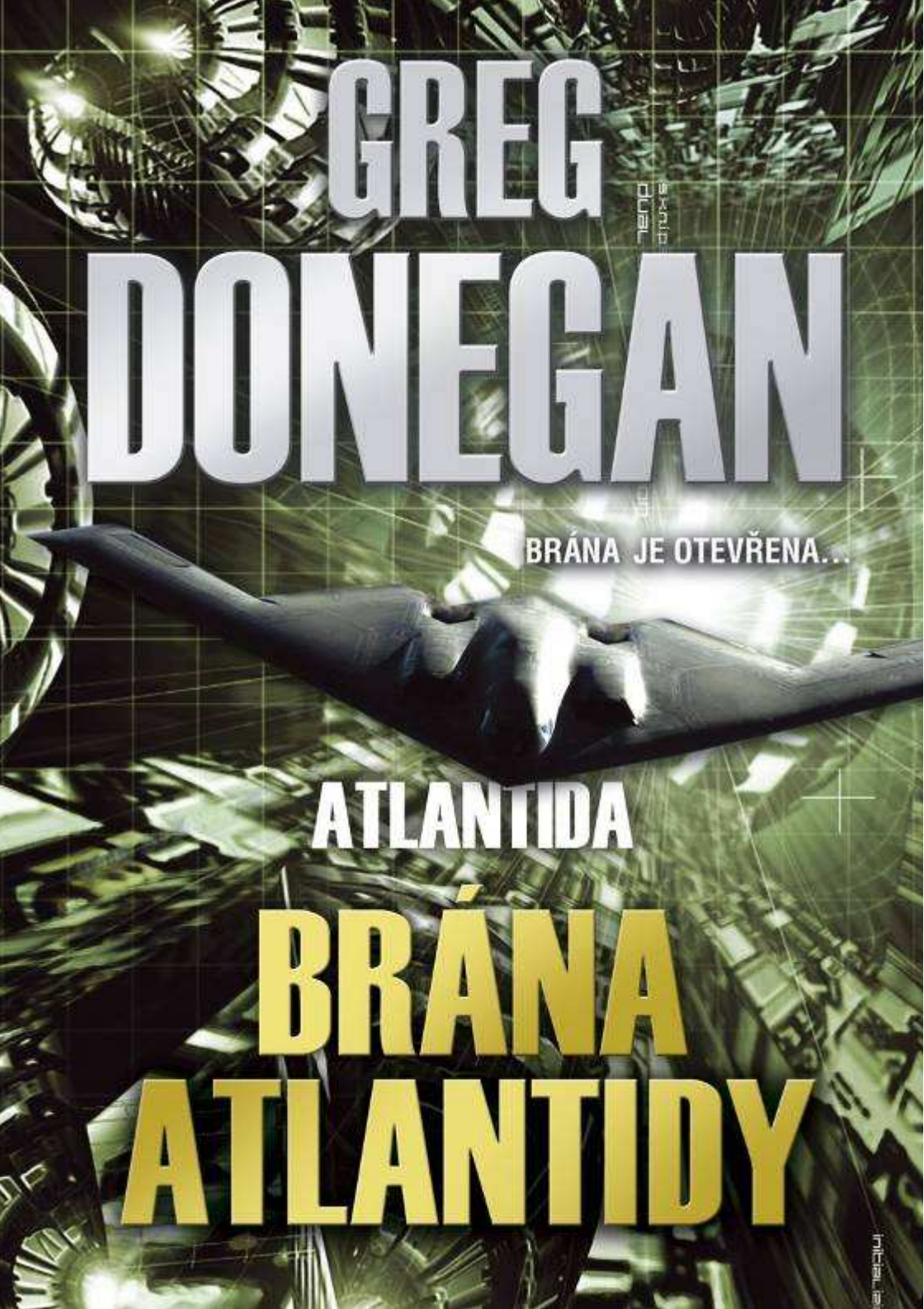

The background of the poster is a green-tinted, high-tech image. It features a large, dark submarine or underwater vehicle in the center, with a cityscape visible in the background. The image is overlaid with a grid pattern and some glowing light effects. The text is prominently displayed in the upper and lower portions of the image.

GREG DONEGAN

BRÁNA JE OTEVŘENA...

ATLANTIDA

BRÁNA
ATLANTIDY

**GREG
DONEGAN**

ATLANTIDA

**BRÁNA
ATLANTIDY**

Přeložil Zdík Dušek

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o.

ve spolupráci s nakladatelstvím Jiří Buchal – BB/art v roce 2008

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2002 by Robert Mayet

All rights reserved.

Z anglického originálu *Atlantis Gate*

(First published by Berkley Publishing Group, New York, 2002)

přeložil © 2008 Zdík Dušek

Redakce textu: Jiří Nussberger

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Grafická úprava obálky © 2008 Robin Brichta

Tisk: CENT A, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7381-319-2

Prolog

PŘÍTOMNOST

„Někdo říká, že svět pohltí oheň, podle jiných zase led.“ Hlas, který ta slova pronesl, byl hluboký, a rezonovala v něm mohutná síla, která se odrážela od stěn Oválné pracovny. „Vzhledem k tomu, co jsem okusil z tělesných vášní, straním těm, kteří hovoří o ohni. Zároveň ale znám nenávist dost na to, abych věděl, že k zániku může stejně dobře posloužit i led.“

Tato promluva starce vyčerpala. Hlava mu poklesla na vysoké opěradlo křesla. Proti němu seděl za svým stolem prezident Kennedy. Chodba před pracovnou se hemžila poradci a agenti tajných služeb, poplašených současnou kubánskou krizí, ale přímo v místnosti byli jen ti dva muži.

Když stařec navázal, jeho hlas ztratil část ze své síly. „Slova. To slova jsou klíčem.“

Kennedy se k němu naklonil. „Opravdu Chruščov řekl, že jsme příliš velcí liberálové na to, abychom bojovali, pane Froste?“

Robert Frost obrátil k prezidentovi své tmavě modré oči. „Vy mě neposloucháte. Nikdo neposlouchá.“

Kennedy se zamračil. „O čem to mluvíte?“

„Chruščov není důležitý,“ řekl Frost.

„Včera nám nad Kubou sestřelili jedno z našich špiónážních letadel U-2,“ namítl Kennedy. „Je velice důležitý. Před dvěma měsíci jste se s ním setkal. Potřebuji o něm vědět víc. Včera mi

poslal dopis, ve kterém souhlasí, že stáhne jaderné střely, pokud se zavážeme, že nepodnikneme invazi na Kubu. Pak jeho lidé sestřelili náš letoun. Můžu mu věřit? To je podstatné.“

„Chruščov není důležitý,“ zopakoval Frost. „Slyším hlasy. Vždycky jsem je slyšel. Už od dětství. Některá slova, která jsem napsal, nejsou moje. Jen přese mne prošla.“ Zamrkal a zaostřil pohled. „Ne, Chruščov nic takového neřekl.“

Kennedy se ve svém křesle opřel a trochu se uvolnil. „Proč jste to tedy tvrdil?“

„Získalo si to vaši pozornost. Jsem tu, vidíte?“

„Proč jste mě chtěl vidět?“

„Kvůli hlasům bohů,“ zamumlal Frost a pokračoval pevným hlasem: „Říkají mi různé věci. Některé se už staly, k jiným teprve dojde.“

„Předpověděl jste moje zvolení už v devětapadesátém roce,“ připustil Kennedy. „Tak brzy mi nedával šanci nikdo jiný.“ Podíval se na hodinky. „Proč jste se mnou chtěl mluvit?“

„Je tu jeden muž. Pracuje pro CIA.“

Kennedy se ve svém křesle napůl odvrátil. Od událostí v Zátocě sviní vyvolávala tato tři písmena podobnou reakci takřka vždycky.

„Jmenuje se Foreman. Pracuje sám. Studuje brány.“

„Brány?“

„Nejsme sami,“ řekl Frost. „Ve vesmíru. Na naší planetě existují brány, které vedou na jiná místa. On je studuje.“

Kennedy se pohnul, jako kdyby se chtěl zvednout a ukončit schůzku. Frostova další slova ho ale přiměla, aby zůstal sedět.

„Brzy zemřu. Vy taky. Během roku. Možná dřív, jestli mě nevyslechnete.“

„Jak to víte?“

„Řekly mi to hlasy.“

„Čí hlasy?“

„Hlasy bohů, které slyším ve svém nitru.“ Než mohl Kennedy odpovědět, mávl Frost vetchou rukou. „Nemyslím Boha v tradičním významu toho slova. Jde o nějaké bytosti, které žijí mimo náš svět. Stejně jako Stín, síla, která se snaží náš svět zničit.“

„Počkejte.“ Kennedy se obrátil k pravé straně kanceláře.
„Bobby, pojd' sem, prosím.“

V polovině dřevěné stěny se otevřely tajné dveře a do místnosti vstoupil prezidentův bratr.

„Co víme o tom Foremanovi?“ zeptal se ho prezident.

„Drží ho v Langley. Před šesti hodinami se pokusil nouzovým kabelovým vedením CIA předat zprávu Rusům do Moskvy.“

„O čem?“

Robert Kennedy pokrčil rameny. „Nevím.“

„On poslouchal náš rozhovor?“ zeptal se Frost a kývl hlavou k tajným dveřím.

Prezident přikývl. „Samozřejmě.“

„Foreman tu zprávu musí poslat,“ řekl Frost. „Patrně už je příliš pozdě.“

„Na co?“

„Na záchranu světa.“

Prezident se zachmuřil. „Pane Froste, věnoval jsem vám pět minut svého času. Vaše slova nedávají žádný smysl a obávám se, že se musím věnovat jistým naléhavým záležitostem.“

Frost se zatvářil zmateně, jako kdyby si chtěl něco vybavit, ale stále se mu to nedařilo. Bobby Kennedy k němu přišel a položil mu dlaň na křehké rameno.

„Pojďte, prosím, se mnou, pane Froste.“

„Ale... ještě musím něco říct.“

„Pojďte, prosím, se mnou.“

Ještě než vyvedl Frosta z pracovny, prezident už hovořil telefonem s Pentagonem, aby se seznámil s nejnovějším vývojem situace na Kubě. Frost stále protestoval, že si na něco musí vzpomenout a že ještě něco musí prezidentovi sdělit, ale dveře se za ním nekompromisně zavřely.

Atlantikem severně od Baham plula ruská nákladní loď, s přídí namířenou k jihu a ke Kubě. Někde vpředu je čekala americká blokáda a posádka si nebyla jistá, jakého přijetí se jim dostane, i když podle nových rozkazů z Moskvy měli pomoci při stahování raket.

Na pravoboku se objevila neobvyklá mlha, nejprve malý oblak, který ale znepokojivou rychlostí rostl a šířil se po hladině oceánu. Kapitán přikázal upravit kurz k jihovýchodu, aby se vyhnul blížícímu se víru šedé a žluté barvy, ale jeho loď byla příliš pomalá. Přes palubu se převalily první cáry oparu, zakrátko následované výkřiky vyděšených a umírajících mužů.

O pět minut později mlha opět ustoupila, ale po nákladní lodi nebylo nikde ani stopy.

Zmizení lodi zaznamenali v Moskvě i Washingtonu za dalších pět minut. První střela opustila raketové silo u Moskvy a zamířila proti silám NATO v Evropě. Rozkaz vypálit jaderné hlavice přímo proti USA dorazil na Kubu o dvě minuty a dvanáct vteřin později.

Auto s Robertem Frostem zrovna vyjíždělo bránou z Bílého domu, když se rozezvučely poplachové sirény. Stařec svěsil hlavu a zavřel oči. V duchu viděl Miami. K nebi se tam právě zvedal atomový hřib v místě, kde kdysi stávalo město.

„Zastavte,“ řekl zmatenému řidiči. Otevřel dveře a vystoupil. Stál na chodníku před Bílým domem a cítil strach lidí, kteří kolem něj běželi do úkrytu. Kromě toho ale vnímal ještě jednu věc, jež ho provázela po celý život. Uvědomil si, co zapomněl prezidentovi říct. Podíval se k jihu na Jeffersonův památník. To bylo ono, došlo mu v okamžiku, kdy na město dopadla první balistická střela z Kuby.

Bomba vybuchla nad Lincolnovým památníkem, přibližně kilometr od místa, kde stál Frost, a proti básníkovi se vyřítila smrtící stěna z plamenů.

„Takže tentokrát oheň,“ řekl Frost zlomek vteřiny před tím, než se stěna převalila přes něj.

Dane se probudil a prudce se posadil. Chelsea zakňučela. Nejprve položil feně zlatého retrívra konejšivě ruku na hlavu a automaticky ji podrblal prsty na čele. Bylo mu chladno, i když otevřeným okénkem proudil do kajuty teplý tichomořský vánek. Uvědomil si, že je celý mokrý. Na okamžik ho to zmátlo, ale pak mu došlo, že jde o pot.

Vstal z lůžka a natáhl si přes hlavu černé tričko se znakem Speciálních oddílů. Oblékl si i zelené maskovací kalhoty a

naboso vyšel z kabiny. Chelsea ho následovala. Přistoupil k zábradlí na okraji paluby a znehybněl. Chelsea si sedla vedle něj, chvíli čekala a pak si lehla břichem na chladný kov. Čenich měla položený přes okraj paluby a nabírala do nozder vůně oceánu.

Dane stál na palubě unikátního výzkumného plavidla FLIP, dlouhého více než dvě stě metrů. Těsně za ním se nacházelo řídicí stanoviště a před sebou měl vyboulenou příď, která obsahovala muonovou sondu, jež mu dovolila vstoupit do brány a projít portálem. Na přídi byly nádrže, které po naplnění mořskou vodou sloužily jako závaží, jež obrátilo plavidlo z horizontální polohy do vertikální. Podlahy v řídicí místnosti se tomuto obratu přizpůsobily a vyrovnaly překlopení lodi.

Muony, jež sonda dokázala detekovat, jsou elementární částice se záporným nábojem a neuvěřitelně krátkým poločasem rozpadu – tak se alespoň chovají přírodní muony. Muony, které vycházely z bran, měly poločas rozpadu podstatně delší, než jim přisuzovaly zákony tradiční fyziky. Dane věděl, že zabralo desetiletí výzkumů, než se přišlo na to, že jednotlivé tahy Stínu doprovází vždy emise muonů, a také věděl, že se profesor Nagoja a jeho asistentka Ahana naučili manipulovat s muony natolik, aby mu umožnili včerejší vstup do brány Ďáblova moře, a že oba vědci nyní v řídicí místnosti studují nasbíraná data. Neuniklo mu ani to, že Foreman, agent CIA, který zkoumal brány už celá desetiletí, je ve spojení s Washingtonem a pokouší se rozhodnout, jaký další krok by měli podniknout v této podivné válce lidstva proti Stínu, neznámé a zlovolné síle na opačné straně bran.

„Co se děje?“

Ten hlas Danea polekal. Necítil Foremanovu přítomnost, což bylo neobvyklé.

„Měl jsem zvláštní...“, Dane se zarazil. Už chtěl říct *sen*, ale na poslední chvíli se opravil. „Vidění.“

„Jaké?“ zeptal se Foreman. Na starcově siluetě ve tmě vystupoval ostrý nos a měsíční svit se odrážel od jeho stříbrných vlasů.

Dane ho rychle seznámil se svým viděním, od setkání Frosta s Kennedym v Oválné pracovně až po výbuch atomové bomby nad Washingtonem. Když skončil, Foreman chvíli neodpovídal.

„Ten výjev mi byl seslán,“ řekl Dane nakonec.

„Byl to jenom sen,“ nesouhlasil Foreman.

Dane zavrtěl hlavou. „Na to se v něm objevilo příliš mnoho podrobností.“

„Ale takhle se to celé neodehrálo,“ namítl Foreman.

„Takže přinejmenším zčásti ano?“ Danea to nepřekvapilo.

Foreman přikývl a zavzpomínal na události, k nimž došlo před více než čtyřiceti lety. „Z údajů průzkumného letadla nad bloádou kolem Kuby jsme věděli o otevření brány Bermudského trojúhelníku. Okamžitě jsem linkou CIA zavola do Moskvy profesor Kolkovovi. Spojil se s ruskou armádou a podařilo se jim změnit kurz té nákladní lodi včas. Vyhnula se otevřené bráně. To byl taky poslední den celé krize. Ta loď v noci vyzvedla první z jaderných střel a odvezla ji.“

Dane přejel mozolnatou dlaní po kovovém zábradlí a poslouchal tiché šumění vln, šplouchajících o bok plavidla. „Cítil jsem totéž co Frost. Nešlo o obyčejný sen. A viděl jsem, jak ta nákladní loď zmizela v bráně Bermudského trojúhelníku.“

„Proč by vám někdo sesílal výjevy věcí, které se nestaly?“ zeptal se Foreman.

Dane se nad tím zamyslel. „Kolem těch bran i skutečné podstaty Stínu nám pořád uniká něco zásadního. Něco mimořádně důležitého. To vidění jsem měl z nějakého důvodu.“

„Vyspěte se,“ řekl Foreman. „Zítra na nás čeká spousta práce.“ Kývl k černočerné stěně tři kilometry na západ od nich – k bráně Dáblova moře, z níž se včera Dane vrátil.

Agent CIA se vzdálil a Danea poprvé napadlo, co vlastně asi Foreman dělal uprostřed noci na palubě. Náhle se mu hlavou mihla neočekávaná myšlenka: to, co viděl, se možná skutečně stalo. Dane netušil, jak by to bylo možné, ale nedokázal ze sebe tento pocit setřást.

48o PŘ. N. L., ŘECKO

Král, jeden z posledních králů, kteří ještě vládli v Řecku i přes postupující demokratickou vlnu, putoval sám, což u lidí v jeho

postavení představovalo spíš výjimku. Leonidas byl také daleko od svého království – přibližně sto padesát kilometrů od Sparty. Jel po skalnaté cestě, která se klikatila po úbočích příkrých hor, jež tvořily severní pobřeží Korintského zálivu. Na pahorku napravo od sebe spatřil chrám a věděl, že už je blízko svého cíle. Chrám byl zasvěcen Apolónovi, kterého uctívali zde v Delfách.

Přitáhl koni uzdu a rozhlédl se. Výhled do stran mu clonily lícní chrániče na bronzové helmě. Pravou ruku spustil k jílcí meče a sevřel jej v prstech. Nikde nikdo – to bylo mimořádně neobvyklé. Obvyčně tudy procházely davy prosebníků, kteří chtěli navštívit věštyni. Přesto Leonidas vnímal nejasnou hrozbu, jako kdyby se ho chystala ze zálohy napadnout nepřátelská armáda. Desítky let válčení ho naučily důvěřovat vlastním instinktům.

Vtom si všiml nepřírozně husté mlhy, která se plížila od zálivu a od nížin na jihu. Pobídl koně do klusu, minul nekropoli s chrámem i místo, kde delfské orákulum oficiálně přijímalo žadatele. Posvátný hájek rostl přímo před ním, ale on zamířil ke Korycijské jeskyni.

Mlha se pohybovala rychleji a blížila se. Leonidas se zarazil, když se ve vchodu do jeskyně objevil plamen. Stála před ním stařena, zahalená v dlouhém, bílém plášti, a držela v ruce pochodeň.

„Rychle,“ zavolala na něj. „Přicházejí nepřátelé.“

Leonidas dojel až k ní a seskočil z koně. Jakmile se dotkl nohama země, tasil meč, sundal ze sedla svůj těžký štít a uchopil jej do druhé ruky.

„Musíš útočit na oči,“ řekla věštyně. „To je jediná část jejich těla, která je zranitelná tvou zbraní.“

„Kdo přichází?“

Vědma ukázala volnou rukou k mlze. „Tam je.“

Leonidas se otočil. Při předním okraji mlhy se vznášela bílá postava. Byla od něj vzdálená necelých patnáct metrů, ale rychle se blížila. Král si zprvu pomyslel, že se jedná o nějakého ducha nebo démona, protože přízrak byl celý bílý a jeho nohy se nedotýkaly země. Pohyboval se, jako kdyby ho unášela mlha.

Když ale ta věc pozvedla paže a Leonidas spatřil na každém prstu patnácticentimetrové ostří, pochopil, že to stvoření je skutečné. Přikrčil se do střehu, namířil špičku meče proti bílé postavě a krytý za štítem čekal. Na chvíličku se polekal, když si všiml, že její tváři chybějí jakékoliv rysy s výjimkou dvou červených očí, vypouklých jako oči hmyzu.

Stvůra se vrhla proti němu, ale on před jejím výpadem uhnul, druhou paží jí odrazil mečem a vzápětí zaútočil sám. Dlouholetý bojový výcvik dodal jeho pohybu rychlost blesku.

Špička meče se zabořila do levého oka netvora a prorazila je. Leonidas neváhal a svou svalnatou, zjizvenou paží zarazil meč co nejhluběji do toho děsivého, bílého obličej. Vzápětí jím otočil. Ostří meče zaskřípalo po okrajích očního důlku, tvořených bílým materiálem. Král vytrhl meč z rány. Noc pročísl strašlivý skřek.

Stvůra ho znovu napadla, tentokrát s takovou silou, že mu vyrazila štít z ruky. Leonidas podruhé zaútočil mečem a špičkou opět namířil na otevřený oční důlek. Netvor zaječel a stáhl se zpátky do houstnoucí mlhy. Věštkyň po celou dobu stála za Leonidasovým pravým ramenem.

„Počkej,“ zašeptala, když bílá postava splynula s mlhou. „Je tam ještě něco.“

Leonidas se podíval na ostří svého meče. Tam, kde přišlo do styku s bílou zbrojí toho tvora, bylo zcela zničeno. Štít ležel dva metry daleko, kousek za ním, ale on si netroufal nastavit mlze záda, aby ho mohl znovu sebrat.

„Co to bylo?“ zeptal se a upíral oči do mlhy.

„Valkýra,“ odpověděla vědma bez váhání. „Posel Stínu.“ Znovu ukázala. „Tam.“

Mlhou se k nim něco blížilo velkými skoky. Zvíře – ale takové, jaké král ještě nikdy neviděl. Mělo hadí hlavu, lví tělo a ocas štíra. Leonidas si ho sotva stačil prohlédnout a už se musel začít bránit. Sekal mečem proti útočící hlavě a uhýbal před výpady ocasu s jedovatým bodcem na konci.

Hadí hlavě se podařilo proniknout kolem jeho meče a zasáhla ho do hrudi. Sílu úderu zmírnila králova zbroj a jed neškodně stekl po kovu. Než se hlava stačila stáhnout, Leonidas ji oddělil od těla jediným mocným máchnutím meče.

Ztěžka oddechoval a stál nad podivným tělem. Hleděl do mlhy a čekal na dalšího protivníka. Mlha ale ustupovala. Na obloze se objevovaly první hvězdy a vzápětí i čtvrtina měsíce.

„Je po všem,“ řekla věštkyň.

Leonidas si uvědomil, že lapá po dechu, a silou vůle se ovládl. Nechtěl, aby si ta stařena myslela, že je unavený nebo že má strach. Ozval se podivný syčivý zvuk a král sklopil zrak. Spatřil, jak se jed toho zvířete prožírá kovovou zbrojí na jeho hrudi. Se zaklením si strhl hrudní plát a odhodil ho na zem.

„Co bylo zase tohle?“ Špičkou meče píchl do těla zvířete, které právě zabil.

„Démonické stvoření z druhé strany,“ řekla vědma.

„Z druhé strany čeho?“

„Vstup do mé jeskyně a ohřej se u ohně.“ Věštkyň se otočila a zmizela v ústí jeskyně. Od stěn se odrážel odlesk pochodně.

Leonidas si nejprve prohlédl zbroj. V hrudním plátu měl deseticentimetrový otvor od působení jedu. Sklonil se a dotkl se mečem okrajů otvoru. Nic se nestalo. Opatrně si plát znovu nasadil a vydal se za stařenou dovnitř. Věštkyň seděla na kamenném trůnu před zářícím modrým kamenem, postaveným na podlaze. Leonidas se zamračil a sledoval, jak modrá záře postupně pohasíná. *Další podivnost tohoto zvláštního večera*, pomyslel si.

Vědma přiložila pochodeň k malé hranici dřeva a podpálila ji. „Sedni si,“ pokynula Leonidasovi a ukázala na plochý, černý kámen naproti trůnu.

Král zaváhal – nechtěl být níž než ona. Neochotně se posadil. „Poslala jsi pro mne,“ řekl.

„Jsi král.“ Ve stařenině hlase zazníval tón, který se Leonidasovi vůbec nelíbil.

„To jsem,“ odvětil. Necítil se příjemně, že musí sedět na nepohodlném kamenu před tou starou ženou. Cesta do Delf nebyla jednoduchá. Ne snad po fyzické stránce, ale kvůli zprávám, které mu neustále doručovali jeho poslové o blížících se silách Peršanů.

Perský král Xerxes vedl svou mohutnou armádu z Asie a už tábořil nedaleko od Hellespontu – průlivu, který odděloval Asii

od Evropy. Zanedlouho vstoupí na řeckou půdu. Ti blázni z Athén se věnovali přípravám na každoroční oslavy *Carneia* a také přípravám Olympijských her, jež měly zanedlouho započít. Nebo to aspoň tvrdí, pomyslel si Leonidas. Zbabělost na sebe bere mnoho různých tváří a podob. Athény a Sparta spolu bojovaly po nespočet generací a on věděl, že athénští vůdci zvažují, co pro ně představuje větší hrozbu: zda Peršané nebo spojenectví se Spartou. Chápal to jako jednu z mnoha nevýhod demokracie – neschopnost přijímat dostatečně rychlá a rozhodná opatření.

„Jsi Spart’an.“

Leonidas si byl vědom, že zbytek Řecka pohlíží na jeho domovské město jako na určitou záhadu. Od ostatních řeckých měst se Sparta nelišila jen tím, že dosud měla krále, ale především tím, že se v ní kladl velký důraz na vojenství. Celý městský stát byl v podstatě organizován tak, aby podporoval svoje vojsko. Proto také Sparta představovala nejsilnější městský stát na poloostrově Peloponés v jihozápadní části Řecka, propojeném s pevninou pouze úzkou šíjí. Město se rozkládalo na severním okraji ústřední lakónské pláně u řeky Eurótu a ovládalo hlavní okolní cesty.

I původ Sparty se odvíjel od jiných kořenů než u ostatních Řeků. Jednalo se o potomky Dóřů, kteří přišli na toto území někdy kolem roku 1000 př. n. l. Taková byla skutečnost; Spart’ané ovšem dávali přednost legendě, podle níž jejich město založil Lakedaimón, syn Diův.

Společnost Sparty se dělila na tři třídy: na Spart’any, kteří jako jediní měli volební právo, perioiky neboli svobodné občany, kteří nesměli volit, ale bylo jim milostivě dovoleno, aby bojovali a umírali za stát, a nakonec heilóty, kteří sice nebyli otroky, ale měli oproti nim jen nepatrně lehčí život.

Věštkyňě pokračovala: „Jsi válečník. V jistých časech jsou válečníci třeba, a takový čas nastal.“

„Přivolala jsi mě, stařeno.“

„Měl jsi vidění,“ opravila ho.

„Přivolala jsi mě,“ zopakoval. Nehodlal se bavit o živém snu, který se mu zdál před týdnem a na jehož základě se vydal na

osamělou pout' do Delf. I když nevěřil nijak silně snům a viděním, tento sen na něj zapůsobil tak mocně, že ihned vyrazil na cestu. Ještě nikdy tu nebyl a tu ženu před sebou také ještě nikdy neviděl, ale ve snu ji spatřil zcela jasně – proto věděl, že se jednalo o skutečné vidění. Jistě, Valkýra ani to podivné zvíře se v jeho vidění neobjevily, i když by mu to pomohlo. Takové jsou ale způsoby bohů – ukazují jednu ruku, zatímco druhou drží skrytou za zády.

Delfská vědma si povzdychla. „Komu patří tvá věrnost?“

Král nezaváhal ani na zlomek vteřiny. „Spartě.“

„A Řecku?“

Leonidas pokrčil rameny. „Ohrožuje-li Řecko a Spartu stejně nebezpečí, pak ano.“

„Povolal jsi své jednotky v reakci na pohyb Peršanů,“ poznamenala věštkyně. „Athéňané však nikoliv a podlehnou oddílům perského krále před Spartou.“

„Proč jsem tu?“ zatlačil na ni Leonidas.

„I já jsem měla vidění, podle kterého musím jednat.“

Spart'an čekal.

„Budeš bojovat s Peršany,“ řekla stařena. „Získáš si uznání a slávu. A zemřeš.“

Na Leonidasově opálené a zjizvené tváři se nepohnul jediný sval.

„Je tu ale něco, co musíš ještě před smrtí vykonat,“ dodala vědma.

„Kromě pobití Peršanů?“

„Musíš něco přinést od Horkých bran.“

„Od Thermopyl?“ zamračil se Leonidas.

„Ano. Tam proběhne bitva s Peršany. Musíš se tam dostat jako první. A musíš tam získat jednu věc, kterou mi ihned odešleš.“

„Jakou věc?“ Leonidas už si v duchu představil úzký průsmyk a uvědomil si, že to je vynikající místo pro zbudování obrany před perskou přesilou. Tamější obrana ovšem ponechá sever Řecka – městské státy Thesálie – otevřený nájezdům Peršanů, což by mělo zásadní dopad na různá spojení. Přesto, kdyby...

„Poslouchej mě,“ vyštěkla věštkyně, jako kdyby věděla, že už se v mysli zaobírá taktikou bitvy. Zamrkal. Nebyl zvyklý na to, aby na něj někdo mluvil tak příkře.

„Musíš zachránit oblou věc.“ Neurčitě před sebou mávla rukama. „Kouli,“ upřesnila.

„Jakou?“

„Nevím.“

„Jsi delfské orákulum. Jak to, že nevíš? A jestli nevíš, proč bych tě měl poslechnout?“

„Je to důležité. Nejen Řecko, ale celý svět je v ohrožení.“

„Co je to za důležitou kouli?“

„Něco jako mapa.“

„Jaká?“ zeptal se znovu.

„Nevím. Ale někdo jiný to vědět bude.“

„Kdo?“

Věštkyni se zamžily oči, jak nahlížela do svého nitra. „Někdo, kdo ještě není naživu, ale žije. Někdo, kdo je z tohoto světa, ale zároveň z něj i není. Další válečník, jako jsi ty, ale jiný než ty.“

„Hádanky.“ Leonidas si sundal helmu, a odhalil tak vrásčitou, ostře řezanou tvář. Na zátylek mu dopadly bílé vlasy, svázané do ohonu.

„Ne, takové jsou příkazy bohů. Uděláš to?“

„Slibuješ mi slávu, čest a smrt v boji.“ Usmál se. Na levé tváři mu vystoupila stará jizva. „Který Spartan by odmítl takovou nabídku? Udělám, co mi řekneš.“

1. kapitola

SOUČASNOST

Drobná stařena kráčela po rovné, kamenité pláni v Peru. V jedné ruce držela deštník, aby ji chránil před sluncem, a v druhé si nesla plátěné skládací křeslo. Přes rameno měla přehozený vybledlý kožený batoh. Byla opálená a mnoho let na prudkém slunci jí do pleti vyrylo řadu vrásek.

Doktorka Leni Reizerová vystoupala na nevelký pahorek uprostřed planiny, rozložila křeslo a sedla si. Přitom se jí ze rtů vydralo ulehčené povzdychnutí. Žila v údolí Nazca více než padesát let a kombinace horka, slunce, sucha a věku si na ní začínala vybírat svou daň.

Seděla v přesném středu náhorní plošiny mezi údolími Inca a Nazca. Plošina měřila přibližně osmdesát kilometrů na délku a byla několik kilometrů široká. Na východě viděla vysoké vrcholky And s bílými sněhovými čepičkami, obklopené mraky. Okolní půda byla tvrdá, posetá malými kaménky.

Měla zdejší planinu prochozenou křížem krážem a znala nejen každý kamínek, ale také, což bylo mnohem důležitější, každou linku vyrytou do povrchu plošiny. Nacházela se uprostřed toho, co někteří lidé nazývali největším uměleckým dílem na světě. Vzhledem k jeho rozloze stovek kilometrů čtverečních se zároveň jednalo o dílo nejhůře viditelné, protože jeho složitý vzor mohl

divák obdivovat pouze z ptačí perspektivy. To také představovalo jistou záhadu, protože zdejší obrazy vznikly dlouho před Kristovým narozením.

Reizerová znala všechny linie z paměti. Přicházela na tento pahorek kde si před mnoha lety poprvé uvědomila velikost celého díla, aby tu hledala samotu. Z pahorku vycházela řada čar, které se rozestupovaly do všech stran. Rovněž zde končila rýha, kterou Reizerová nazývala hlavní linií. Začínala o osm kilometrů jižněji hlubokým vrypem do plochy planiny, dlouhým přibližně kilometr a půl, a odtud pokračovala dalších více než šest kilometrů sem.

Nepočetní turisté, kteří sem jezdili, si v nejbližším velkém městě Ica obvykle zaplatili vyhlídkový let letadlem. Autem se na planinu nesmělo. Vyhlídkový let se však pořádal jen jednou týdně, protože se jednalo o hodně odlehlé a obtížně přístupné místo. Reizerová občas strávila uprostřed pláně několik dnů po sobě a neviděla přitom jediného člověka.

Linie na planině Nazca byly poprvé objeveny ve třicátých letech dvacátého století, kdy si jich všimli piloti letadel, kteří v oblasti pátrali po zdrojích vody. Ze země si cestovatel nemusel linie všimnout, ani když přešel přímo přes ni. Po odstranění všudypřítomných drobných kamínků sice linky tvořily jasně viditelný žlábek vyrytý do tvrdé půdy, ale díky měřítku obrazců unikaly pozornosti pěších poutníků. Vzhledem k suchému podnebí, nedostatku dešťů – pršelo tu méně než dvacet minut ročně – a odlehlosti celé planiny byly všechny linie a geoglyfy dobře zachovalé.

Celkem se tu nacházelo více než tři sta obrazců a existovalo také bezmála tolik teorií, které se pokoušely vysvětlit jejich původ. V roce 1969 přišel Erich von Däniken s myšlenkou, že jde o dávné přistávací dráhy mimozemšťanů, ale Reizerová ještě nikdy neslyšela o přistávací dráze ve tvaru opice. Kromě hlavní linie tu vsutku bylo několik velkých, klínovitých rýh, z nichž některé dosahovaly délky téměř kilometr a půl a odbočovaly z nich linky dlouhé dalších osm kilometrů, ale tyto rýhy nebyly širší než třicet centimetrů, takže na nich mohla těžko přistát jakákoliv kosmická loď normální velikosti.

A přímé linie navíc často vedly přes pahorky jako tento nebo přes mělké stružky, což by představovalo další překážku přistávání.

Jiní lidé se domnívali, že se jedná o astronomické obrazy, související s různými hvězdami. Bližší prozkoumání linií i po úpravě hvězdné oblohy tak, aby odpovídala době odhadovaného vzniku obrazů, však odhalilo, že s hvězdami souvisí pouze necelá pětina linií, což bylo tak málo, že mohlo jít o obyčejnou statistickou náhodu. Reizerová zkoušela jednotlivé čáry i protáhnout dál, aby zjistila, jestli neukazují ke konkrétním vrcholům okolních hor, ale neměla velký úspěch. Když byla mladší, vypravila se dokonce na několik vrcholů, o nichž měla dojem, že k nim linie míří, ale nenašla na nich nic významného.

Další měli za to, že obrazy jsou dílem dávného kultu. Jenže odkud pocházeli lidé, kteří tento kult stvořili? tázala se Reizerová. Zbytky keramiky, které se nacházely v celé oblasti, sice byly také zdobené obrazy, ale úplně jinými, než jaké vytvářely zdejší linie. Neměly by si být aspoň trochu podobné, kdyby je malovali stejní lidé, argumentovala.

Další věcí, s níž nesouhlasila, bylo určování stárí obrazů. Nejlepší odhady se zakládaly na datování zbytků keramiky a dřeva v oblasti, a to pomocí radioaktivního uhlíku. Jenže to pouze dokazovalo, že tu ti lidé tehdy žili nebo že tudy procházeli, ale nikoliv že také vytvořili ony linie. Kdyby pohodila na planině svůj batoh, za tisíc let ode dneška by někdo určil jeho stárí a vyhlásil, že obrazy na planině Nazca namalovali lidé dvacátého století.

Reizerová měla pocit, že linie jsou mnohem starší, než si všichni myslí. A vždycky také věřila tomu, že jejich přítomnost je výsledkem něčeho jiného – něčeho, na co dosud nikdo nepřišel. Vzhledem k událostem posledních několika měsíců, kdy došlo k potvrzení skutečné existence Atlantidy a jakéhosi odvčkého nepřitele, Stínu, který útočí na náš svět přes brány, došla k přesvědčení, že zdejší obrazce nějakým způsobem souvisejí s nedávnými odhaleními. Zatím si nebyla jistá, jak konkrétně. Dnes sem přišla, aby zvážila různé možnosti.

Většinu dne strávila tichým rozjímáním a tu a tam si poznamenala do zápisníku nějakou myšlenku, která ji napadla. Natáčela deštník tak, aby ji nepřestával stínit. Kdysi unikla před apokalypsou poválečného Německa a pořád si vychutnávala ticho a samotu na planině.

Jak se blížil soumrak, spatřila na západě oblak prachu, který se zvedal nedaleko od okraje pláně. Sáhla do batohu a vyndala si drobný dalekohled, který si přiložila k očím. Zaostřila na osamělou postavu, která k ní kráčela. Nákladní auto, jež toho člověka přivezlo, se už vracelo do nedaleké vesnice.

Muž měl na sobě nové šaty barvy khaki – Reizerová rozeznávala nažehlené puky z obchodu – a cestovatelskou přílbu. Tušila, o koho jde. Během posledního roku jí několikrát psal jistý Angličan jménem Davon. Z jeho dopisů měla vždycky dojem, že je trochu výstřední, ovšem po posledních událostech viděla jeho teorie v novém světle. Ve svém včerejším faxu ji informoval, že je na cestě do Peru.

„Haló!“ zavolal, když se přiblížil asi na patnáct metrů. Jeho hlas se nesl v jemném vánku.

Reizerová jednoduše čekala. Roky strávené na této planině ji vyzbrojily nezměrnou trpělivostí. Když k ní mladík konečně dorazil, viděla na něm, jak se potí, i když se slunce sklánělo k obzoru a během poslední hodiny se nejméně o pět stupňů ochladilo.

„Předpokládám, že jste doktorka Reizerová.“

Reizerová posunula deštník, aby měla obličej stále ve stínu. „Čekal jste tu někoho jiného?“

„Poslal jsem vám několik dotazů, ale nikdy jste neodpověděla. Jsem Davon. Z Dračího projektu.“ Rozhlížel se po okolí. Viděl nejbližší linie, z nichž některé vedly až k obzoru a za něj. „Úžasné. Konečně je vidím na vlastní oči.“

„Co myslíte?“

„Linie. Víte, vyskytují se po celém světě, ale tady vystupují až na povrch.“

Reizerová tu během let přijala mnoho takzvaných odborníků. „Co podle vás ty linie jsou?“

„Lung mej. Tak se čínsky označují dračí stezky. Linie síly.“ Rozpřáhl paže a otočil se kolem své osy, zatímco ho Reizerová pobaveně pozorovala. „Cítíte to?“

Reizerová věřila, že si nevymýšlí. Když sem před tolika lety přišla poprvé, také něco vnímala – jakousi sílu či moc přímo ve vzduchu, podobně jako před blížící se bouří, jenže tady ona moc vyvěrala zezdola, z útrob samotné země.

„Je to ale dobrá síla?“ zeptala se.

Davon pokrčil rameny. „Je to prostě síla. Ta není ani dobrá, ani špatná. Dobrý nebo špatný může být až ten, kdo ji využívá.“

„Povězte mi o lung mej víc,“ požádala ho.

„Myslím, že brány, které se nyní otvírají, jsou uzlovými body dračích stezek,“ odvětil Davon. „Místa, kde se křižují hlavní linie.“ Zamračil se. „Tahle je ale v nějakém ohledu odlišná.“ Ukázal na padesáticentimetrovou rýhu v povrchu planety a otočil se k Reizerové. „Je tady někde brána Stínu?“

„Nic podobného jsem neviděla ani jsem o tom v okolí neslyšela.“

„To je zvláštní. Nic takového nenajdete nikde jinde na celé Zemi. V Anglii sice máme kresby na útesech, ale ty jsou docela jiné. Byl jsem se na ně podívat. Necítil jsem tam nic podobného jako tady. Podobné pocity jsem měl v blízkosti uzlů u vztyčených kamenů a megalitů. Ale linie jsem ještě neviděl, i když jsem se vždycky domníval, že tam jsou.“ Mluvil překotně a slova z něj plynula jako voda v horské bystřině.

„Je Tu Avebury, Rollright Stones, Karnak a samozřejmě také Stonehenge. Mohutné kameny seřazené do přímek nebo do kruhů podél linií síly. Dávni lidé něco věděli, že? Nebo je dokonce sami vytvořili? Třeba jsou dílem Stínu? Možná ty kameny představují něco jiného.“

Reizerová zůstávala zticha a nechala ho povídat.

„Před několika dny mě v Anglii navštívila jedna žena. Američanka. Ariana Micheletová. Chtěla vědět víc o dračích stezkách. O uzlech. O kamenech. Říkala, že nějak souvisejí s bránami, ale to jsem už věděl. Zavedl jsem ji k Rollright Stones. Před rokem jsem se utábořil v jejich středu. A slyšel jsem výkřiky zatracených. Viděl jsem, jak z temného kruhu v centru mlhy

vystupují podivná stvoření. S bílou, tvrdou kůží a červenýma, planoucíma očima. Jiní prý uvnitř kruhů viděli lidi z různých dob. Věděla jste to?“

Reizerová poslouchala jeho vzrušený monolog a nepřerušovala ho, ani neodpovídala. Každý si v životě neseme svůj kříž, pomyslela si, a on se musel vyrovnávat s vlastní myslí, která balancovala na hranici normálnosti a šílenství. Neustále přecházel kolem a rozhazoval divoce rukama – nedokázal zůstat ani na chvílku v klidu.

„Povězte mi o tomhle místě.“

Reizerovou náhlá změna jeho hlasu i chování téměř polekala. Najednou začal mluvit vyrovnaně a rozumně a celkově se zklidnil.

Rychle mu přdestřela různé teorie i důvody, proč s nimi nesouhlasí.

„Co si myslíte vy?“ zeptal se Davon.

„Je tu něco velice důležitého, co lidé vůbec neberou v úvahu,“ řekla. Odmlčela se. Připadalo jí divné, že se má rozhovořit zde na tomto místě, kde strávila tolik let o samotě.

„Pokračujte, prosím,“ vyzval ji Davon.

„Myslím, že tu jsou dva typy linií, vytvořené v různých dobách. Geoglyfy, obrazy – což jsou především obrazy zvířat – načrtnuté ve velice dávných dobách, a poté ty linie a rýhy, které vznikly až později.

Je tu mnoho míst, kde linie a rýhy křížují obrazy a je vidět, že jsou mladší. Myslím, že si lidé, kteří zde kdysi žili, uvědomovali sílu, jež z těchto míst vychází, a nakreslili ta zvířata na znamení své úcty.

A pokud jde o ty linie a rýhy... Myslím, že je vůbec nevytvořily lidské ruce.“

„Kdo tedy?“

„Myslím, že pocházejí z nitra,“ odpověděla Reizerová. „Vznikly ze sil ukrytých pod povrchem planety.“

„To se mi zdá pravděpodobné, když přihlídneme ke všem těm posledním událostem.“ Davon se znovu rozhlédl po planině.

„Proč tady?“

Reizerová zaváhala a nakonec zavrtěla hlavou. „Nevím.“

Davon přikývl. „Nitro planety – vědci zatím ve skutečnosti nevědí moc o tom, co je hluboko uvnitř, v jádru.“

„To vím.“

Davon se na ni zvláště podíval. „Proč jste tu zůstala po tolik let?“

Reizerová se poprvé cítila nesvá.

„Řidič auta, které mě sem vezlo,“ pokračoval Davon, „tvrdil, že jste čarodějnice.“

Reizerová se rozesmála. „To je kvůli těm košťatům.“

„Košťatům?“

„Když jsem sem po válce přijela poprvé, linie nebyly jasně vidět. Mnoho z nich zanesl prach a drobné kamínky. Tak jsem je důkladně zametala.“

Davon se rozhlédl. „Všechny?“

„Všechny. Zabralo mi to čtyři roky. A spotřebovala jsem mnoho, velmi mnoho košťat. Košťata si lidé spojují s čarodějnicemi. Necháпали, proč si chodím do města kupovat pořád nová.“ Znovu se zasmála. „Možná si mysleli, že na nich lítám.“

„Takže jste sem přijela krátce po válce, ano?“

Reizerová přikývla.

„A narodila jste se v Německu roku 1903.“

Reizerová hned neodpověděla. Vždycky věděla, že někdo může objevit pravdu. „To není pravda. Přicestovala jsem sem jako dvacetiletá.“

„Teď vím, že lžete.“

Reizerová si povzdychla.

„Něco jsem si o vás zjišťoval,“ dodal Davon. „Narodila jste se roku 1903 Marii a Klausovi Reizerovým v Düsseldorfu. Byla jste vdaná – vašeho muže odvedli a později zemřel na východní frontě. Myslím, že se jmenoval Eugen.“

Reizerová zavřela oči. Pořád viděla manželovu tvář, jak vyhlíží z omšelého, popraskaného okénka u konce vlaku, zvedá ruku na pozdrav a vrací se po krátké dovolence do války. Tehdy hluboko v srdci cítila, že už ho nikdy neuvidí. Během těch pěti dnů, které strávili spolu, vnímala jeho zoufalství a beznaděj. Chtěl počít dítě, ale ona podnikla kroky, aby se tomu vyhnula.

Privést dítě do budoucnosti, která na Německo čekala? To by bylo šílenství.

Do vzpomínek pronikl Davonův hlas. „Mám pravdu?“

„Ano.“

„Nevypadáte na svůj věk.“

„Pouštní vzduch je...,“ začala, ale přerušil ji.

„Proto tu zůstáváte, že ano?“ naléhal Davon. „Kvůli síle těch linií. Zabraňují tomu, abyste stárla tak rychle jako ostatní, vidíte? Vypadáte sotva na padesát, a přitom je vám dvakrát tolik.“

„Nevím, jestli je to tak, jak říkáte,“ řekla Reizerová. „Spíš mám dojem, že sto let uběhlo ve zbytku světa, ale tady ne.“

„Jak to myslíte?“

Reizerová už se chystala odpovědět, když se jí zjezily chloupky na zátylku a celým tělem se jí rozšířilo chvění. Stoupla si tak prudce, až se skládací křeslo překotilo na opěradlo. Padal soumrak a slunce se dotýkalo západního obzoru. Jeho paprsky na ně dopadaly téměř vodorovně.

„Ach, bože,“ vydechla, když se na jih od nich objevila záře, která vycházela přímo ze země.

„Co to sakra je?“ chtěl vědět Davon a nevědomky vykročil naproti záři, která se stále rozjasňovala.

„Myslím, že byste se měl postavit jinam,“ řekla Reizerová Davonovi, který nyní stál přímo nad hlavní linií.

Bud' ji neslyšel, nebo jednoduše nedbal na její varování. Viděla, že záře sílí, protože se blíží k nim. Nic takového ještě neviděla, ale srdce jí bušilo očekáváním. Po tolika letech čekání, až se tu něco stane.

Pak to spatřila – z hlavní linie vystupovala třímetrová stěna ohně. Otočila se k Davonovi, aby ho znovu varovala, ale on už si nebezpečí uvědomil také a dal se do pohybu. Byl příliš pomalý a plameny příliš rychlé. Jak se pokoušel uskočit, oheň zasáhl jeho pravou nohu.

Vykřikl a zíral na pahýl, čistě odříznutý uprostřed stehna. Zhroutil se k zemi.

Reizerová ztuhla na místě – nejen kvůli Davonovu zranění, ale také kvůli výhledu na planinu: každá linie a rýha plála oslnivým jasem.

V Japonsku, pět kilometrů pod povrchem země se v opuštěném dole nacházela o hodně větší verze muonového vysílače a přijímače, než jaký na palubě hostila FLIP. Superkamiokande byl v podstatě vodním detektorem Čerenkovova záření s hmotností kolem padesáti tisíc tun. Nádrž s detektorem měřila v průměru čtyřicet metrů a stejně tolik měla i na výšku. Byla plná té nejčistší vody a její stěny lemovalo třináct tisíc fotonásobičů, které představovaly velice citlivé detektory světla. Čerenkovovo záření vzniká, když se nějaká částice pohybuje vodou rychleji než světlo – které se ve vodě šíří pomaleji než ve vakuu. Průchodem takové částice vzniká šoková vlna podobná rázové vlně vytvořené nadzvukovým letadlem. Vlna dospěje k fotonásobičům v podobě jakéhosi prstence a po jeho analyzování je možné určit její typ, sílu a do jisté míry i původ.

Superkamiokande byl duchovním dítětem profesora Nagoji, financovaným vládami Japonska a Spojených států amerických, naoko jako výzkumný fyzikální přístroj, ale ve skutečnosti šlo o pokus studovat brány a porozumět jejich fungování. Veřejnosti bylo sděleno, že nádrž je umístěna tak hluboko pod zemí, aby výzkumy nenarušovala lidská činnost, ale i když to byla v zásadě pravda, superkamiokande mířil přímo do nitra planety.

Jeho řídicí centrum mělo přímé satelitní spojení s Ahanou na palubě FLIPU. Obsluha v Japonsku tedy mohla nad daty, která se jim náhle objevila na obrazovkách, hloubat sotva půl vteřiny, než je spatřil i profesor Nagoja.

„Co to je?“ Foreman nahlížel Nagojovi přes rameno a pokoušel se nějak pochopit informace, jež jim přicházely ze superkamiokande.

Nagoja se otočil k Ahaně. „Dejte to na hlavní obrazovku.“

Mladá žena rychle zmáčkla několik kláves. Na monitoru se objevila západní polokoule. Po všech spojnicích mezi tektonickými deskami, jejichž tvar během posledního roku viděli už mnohokrát, probíhaly linie extrémně mohutné muonové aktivity, které se sbíhaly k jednomu místu v Jižní Americe, jako

kdyby se na povrchu planety otevřel ohromný vír a vtahoval vše do svého nitra.

„Co to znamená?“ zeptal se Foreman.

Odpověděla Ahana. „Stín odebírá energii ze všech tektonických desek. V Jižní Americe musí být nějaká brána, do které se ta energie sbíhá.“ Poklepala na obrazovku, kde svítil karmínově červený bod. „Tady.“

„Zajistím družicový obrázek toho místa,“ řekl Foreman a vytáhl satelitní telefon. Ještě se ale zarazil. „Kolik energie Stín odčerpává?“

„Množství je mimo stupnice.“

„A dál?“

Nagoja věděl, jak to Foreman myslí. „Při téhle rychlosti budou tektonické desky brzy nestabilní.“

Zdálo se, že Foreman během několika vteřin zestárl o deset let. „Kolik nám zbývá času?“

„Musíme to spočítat.“

„Udělejte to.“

Nad horizontem se vznášel horní okraj slunečního kotouče a vysílal vodorovné paprsky nad modrou hladinou Tichého oceánu. Dane hleděl z paluby FLIPU k západu, na černou stěnu, která ohraničovala bránu Dávlova moře. Absorbovala sluneční paprsky, jako kdyby je požírala. Po těle mu přeběhl mráz a na okamžik ucítil v nose pach smrti a zkázy, i když nedokázal určit, jestli je skutečný nebo se jedná jen o produkt jeho citlivého mozku. Věděl, že čich je nejsilnější z pěti smyslů, a kdykoliv se ocitl v blízkosti brány, vnímal vskutku odporný pach.

Cítil, že se v řídicím centru něco děje, ale nehodlal zjišťovat, o co jde. Bylo mu jasné, že všechny špatné zprávy se co nevidět stejně dozví. A bez ohledu na to, o čem se konkrétně jedná, věděl, že se brzy bude muset přinejmenším ještě jednou vydat do brány Dávlova moře.

Poprvé vstoupil do brány, aniž by si toho byl vědom, na podkladě Foremanových rozkazů. Dane patřil k MACV-SOG, Vojenské radě při vietnamském velení, skupině pro průzkum a pozorování, což bylo neškodné označení elitních vojáků ze

Speciálních jednotek a jejich domorodých protějšků, kteří uskutečňovali během vietnamské války tajné mise na území Kambodže, Laosu, Severního Vietnamu a dokonce i Číny.

Foreman vyslal Daneův oddíl – průzkumný oddíl Kansas – na výpravu do Kambodže, na které měli získat černou skříňku ze zříceného průzkumného letadla U-2. Dane ovšem netušil, že onen letoun byl součástí experimentu, kterým si Foreman ověřoval, jestli existuje nějaké propojení mezi Angkorskou bránou a bránou Bermudského trojúhelníku na opačné straně světa, kam poslal ponorku Scorpion. Ještě než Scorpion zmizel a U-2 se zřítilo, skutečně se jim podařilo navázat vzájemný kontakt. Jednalo se o důkaz vzájemné provázanosti bran, ovšem za jeho podání byla zaplacená vysoká cena.

Dane se nakonec vrátil jako jediný. Několik spolubojovníků bylo rovnou zabito a velitel týmu Flaherty zmizel. Od té doby Dane vstoupil do bran znovu, z toho jednou o třicet let později opět do Angkorské brány, kde se krátce setkal s Flahertym. Jeho bývalý velitel od okamžiku zmizení nezestárl o jediný den a pověděl Daneovi o bitvě mezi Stínem a Těmi Dřívějšími, kteří nepřímo pomáhají lidem v zápase s temnotou. Dane se zachvěl – neustále cítil číhající přítomnost smrti a hrůzy.

Sklopil oči k mořské hladině, kterou dvanáct metrů od plavidla protínala hřbetní ploutev. Svlékl si košili, skopl boty a skočil do teplého oceánu. Začal plavat a nechal se omývat vodou, která ho zbavovala černých pocitů vyvolávaných nedalekou bránou.

Vnímal, jak se o něj otřela teplá pokožka delfínice Ráchel, která se vzepjala nad hladinu a padla po zádech zpátky do vody. Na Daneovu tvář dopadla sprška vody. Natáhl ruku a položil ji na přední okraj hřbetní ploutve. Cítil, jak ho zaplavuje vlna emocí a myšlenek delfína. Bylo jich tolik, že jim nedokázal najít hlavu ani patu. Soustředil se na vidění, které měl uplynulé noci, a vyslal je na oplátku k Ráchel.

O chvilku později se mu vidění vrátilo jako ozvěna, což ho docela zmátlo. Kennedy, Frost, Kuba, nákladní loď, zničený Washington, všechno zpřeházené a neuspořádané, jako kdyby se porouchal přehrávací přístroj.

Dane se přestal starat o obrazy a soustředil se na dotyk Racheliny kůže, na její teplo a na vodu, která mu klouzala kolem těla. Ráchel ho vystrčila k hladině a on se zhluboka nadechl. Pak se delfínice potopila a stahovala ho s sebou. Dane si vzpomněl, jak Rachelina trenérka doktorka Martsenová říkala, že delfíni se dokážou ponořit do hloubky šesti set metrů a zůstat pod vodou až patnáct minut, ale necítil žádný strach ani paniku. Polkl, aby vyrovnal tlak v uších, a uvolnil se. Ráchel sestoupila do hloubky přibližně patnácti metrů a zastavila se.

Dane se začínal cítit na omdlení, jak postupně spotřebovával kyslík z plic. Pořád ale nepřicházela žádná panika. Uvědomil si, že by téměř vítal zapomnění smrti. Od služby ve Speciálních jednotkách ve Vietnamu až do boje se Stínem během posledního roku se neustále ocital v ohrožení života. Seznam lidí, kteří ho předešli při odchodu do temnoty, se nadále rozrůstal. Jeho průzkumný oddíl v Angkorské bráně v Kambodži, Sin Fen v bráně Bermudského trojúhelníku, ten vikingský válečník, s nímž se setkal v prostoru mezi Zemí a světem Stínu spolu s Římany a Amelií Earhartovou, Ariana Micheletová, která zahynula, když se snažila zabránit výbuchu Erebu v Antarktidě a destrukci tichomořského hřbetu. Všichni jsou pryč. A opět jen Stín o něco zdrželi, ale neporazili ho; a také se jim dosud nedařilo vyřešit hádanku, co se nachází na druhé straně bran, odkud pochází Stín. Zjistili jen to, že portály uvnitř bran vedou na podivné místo mezi oběma světy, kde čas neplyne, mimo jiné tam živoří i skupina lidí, kteří zmizeli v bránách – jako Amelia Earhartová. Kromě toho objevili i dva hřbitovy lodí a letadel na nejhlubších místech Atlantického a Tichého oceánu.

Docházel mu kyslík a před očima se mu začaly tvořit mžitky. Jeho mysl se potácela mezi vědomím a nevědomím. Vtom v duchu spatřil nějaký předmět, kouli, která se třpytila, jako kdyby byla zhotovena ze zlata a dalších drahých kovů, s nerovným povrchem pokrytým pokroucenými nitkami, jež se stále pohybovaly a tepaly. Výjev byl příliš slabý, než aby dokázal rozeznat další podrobnosti. Ke kouli přistupoval muž ve zbroji, s holí v ruce. Dane tu zbraň okamžitě poznal: jednalo se o hůl s Nagou, sedmihlavým hadem na jednom konci, a ostrou čepelí, jež

jako jediná dokázala proříznout bílou kůži Valkýr, na konci druhém. Muž v Daneově vidění pozvedl hůl nad kouli a chystal se ji svrhnout. Dane cítil hrozivou předtuchu a pokusil se na toho muže vykřiknout, ale věděl, že nahlíží na jiné místo a do jiného času a že nemůže vůbec nijak ovlivnit to, co vidí. Na okraji vědomí se mu vznášelo poznání, že ví, nač hledí, že už o tom četl nebo slyšel, jen si momentálně nedokázal vzpomenout, kde a kdy přesně.

Poté spatřil Arianu Micheletovou. Stála na bílém povrchu, pokrytém ledem a sněhem, a hleděla přímo na Danea. Něco křičela, ale on nic neslyšel, jen viděl, jak se jí pohybují rty a jak se mu pokouší něco sdělit. Pohnula pažemi v jakémsi gestu, ale Dane je nedokázal nikam zařadit. Vtom se za ní začala bortit a lámat ledová krusta v přílivové vlně bílé smrti. Dane se natáhl kupředu, pustil Ráchel a pokoušel se dosáhnout na Arianu, ale ta zmizela, jak se jeho mozek ponořil do hlubšího bezvědomí.

Pak se Ráchel otočila nosem k hladině, podebrala svým širokým čelem jeho záda a postrčila ho vzhůru. Vynořil se nad hladinu a začal přerývaně lapat po dechu. Překulil se na záda a vykašlával vodu z plic. Modrá obloha nad ním byla bez jediného mráčku. Dane splýval po vodě, houpal se na mírných vlnách, zhluboka dýchal a vracel se k plnému vědomí.

Už se kdysi „topil“. Jednalo se o součást výcviku v potápěčské škole Speciálních jednotek na Kay Westu, do níž chodil před třemi desetiletími. Instruktoři drželi studenty pod hladinou tak dlouho, dokud studenti neztratili vědomí. Pak je vyzvedli nad hladinu, a když se probrali, přikázali jim, aby se vrátili zpátky do vody. Šlo o brutální, ale účinnou metodu – což ostatně platilo pro celý výcvik Speciálních jednotek. Doopravdy to všechno pochopil teprve v okamžiku, kdy se ve Vietnamu ocitl v první přestřelce, a jeho tělo i mysl, vybroušené a zdokonalené tvrdým tréninkem, ho udržely naživu, přestože spoluobojovníci, kteří prošli méně náročným výcvikem, zahynuli. S lidmi, kteří sloužili po jeho boku, si vytvořil ta nejsilnější pouta, jaká kdy v životě poznal.

Zkušenost v Angkorské bráně ho však zlomila. Po několika měsících útrap v džungli, kdy se mu podařilo vrátit z Kambodže

do Vietnamu, jeho vyprávění o osudu průzkumného oddílu nikdo nevěřil. A on se už nikdy nehodlal dostat do situace, kdy by ho rozkazy někoho jiného dostaly do bezprostředního ohrožení života. Vystoupil z armády a vrátil se do USA.

Koupil si harleye a jezdil na něm po celých Státech. Pět let. Pracoval, jen když potřeboval peníze. Častokrát si vydělával na živobytí hraním pokeru: schopnosti vnímat emoce a myšlenky ostatních lidí mu dávaly nad protihráči jasnou výhodu.

Pak našel štěně, které vybíralo popelnice, a nechal si ho. Zdržel se v tom městě dva měsíce, krmil svého nového kamaráda a staral se o něj, dokud nezesílil – nešlo o čistokrevného psa, ovšem mezi jeho předky se jednoznačně vyskytoval německý ovčák. Došlo mu, že už se dál nechce jen tak nazdařbůh toulat, prodal motorku a vzal štěně do výcvikového střediska, kde se oba naučili dělat záchranáře. O dvacet pět let a tři psy později – Chelsea byla poslední – se ocitl zpátky tam, kde už nikdy nechtěl být, v situaci, kterou nenáviděl. Přestal být záchráncem a stal se z něj opět válečník.

Postupně si uvědomil, že na něj někdo volá. Vzhlédl k palubě a uviděl Foremana, který mu pokynul, aby vylezl z vody. Dane neochotně začal kopat nohama a doplaval k boku plavidla. Vylezl po provaze na palubu a věděl, že nastal čas, aby si vyslechl špatné zprávy.

„Užíváte si?“ zeptal se ho Foreman a v hlase mu zněl jasný nesouhlas.

„Měl jsem další vidění,“ řekl Dane.

„Jaké?“

Dane v rychlosti popsal kouli a toho muže ve zbroji, který třímal hůl s Nagou.

„Tahle vidění nejsou moc užitečná,“ poznamenal Foreman.

„Vidění zachránilo svět, když jsem byl v Angkorské bráně,“ připomněl mu Dane. „Ukázalo mi, jak zastavit šíření Stínu. Myslím, že mi je sesílají Ti Dřívější, aby nám pomohli. A to, co jsem viděl...“ Dane se odmlčel. Nebyl si jistý, jak by měl pokračovat. „Toho muže ve zbroji nebo něco velmi podobného jsem už viděl. Možná v nějakém filmu nebo knize. Nevím.“

„Třeba to byl výjev toho, co se nestalo,“ řekl Foreman, „jako vaše vidění Roberta Frosta a Kennedyho.“

„O tom jsem taky přemýšlel,“ odpověděl Dane.

„A?“ pobídl ho Foreman.

„V tom vidění Frost říkal, že své básně nepíše sám, ale že se spíš jedná o hlasy bohů, o kterých mi pověřila Sin Fen. Ten samý hlas, který jsem slyšel v Angkoru a který mi prozradil, jak zastavit šíření moci Stínu.“

Foremanovi docházela trpělivost. „A dál?“

„Třeba bychom ve Frostově poezii našli ještě další vzkazy,“ dokončil Dane.

Foreman se nasupil. „Dobře. Moc dobře. Jděte si číst básně.“ Pleskl dlaní o zábradlí. „Ale nevadilo by vám, kdybyste se předtím nějakou dobu zabýval něčím užitečným?“ Nečekal na odpověď.

„Profesor Nagoja detekoval vysoké hladiny muonové aktivity podél všech tektonických desek. Sbíhají se v Jižní Americe.“

„Co to znamená?“

„Stín znovu útočí. Nagoja a Ahana právě provádějí propočty, ale nevypadá to dobře.“

Foreman kráčel v čele a Dane ho následoval. Vstoupili do řídicího střediska, kde profesor Nagoja a Ahana seděli před svými počítači. Postarší japonský vědec vstal a přesunul se k malému konferenčnímu stolu. Ahana kráčela za ním, v ruce poslední údaje.

„Tak co máte?“ oslovil je Foreman a usadil se v čele stolu.

Nagoja byl bledý v obličeji. „Situace je velice vážná.“

Ahana nechala kolovat několik obrázků. „Máme satelitní snímky toho místa v Jižní Americe.“

Dane se na ně podíval a zachmuřil se. Na mnohakilometrovém prostranství se rozkládaly linie, rýhy a obrysy zvířat, nyní všechny zvýrazněné šlehajícími plameny. Podal snímky Foremanovi.

„Co to sakra je?“ chtěl vědět agent CIA.

Ahana už měla připravené souřadnice. „Říká se tomu planina Nazca.“

„A co se tam děje?“ zeptal se Dane. To jméno mu bylo nějak povědomé, ale nedokázal přesně určit proč.

„To nevíme na sto procent,“ řekla Ahana, „ale muonová aktivita se rozšířila po celém světě a veškerá energie se stahuje k tomuto místu.“

„Čas,“ udeřil Foreman dlaní do stolu. „Kolik máme času?“

„Dva dny, možná tři,“ odpověděla Ahana.

„To je dost velké rozpětí,“ řekl Foreman. „Potřebuji přesnější odhad.“

„Něco mezi šedesáti a dvaasedmdesáti hodinami,“ sdělila mu Ahana pevným hlasem.

„A pak?“

„Až situace dosáhne kritického bodu, vše, co jsme dosud viděli – zničení Islandu, tsunami v Portoriku, výbuch Erebu –, bude proti tomu vypadat jako nevinná dětská hra. Po všech spojnicích tektonických desek se dočkáme masivní zkázy.“

„Rozsah škod?“ chtěl vědět Foreman.

„Nastane konec světa.“

2. kapitola

480 PŘ. N. L.

Kdykoliv se Leonidas ocitl mimo Spartu a navíc ještě v situaci, kdy se cítil být ohrožen, spal ve své zbroji. Tento zvyk si osvojil už před mnoha lety. Nebylo to sice pohodlné, ale král vnímal alespoň jistou útěchu, kterou mu poskytoval kov, chránící jeho důležité orgány. Také to znamenalo, že se po probuzení mohl připravit k boji během několika vteřin, nikoliv minut.

Pomalů se postavil. Tělo ho bolelo od věku a starých zranění. Připadal si ztuhlý a unavený a přál si, aby měl u sebe svého sluhu Xarxona, který by mu rozmasíroval svaly. Tkáň jizev přes noc často ztvrdla a ráno se musela bolestivě rozhýbat. Bez Xarxonovy pomoci se král alespoň pustil do několika základních protahovacích cviků, které mu vštěpovali už jako malému chlapci.

Po patnácti minutách se cítil být připraven na to, co mu uchystá dnešní den. Zvedl meč, který měl položený po své pravici. Všiml si poškození, které na něm způsobilo ono podivné stvoření, jež všetskyně nazývala Valkýrou. Musí ho co nejdříve svěřit zbrojíři. Totéž platilo i o hrudním plátu. A štítu, vzpomněl si, když ho sbíral ze země.

Zaslechl kroky a otočil se, připravený k obraně. Na cestě asi pět metrů od něj stála žena zahalená do rudého pláště, podobného tomu, jaký nosili spartští velitelé. Byla vysoká skoro jako on a

měla rusé vlasy, sčesané těsně k lebce. V časech, kdy se jen málo lidí dožívalo věku třiceti let, byla stará – vypadala, že jí už minula čtyřicítka, alespoň podle vrásek kolem očí. Zdála se ovšem být ve vynikající formě. Leonidas uvažoval, jak dlouho už je ta žena v dohledu a jestli viděla, jak cvičí.

Zasunul meč do pochvy a kývl jí na pozdrav. Nevěděl, o koho se jedná a jaké zde má postavení. Noc strávil před Korycijskou jeskyní na tenké dece a přikryl se vlastním pláštěm, přesně jak byl zvyklý činit na bitevním poli.

„Bud’ pozdraven, králi,“ řekla žena a přiblížila se na několik kroků od něj. Leonidas zvedl helmu. Neměl na ní žádnou ozdobu kromě několika žíní, které prozrazovaly jeho postavení. Helma nebyla tak naleštěná, jak by se Leonidasovi líbilo – další nevýhoda Xarxonovy nepřítomnosti.

„Máš výhodu,“ poznamenal a nasadil si helmu na hlavu. Jeho tvář zmizela ve stínech postranních chráničů, jež mu dodávaly téměř vzezření jakési lebky. Jednalo se o poslední obrázek, který viděla řada jeho nepřátel.

Nepatrně se uklonila v pase. „Jsem Cyra, kněžka zdejšího orákula. Mám tě doprovodit na této cestě a při plnění tvého úkolu.“

Leonidas se trochu zašklebil, jako by jeho tělem projela bolest. „To asi nepůjde, kněžko.“

„Myslím, že půjde,“ pronesl hlas za ním.

Leonidas se otočil čelem k věštyni. „Odcházím do války. To není místo pro ženu.“ Nehádal se – jednoduše konstatoval zřejmý fakt.

Věštyně nesouhlasila. „Chystáš se učinit něco víc než jen zabíjet jiné muže. Musíš naplnit vyšší poslání. S tím ti Cyra pomůže. Pak mi přinese tu mapu.“

Leonidas už o téhle části plánu taky přemýšlel, vzhledem k tomu, že mu vědma prorokovala smrt v bitvě. „Ani pochodující armáda není vhodné místo pro ženu.“

„To není obyčejná žena,“ namítla vědma. „Je to kněžka.“

„Kněžka není válečník,“ začal Leonidas. „Nechci...“

„Je to moje dcera.“

„Já nechci...“, zkusil to Leonidas znovu, ale stařena ho nenechala domluvit.

„Pocházíme z linie Heleny, na jejíž záchranu vypravil Agamemnon přes moře velké loďstvo. I tvoji předkové bojovali u Tróje, a mnozí zahynuli. Naše linie však sahá ještě podstatně dál do minulosti. K Théře a před ní k Atlantidě, než byla zničena. Naše pomoc je cenná. Naše nepřátelství je hrozným prokletím.“

Leonidas ztuhl. Nebyl zvyklý na to, aby mu někdo vyhrožoval, a zejména ne někdo, proti komu nemohl tasit meč. Ta slova o Atlantidě ho navíc překvapila. O takové zemi nikdy neslyšel. Théru znal, protože plul kolem ní. Tento ostrov zjevně před dávnými časy utrpěl nějakou strašlivou katastrofou. Vypadalo to, že rod věštkyní stíhalo během let jedno neštěstí za druhým, což nedělalo dobrou reklamu jejich jasnovideckým schopnostem.

„Co je to ta Atlantida?“ zeptal se.

„Velká země, která kdysi existovala za Herkulovými sloupy.“

„Za nimi není nic,“ namítl Leonidas. Západním směrem se nejdál dostal k Sicílii, kde Athény i Sparta založily kolonie, jež spolu neustále bojovaly. Tam také slyšel, jak féničtí mořeplavci vyprávějí o vodách dále na západě, kde je Velké moře z obou stran ohraničeno Herkulovými sloupy. Říkali, že se mezi nimi dá proplout, ale za nimi je prý jen smrt a temnota. Jistě, Féničané jsou zvláštní lidé, kteří často nabízejí své služby tomu, kdo za ně zaplatí nejvíc, ale Leonidas neviděl jediný důvod, proč by měli v tomto případě lhát.

„Teď už tam nic není,“ řekla věštkyně. „Atlantidu zcela zničil Stín a lidé, kteří přežili, se rozptýlili po celém světě. Zůstal jen nezměrný oceán, o hodně větší, než po jakém ses plavil.“

To si Leonidas dokázal těžko představit. Cesta na západ zabrala řadu týdnů, po které se galéra snažila zachytit jakýkoliv vítr a za bezvětří ji poháněla vesla.

„Co ten Stín? To je nějaký bůh?“ Pro Leonidase byli bohové všetečná stvoření, která zřejmě měla potěšení z týrání lidí.

„Stojí mimo hranice našeho poznání, takže to může být bůh,“ odpověděla věštkyně. „Znám jen jeho posly, Valkýry. Nikoho ze Stínu ještě nikdy nikdo neviděl.“

„Proč nás chtějí zničit?“ vyptával se Leonidas.

„To také přesahuje naše chápání, ale víme, že to zkoušejí. Nestačí to snad?“

Leonidas už málem odpověděl záporně. Znalost motivace nepřátel je často v boji kriticky důležitá. Vítězství nepřipadne straně, která zabije nejvíce nepřátel, ale straně, která zlomí vůli soupeře k dalšímu boji. Muž, který brání vlastní domov, představuje vždycky větší hrozbu než muž, který musí pochodovat do cizích zemí, protože mu to nařídil jeho král.

Většina lidí by odpovědi věštkyně považovala na příliš mlhavé a neurčité, ale Leonidas už měl zkušenosti s mnoha jasnovidci a tato žena mu vlastně připadala rozumnější než mnozí z nich. Jasnovidci obvykle hovořili tak vágně, že si jejich slova bylo možné vykládat deseti různými způsoby. Tahle věštkyně aspoň řekla naprosto konkrétně, co bylo třeba získat.

„Ten druhý tvor, kterého jsem zabil – co to bylo?“

„Pochází ze světa Stínu,“ odpověděla stařena.

„To je asi podivné místo,“ poznamenal Leonidas. „Jak daleko je odtud království Stínu?“

„To nevíme.“

„Proto možná potřebuješ tu mapu,“ řekl Leonidas.

„Mapa není určena pro mě.“

„Pošlu sem s ní jednoho ze svých mužů,“ nabídl.

„Pamatuješ si na Kroisa, posledního z lýdských králů?“ zeptala se vědma.

Leonidas přikývl.

„Poslal sem mnoho darů,“ řekla stařena. „Mé praprababičce. A ona mu přednesla proroctví. Poslouchal jen to, co chtěl slyšet a čemu chtěl rozumět. Pověděla mu, že jestli bude válčit proti Peršanům, zničí velkou říši. Přesně to chtěl slyšet, a tak vytáhl do boje proti Cyrovi, perskému králi. A byl poražen. Skutečně došlo ke zkáze velké říše: jeho vlastní.“

Řekla jsem ti, že si získáš na bitevním poli velkou slávu,“ pokračovala věštkyně. „Ale naplnění tohoto proroctví závisí na přítomnosti Cyry po tvém boku. Nezapomínej, králi, že by ti Valkýra srazila hlavu, kdybych ti neporadila, jaká je její slabina. Cesta osudu je velice nejasná a snadno se vydá jiným směrem, nebudeme-li opatrní.“

„Ty však taky nezapomeň, že by mi vůbec nehrozil střet s Valkýrou, kdybys mi neposlala svůj sen,“ odvětil Leonidas. „A kdybys se mu nepodvolil.“

„Peršané přicházejí bez ohledu na to, jestli ses vydal sem nebo ne,“ řekla věštyně.

„Ženy,“ zahučel král. Stařena ho neslyšela, ale Cyra ano. Kněžka se pousmála, ale nic neříkala. „Vydejme se tedy na cestu.“ Upravil si pochvu s mečem a vydal se ke svému koni.

„Pane, nezapomeň na Řeky.“

Král Xerxes, syn Dareiův, vnuk Cyrův, král Médey a Persie, vládce Libye, Arábie, Egypta, Palestiny, Etiopie, Elamu, Sýrie, Asýrie, Kypru, Babylonie, Chaldeje, Kilíkie, Thrákie a Cappadocie a nejpomazanější z pomazaných bohem Ahura Mazda, slyšel stejné pokárání každý večer po pět uplynulých let. Do ucha mu je šeptala žena, která stála napravo za ním. Po celých pět let od okamžiku, kdy se roku 486 stal králem po svém otci Dareiovi, jemuž o pět let dříve uštedřili Řekové porážku u Marathonu. Jednalo se o ohromující porážku vzhledem k tomu, že Dareiova armáda přecíslovala protivníka poměrem pět ku jedné. Xerxes si byl jistý, že smrt jeho otce, byť k ní došlo až o pět let později, začala právě v onen den. Ta porážka byla jako rakovina, která rozložila otcovu hrdost i pýchu.

Čas je vskutku nepřítel všech, králů stejně jako poddaných, rozvažoval Xerxes, poslouchal hučení deště a kvílení větru, který bičoval jeho královský stan, a pustil se do snídaně. Jeho válečný trůn stál v čele dlouhého dřevěného stolu, po jehož obou stranách seděli generálové. Kolem celého stanu hlídkovalo padesát z jeho Nesmrtelných.

Dalších devět tisíc devět set padesát Nesmrtelných tábořilo okolo svého krále – celkem deset tisíc mužů. Toto číslo bylo právě tak jisté jako každodenní východ slunce. I kdyby kteréhokoliv z vojáků zasáhl jeden z blesků, jež se právě venku klikatily, na jeho místo by nastoupil někdo jiný. Počet jednotky se neustále udržoval na čísle deset tisíc. Odtud také královská stráž získala své jméno – byli Nesmrtelní, protože šlo o jednotku, kterou zdánlivě nebylo možné zničit ani vyčerpat.

Za kruhem Nesmrtelných tábořilo dalších dvě stě tisíc mužů. Většinu netvořili Peršané, ale odvedenci z vazalských států, kteří se raději podřídili Xerxovu požadavku, než aby čelili jeho hněvu. Dokonce mezi nimi byli i jónští Řekové, kteří se přidali na stranu mocného vládce. Jejich rozhodnutí bylo pochopitelné a rozumné, obzvláště vzhledem k neochotě Athén a dalších států z řecké pevniny vyslat na jejich obranu jakékoliv jednotky či lodě, když se z nynějšího středního Turecka vynořili Peršané.

Kromě nich pod Xerxovým velením sloužili Babylonci, Arabové, Egyptané, Frýgijci, Médeové a tucet dalších národností. Takovou směsici zbraní, zbrojí a jazyků nikdo neviděl deset let, od doby Dareiova tažení do Řecka. Byli tu vojáci ze tří světadílů, které pro Peršany představovaly celý známý svět.

Obrovské vojenské ležení se rozkládalo podél západního okraje Hellespontu, který odděloval Evropu od Asie. Pokud by nechtěli obcházet Černé moře jihem dnešního Ruska, byl tento úzký průliv mezi Černým a Egejským mořem nejpříhodnějším místem pro přechod armády. V nejužším bodě jeho šíře nepřesahovala dva kilometry.

Na hladině se i uprostřed zuřící bouře pachtili po celou noc ženisté, kteří připojovali loď za lodí k pontonovému mostu. Už dosahoval délky téměř kilometr a půl a vidina blížícího se břehu dodávala svalům pracujících, kteří pokládali prkna a svazovali k sobě lana, další síly.

Padesátiveslice byly přibližně tři metry od sebe, bok po boku, a připevněné k sobě nejprve lany a poté těžkými fošnami, z nichž se zakrátko stane pohodlná cesta pro vojsko. Celá stavba se ocitla v kritickém bodě, protože hladinu moře zvedala bouře a bičovaly ji prudké větry. K neukotvenému konci mostu bylo připojeno několik galér s otroky, kteří se ho veslováním zoufale snažili udržet na místě, zatímco k němu inženýři přivazovali další plavidlo.

Ke katastrofě došlo pomalu, ale neodvratně. Spojnice zakotvených lodí se začaly uvolňovat – moře na ně vyvíjelo příliš velký tlak. Brzy drželo plavidla pohromadě už jen hlavní lano, měřící v průměru bezmála padesát centimetrů. Muži se horečně snažili toto spojení posílit, ale za prudkého větru se jejich úsilí

nesetkávalo s úspěchem – všechna lana končila brzy ve vodě. Několik neohrožených stavitelů si dokonce přivázalo lana k pasu a pokoušeli se k dalším lodím v řadě doplavit.

Dvoumetrové vlny a váha provazu je však do jednoho stáhly pod hladinu. Jejich mrtvá těla pak ještě zvyšovala hmotnost mostu a zatěžovala ho čím dál víc.

Vtom hlavní lano prasklo, s ranou přehlušující dokonce i dunění hromu, a oba volné konce proletěly vzduchem. Přitom přerážely muže vejpl a zatínaly se do dřeva jako do písku. Most povolil, prohnul se a s praštěním prken se rozpadl.

Xerxes a jeho generálové, varovaní hlasitým zvukem, vyběhli do bouře a bezmocně přihlíželi, jak se práce celého týdne během několika vteřin obrací vniveč.

Průliv, který dosud člověk takto nepřemostil, se nehodlal vzdát nijak lehce.

Thermopyly. V řečtině tento název znamená „horké brány“ a Thermopyly ho získaly podle řady horkých pramenů v okolí. Jedná se o průsmyk jihovýchodně od Lamie, mezi hřebenem Oros Oiti a Malijským zálivem, který slouží jako hlavní cesta z Thesálie na severu Řecka do Lokridy a zbytku Řecka jižního, kde se nachází většina důležitých městských států. Každá vojenská invaze, která by si kladla za cíl podrobení jižní poloviny Řecka včetně Athén a Sparty, musela projít tímto průsmykem – pokud se nechtěla plavit po moři. Na západ od Thermopyl sice vedly další cesty, ale Thermopyly ležely vedle moře, takže pozemní vojsko mohla z moře krýt a také zásobovat flotila lodí. Důležitost zásobování si většina vojáků neuvědomuje, ale faktem je, že armáda čtvrt milionu mužů plus koní spotřebuje každodenně obrovské množství zásob. Perští generálové nepočítali s tím, že by při pochodu do Řecka narazili na větší množství potravin, protože ustupující vojsko za sebou obvykle nechávalo jen spálenou zem, i když se jednalo o vlastní území.

Armáda, která se vydávala thermopylským průsmykem, samozřejmě musela projít příslovečným uchem jehly, protože cesta se v jednom místě zužuje na necelých dvacet metrů. Z jedné strany ji svírá hora a z druhé útes s výhledem na moře. Perští

generálové však svého krále ujistili, že Řekové nepostaví svou obranu právě zde, protože by tu kvůli těsnému prostoru nemohli bojovat ve svých oblíbených šicích.

Kousek severně od Thermopyl leželo několikero lázní využívajících místní horké prameny, které v mírových dobách navštěvovali lidé z celého Řecka. V časech, kdy hrozila válka z východu i ze severu, však ve zdejších horách nebyli takřka žádní obyvatelé. Průsmyk protínaly sutiny obranné hradby známé jako Střední brána, kterou postavili neznámí lidé proti neznámému nepříteli někdy ve vzdálené minulosti. Před Střední bránou se rozprostírala rovná, otevřená plocha přibližně dvě stě metrů dlouhá a osmdesát široká.

Průsmyk samotný využívali jen poutníci, kteří jím spěšně procházeli obvykle časně ráno, poté, co přenocovali u horkých pramenů na severu nebo před jeho jižním koncem. Nikdo se v něm zbytečně nezdržoval, protože celé místo vyzařovalo podivnou atmosféru a lidé, kteří žili nedaleko od něj, vyprávěli o okolních horách zvláštní historky. Zvířata bylo k průchodu třeba nutit a pak je pracně brzdit, neboť se na druhé straně Střední brány dávala do běhu, aby se co nejrychleji vzdálila. Psi v nejužším bodě vždycky vyli a vrčeli. Krajem chodily zvěsti o démonech a dalších divných stvořeních, a pokud to šlo, všichni se průsmyku vyhýbali.

Dnes ráno, kdy se na obloze klikatily blesky, které se zakusovaly do vysoké hory, a pod útesem bouřilo neklidné moře, v průsmyku nebyl jediný cestovatel. Proto také nikdo neviděl, jak se na severní straně polorozbořené zdi objevil jednoduše černý kruh, který pohlcoval skrovné denní světlo.

Když okolí osvítil další blesk, na zlomek vteřiny by případný svědek spatřil, jak se z černého kruhu asi metr a půl nad zemí vysune červená ruka plná puchýřů, s roztaženými prsty, kterými jako kdyby hledala nějakou oporu. Na několik okamžiků ruka opět zmizela v černotě. Když se znovu vynořila, loupaly se z ní cáry kůže. I tak se pokoušela něco nahmatat. Pak se opět ztratila.

Potřetí se objevila bez masa, jen samé kosti a šlachy, ožehnuté doruda. Prsty se pořád hýbaly. S posledním zachrastěním kostí se ruka sevřela do prázdna.

Další blesk už osvětlil jen samotný černý kruh. A o chvíli později zmizel i ten.

3. kapitola

SOUČASNOST

Od dramatických událostí 26. dubna 1986 Ukrajinci stále monitorují zbytky čtvrtého reaktoru černobylské jaderné elektrárny. Vnitřek reaktoru zůstal pod silnou vrstvou betonu a kamenů netknutý, ochraňovaný štítem brány, která se tu otevřela a způsobila toho večera onu katastrofu.

Na jádro reaktoru a energii, kterou produkoval, se napojil Stín prostřednictvím černého trojúhelníku o hranách dlouhých pět metrů, který se objevil nad reaktorem a zůstával tu po celé roky, aby nasával energii z roztavených palivových tyčí. Jednalo se o bránu, byť ne tak velkou jako ostatní. Sonda, kterou do ní před dvěma dny vnesl umírající dobrovolník, pomohla získat informace o povaze bran a spojení mezi portály, které se v nich nacházely. Vyšlo najevo, že brány jsou něčím jako vstupními halami, které si vytvořil na Zemi Stín, a v jejich nitru se otvíraly opravdové dveře – portály –, jež vedly na jiná místa.

V tyčích už zbývala jen dvě procenta energie a černý trojúhelník nepřestával s jejím vysáváním. Ruští vědci už nějakou dobu spekulovali o tom, co se stane, až zdroj energie vyschne docela, ale jednalo se o pouhé dohady, jako ostatně u všeho, co nějak souviselo s bránami.

Těsně před půlnocí se rozezněl poplach a příslušníci ukrajinských speciálních jednotek, kteří obsluhovali monitorovací

stanici vybudovanou v betonovém sarkofágu kolem reaktoru, vyskočili na nohy. Na monitorech, kam přenášely obraz kamery rozmístěné v nitru betonového sarkofágu, spatřili, jak z černého trojúhelníku dopadá na podlahu reaktoru černý válcovitý objekt se čtyřmi křídélky. Vojáci ten předmět ihned poznali: jednalo se o bombu, i když staršího typu. Vzápětí na zem dopadlo dalších pět pum.

Velící důstojník nařídil evakuaci ještě před tím, než se objevila poslední bomba. Vojáci otevřeli olověné dveře, které vedly k vnějšímu světu, a vyběhli do chodby. Major se ještě na okamžik zastavil, aby za sebou zavřel a zajistil dveře, a odspěchal za svými muži.

Opustili betonový sarkofág a napjatě se zastavili. Čekali na výbuchy. Nic se však nestalo.

Doktorka Reizerová zvedla oči k ohnivé stěně před sebou. Cítila, jak z ní sálá teplo, ale ne tolik, kolik by v takové blízkosti očekávala. Jako kdyby ty plameny žhnuly mezi dvěma neviditelnými skleněnými deskami vysokými tři metry. Poprvé si také všimla, že se jí pod nohama mírně chvěje země.

Polekala se, když ji Davon chytil za paži. Naklonila se k němu a konejšivě ho pohladila dlaní po zpoceném a bledém čele. Davon pohnul rty, jak se snažil promluvit. Sklonila se ještě níž.

„Co je to?“ podařilo se mu konečně vypravit. Očima pohnul k ohnivé stěně, aby jí dal najevo, na co se ptá.

„Energie z nitra planety,“ odpověděla Reizerová. „Někdo ji stahuje do tohoto místa.“

„Stín?“

Reizerová pokrčila rameny, ale pak si uvědomila, že Davon patrně ten pohyb neviděl. „Nevím.“

„Linie síly,“ zašeptal. Usmál se. Ve rtech mu nezbývala prakticky žádná barva. „Já věděl, že mám pravdu.“

„Potřebujete si odpočinout,“ řekla Reizerová, i když jí bylo jasné, že mu zbývá jen několik posledních okamžiků života.

Davonovi přeletěl po obličeji překvapený výraz. „Viděl jsem...“

Odmlčel se a několik dalších slov nebylo slyšet. „... dřívější. Jiný...“ Poklesla mu hlava a jeho pohled zeskelnatěl.

„Musíme zničit portál, který odebírá energii prostřednictvím planiny Nazca,“ řekl Foreman. Stál spolu s Danem na palubě FLIPU.

Dane potřásl hlavou. „Nemáme žádnou kněžku, která by vstoupila do brány a portálu, aby ho zavřela, jako to udělala Kaia v Ďáblově moři. Dokonce ani pořádně nevíme, co se tam přesně děje.“ Poklepal na satelitní snímek, který si vzal z řídicího centra. „Nejsme si jistí, jestli tam je opravdu brána, a i kdyby tam byla, nemusí se nám podařit včas najít portál. Zdejší jsme našli jen díky černobylské sondě.“

„Víme víc, než jsme věděli dřív,“ řekl Foreman. „Nagoja analyzoval data, jež jste shromáždili při poslední cestě do brány.“ Foreman kývl hlavou k tmavé stěně tři kilometry od nich. „Domnívá se, že na tom místě mezi oběma světy se nachází víc portálů. Některé vedou k jiným bránám na naší planetě, ale přinejmenším jedna musí vést i na druhou stranu. Na svět Stínu. Třeba bychom to mohli zarazit hned u zdroje.“

„A ví, který portál je který?“ zeptal se Dane.

„Ještě ne.“

„Takže co budeme dělat? Vyzkoušíme jeden po druhém?“

„Nagoja zmapoval díky vysílání sondy, kterou Ukrajinci vpustili do Černobylské brány, tamější portál. Domnívá se, že stejným způsobem můžeme získat informace o dalších z nich. Pošleme do nich sondu a budeme pozorovat, odkud se v tom prostoru mezi našimi světy objeví jejich emise.“

„To může nějakou dobu trvat,“ namítl Dane, „a my podle Ahaniných čísel zrovna moc času nemáme.“

„Máte lepší nápad?“

„Ještě ne.“ Dane si přejel dlaní po strništi na bradě. „A co Ti Dřívější? Flaherty tvrdil, že jsou na naší straně.“

„Rozhodně by pomohlo, kdybychom se s nimi dokázali spojit,“ připustil Foreman. „Ale navázání kontaktu s nimi se zdá být stejně obtížné jako boj se Stínem.“

„Poslali Flahertyho do Angkorské brány,“ poznamenal Dane.

Foremanovi zabzučel satelitní telefon. Půl minuty poslouchal a pak ho zase zavřel. „Je tu další problém.“

„Výborně.“

Foreman se vydal do řídicího centra a Dane kráčel hned za ním, aby se taky dozvěděl nové špatné zprávy.

„Z Černobylské brány se v reaktoru čtyři vynořilo šest dvousetkilogramových bomb z druhé světové války,“ prohodil Foreman přes rameno.

„Vybuchly?“

„Ne. Monitorovací obsluha byla evakuována, ale když se nic nestalo, vrátili se zase dovnitř. Ty bomby tam prostě jen leží.“

Vstoupili do řídicího centra. Ahana promluvila dříve, než Foreman stačil otevřít ústa. „Superkamiokande v Japonsku zachytil muonovou aktivitu v Černobyli.“

Foreman jí i Nagojovi řekl o těch bombách.

Dane o tom už mezitím uvažoval. „Myslíte, že Stín dokázal vystopovat sondu, kterou jsme vyslali Černobylskou bránou?“

„Možná,“ přikývl Foreman.

„Čechov kdysi napsal, že dramatik by neměl v prvním jednání uvést na jeviště zbraň, pokud z ní nebude do konce třetího jednání vystřeleno,“ podotkl Dane.

Foreman se nad tou tajemnou poznámkou zamračil. „Jak to myslíte?“

„Stín k nám ty bomby neposlal jen tak,“ odpověděl Dane. „Odpálí je.“

„To předpokládáme taky,“ řekl Foreman. „Ukrajinci připravují dálkově ovládaného robota, aby těm bombám odstranil rozbušky.“

„Jsem ve spojení s profesorem Kolkovem,“ ozval se Nagoja. „Provedl pár hrubých propočtů a má za to, že betonový sarkofág vydrží odpálení všech šesti náloží.“

Dane se k němu otočil. „A co brány?“

„Dozvěděli jsme se o nich docela dost,“ odpověděl japonský vědec. „Už tušíme, jak na naší planetě fungují. Brána, kterou vidíme zde na povrchu...,“ kývl k baňaté přídí lodi, za níž se nacházela brána Ďablova moře, „... je jako záchytné místo nebo kotva. Zdá se, že jsou propojeny prostřednictvím portálů, které

leží v jejich nitru, s místem, na kterém jste vy dva byli,“ řekl a podíval se z Danea na Ahanu. „Vzhledem k tomu, že nemáme lepší název, říkáme mu stejně jako Amelia Earhartová prostor mezi světy.“

„Tady,“ Nagoja ukázal dolů, aby naznačil, že má na mysli Zemi, „je čas lineární a relativně stálý. Jak ale víte, v prostoru mezi světy se nacházejí lidé z mnoha různých období – vikingští válečníci, římsí legionáři –, kteří od okamžiku zmizení nezestárli o jediný den, podobně jako jste to tvrdil o Amelii Earhartové.“

Dane se nad Nagojovou volbou slov naštětil, ale nic neřekl, protože věděl, že to Nagoja nemyslí jako urážku. Mluvil jednoduše jako vědec, který onu slavnou letkyni neviděl na vlastní oči.

„V prostoru mezi světy,“ pokračoval Nagoja, „je čas zřejmě proměnnou. To ostatně musí být, protože portály tento prostor propojují s různými obdobími v historii naší planety, jak ukázaly i poslední události. Mám na mysli kupříkladu tu skutečnost, že vám na pomoc přišla římská legie a poskytla vám čas k úniku.“

Dane sice věděl, že má Nagoja pravdu, ale i tak ho to nepřestávalo mást. Jako kdyby to vycítla, promluvila Ahana. Jednalo se o mladou Japonku a skvělou vědkyni, která byla Nagojovou hlavní asistentkou. Doprovázela Danea do brány Ďáblova moře a setkala se s Amelií Earhartovou i se samuraji z třináctého století, které proslulou pilotku doprovázeli.

„Myslím, že si to lze nejlépe představit, pokud budeme na čas nahlížet jako na další rozměr,“ řekla Ahana. „V prostoru se klidně můžete přesunout o několik kilometrů, a to několika směry. Portály se dostanete i do jiného času.“

„Můžeme navštívit budoucnost?“ zeptal se Dane.

Nagoja se zamračil. „O tom jsem neuvažoval.“

„Posádka Scorpionu se přesunula z jejich času do naší přítomnosti,“ poznamenal Dane. Pokoušel se tuto skutečnost aplikovat na jejich současnou situaci. „Třeba bychom se mohli přesunout do budoucnosti, podívat se, co bychom měli udělat, pak se vrátit a udělat to.“

„To nedává žádný smysl,“ řekl Foreman.

„Tady nedává smysl nic,“ opáčil Dane. „Nebo bychom se naopak mohli vrátit do minulosti a udělat něco jinak.“ Cítil, jak mu tělem probíhá jiskra vzrušení. „Třeba bychom mohli zachránit Arianu a ostatní.“

Nagoja zavrtěl hlavou. „Obávám se, že musíme pokračovat s naší přítomností. Kdybychom se vrátili a změnili minulost, k té změně by už došlo a my bychom ji viděli v naší současnosti. Tuhle okolnost popisují klasické paradoxy cestování v čase. Nemyslím, že prostor mezi světy je strojem času. Spíše jde o místo, kde neplyne čas v našem slova smyslu.“

Danea to moc nepřesvědčilo a měl dojem, že Nagoja jen nechce přiznat, jak pomýšlení na cestování časem mate i jeho.

„Můžeme se dostat na svět Stínu a zastavit odčerpávání energie z naší planety?“ zeptal se Foreman a vrátil tak rozhovor zpátky na začátek.

„Přinejmenším jeden portál v prostoru mezi světy musí vést na svět Stínu,“ řekl Nagoja. „A tento portál musíme najít, máme-li úspěšně přenést válku na druhou stranu. Tímto portálem zároveň musí procházet odčerpávaná energie.“

„Proč myslíte?“ zeptal se Dane.

„Domnívám se, že hlavní účel všeho, co se tu děje, je získávat z našeho světa energii, podobně jako to Stín po všechny ty roky dělal v Černobylu,“ odpověděla Ahana. „Zkáza Země je jen vedlejší produkt této snahy.“

„Co když ten portál najdeme?“ vyptával se Dane. „Co pak?“ Když nějakou dobu nikdo nepromluvil, otočil se čelem k Foremanovi. „Vím, že máte nějaký plán. Co kdybyste mi ho tentokrát řekl dopředu?“

Foreman se přímé odpovědi vyhnul, jak bylo jeho zvykem. „Pracujeme na několika variantách.“

„Předpokládám, že chcete, abych se vrátil do brány Dáblova moře a s Ráchel jsme hledali ten správný portál,“ pronesl Dane oznamovacím tónem. „Já tam ale nepůjdu, dokud mi nepovíte, jaké možnosti zvažujete a jaká je priorita jednotlivých z nich.“

Foreman si těsně pod bradou propojil konečky prstů. „Seznámil jsem s nimi prezidenta. Náš plán je prostý. Najdeme portál. Vložíme do něj muonový vysílač. Pokud dokážeme projít

portálem na druhou stranu – do světa Stínu –, pak se nám naskytne první možnost útoku.

Vyšleme do něj řízené střely s jadernými hlavicemi. V tuto chvíli právě probíhá modifikace dvaceti čtyř raket tak, aby vydržely průchod bránou.“

Dane si okamžitě povšiml slabiny tohoto plánu. „Takže vy doufáte, že ty střely budou fungovat na druhé straně, i když v bráně jinak nic elektromagnetického nefunguje?“

„Doufáme, že veškeré elektromagnetické vybavení půjde při transportu bránou a portálem vypnout a na druhé straně se opět zprovozní. Stín musí ve svém světě také využívat elektromagnetické síly.“

„To by mohl být fatálně chybný předpoklad,“ podotkl Dane. „A jak dostanete řízené střely portálem, když v bránách rakety nebudou fungovat?“

Foremanova odpověď byla tentokrát velice stručná. „Ručně.“

Něco takového Dane očekával.

Hlas se rozléhal v malé kabině a odrážel se od ocelových stěn. „Cílem Námořní akademie Spojených států je morálně, duševně i fyzicky formovat námořní kadety a vštípit jim ty nejvyšší ideály odpovědnosti, cti a věrnosti. Chceme, aby od nás vycházeli námořníci, kteří budou oddáni službě, budou se chtít i nadále rozvíjet a budou mít potenciál přijmout na svá bedra nejvyšší odpovědnost velení, občanství a vlády.“

Kapitán Tom Stokes vypnul dálkovým ovládáním zvuk a televize rázem ztichla. Jednalo se o náborové video pro námořní akademii. Na obrazovce se objevil panoramatický pohled na pozemky akademie v Annapolisu. Když Stokes hleděl na ony žulové budovy, pocítil v žaludečním důlku obvyklé zachvění: směsici strachu, hrdosti a úžasu – dokonce i po všech těch letech.

Stokes dělal na akademii instruktora až do okamžiku před šesti měsíci, kdy obdržel nové rozkazy, jež ho přivedly do této malé kapitánské kajuty na palubě nejmodernější ponorky námořnictva Connecticut. To video si ovšem nepřehrával kvůli své momentální funkci, jako spíš kvůli hlášení, jež leželo otevřené na stole: nálezy komise, která byla pověřena vyšetřováním ztráty

Seawolfa, sesterského plavidla Connecticutu a první ponorky této třídy.

Třída ponorek Seawolf představovala nejdražší a nejsmrtonosnější plavidla amerického námořnictva, vzniklá na základě více než miliardové investice do výzkumu a vývoje. Jako útočné ponorky měly jediný primární cíl: ničit ostatní podmořská plavidla.

Seawolf skutečně jinou ponorku zlikvidoval, ovšem přitom zničil i sám sebe. Zabránil ponorce Wyoming, jež se ztratila v bráně Bermudského trojúhelníku, aby odpálila zbytek jaderných střel. První raketa Wyomingu vyvolala zkázu Islandu a Seawolf na poslední chvíli překazil druhé odpálení, které by narušilo trhlinu mezi tektonickými deskami uprostřed Atlantiku a následné tsunami by smetlo východní pobřeží Ameriky i západní pobřeží Evropy.

Z onoho hlášení se zdálo, že kapitán Seawolfu splnil tento úkol tím nejdrastičtějším způsobem – odpálením jedné z vlastních nukleárních hlavic ve vzdálenosti několika málo kilometrů od Wyomingu. Při výbuchu byla obě plavidla zničena.

Hlášení uvádělo, že se sice jednalo o poněkud extrémní rozhodnutí kapitána Joea McCalluma, ale patrně šlo o jedinou možnost vzhledem k nedostatku času a podivným vlivům bran na elektromagnetické systémy, jež s největší pravděpodobností znemožnily normální použití většiny zbraní Seawolfu.

Ponorka třídy Seawolf stála přes dvě miliardy dolarů a byla vybavena veškerými zbraněmi, jaké kdy byly vyvinuty pro boj pod hladinou. Na palubě měla torpéda Mark-48, stejně jako řízené střely Tomahawk. Přitom se nejednalo o žádného obra mezi podmořskými plavidly – tyto ponorky ve skutečnosti měřily jen něco přes sto metrů na délku, takže nebyly o mnoho delší než ponorky amerického námořnictva, spuštěné na vodu během druhé světové války. Jejich třináctimetrový průměr představoval ovšem téměř dvojnásobek oproti ranějším typům.

Zadní dvě třetiny plavidla zaujímal atomový reaktor, strojovna a řídicí systémy. Stokesova kabina i zbytek ubytovacích a pracovních prostor se nacházely v první třetině. Celkem měl Stokes pod sebou třináct důstojníků a sto dvacet námořníků.

Momentálně se Connecticut plavil osm kilometrů východně od brány Ďáblova moře, takže hlášení o zkáze Seawolfu poblíž brány Bermudského trojúhelníku Stokesa mimořádně zajímalo. Ještě důležitějším a osobnějším faktorem byla skutečnost, že velitel Seawolfu, kapitán McCallum, byl Stokesovým spolužákem v námořní akademii. Kapitánovy oči se opět stočily k obrazovce. Kamera právě zabírala kapli a Stokes si vzpomněl na McCallumovu svatbu, dva dny poté, co před jednadvaceti lety absolvovali akademii. Stokes šel McCallumovi za svědka a McCallum mu tuto službu oplatil o den později.

V následujících letech se jejich profesionální dráhy často křížily, jak oba muži postupovali po žebříčku velení. Když McCallum získal velení Seawolfu, Stokes si musel připustit, že mu trochu závidí, a to až do okamžiku, kdy se nadřízení rozhodli, že jemu svěří kapitánský můstek druhé ponorky z třídy Seawolf.

McCallum a jeho posádka teď byli pryč. Stokes sklopil zrak a všiml si, že si podvědomě pohrává se zlatým prstenem s černým hematitem na levé ruce. McCallum měl úplně stejný. Na jedné straně byl znak jejich třídy a rok absolvování, na druhé erb akademie – štít s trojzubcem, dvěma liktorskými svazky prutů po stranách a mottem: *Ex Scientia Tridens*. „Z vědění pochází moc.“ Hlášení o smrti jeho přítele ale Stokesovi neposkytovalo mnoho informací a vyvolávalo více otázek, než na kolik dávalo odpověď.

Co je vlastně Stín, jak vznikly brány, a především proč ona podivná síla chce zničit náš svět, nic z toho nebylo známo. Stokesovy rozkazy zněly: monitorovat tuto stranu brány. Věděl, že na jihu je torpédoborec Thorn a FLIP, na západ od brány zase hlídkuje útočná ponorka třídy Los Angeles a sever má na starosti torpédoborec Fife.

Obklíčili bránu ze všech stran, ale vzhledem k tomu, co se stalo s Wyomingem a Seawolfem, přemítal Stokes, k čemu to vlastně je. Ještě pořád o tom uvažoval, když uslyšel pronikavé zazvonění a vzápětí se z reproduktoru nad dveřmi ozval hlas.

„Kapitán na velitelský můstek. Kapitán na velitelský můstek.“

Stokes vyběhl do chodby a za necelých pět vteřin už vstupoval na velitelské stanoviště. „Podejte hlášení!“ zvolal a přesunul se do středu místnosti vybavené nejmodernější technikou.

„Na okraji brány došlo k nějaké aktivitě,“ informoval ho první důstojník.

„Kormidelníku, otočte nás o dvě třetiny,“ přikázal okamžitě Stokes. „Připravte zbraně.“ Otočil se ke svému důstojníkovi. „K jaké aktivitě?“

„K hluku.“

Stokese taková mlhavá odpověď podráždila. „K jakému hluku?“

Důstojník se obrátil na důstojníka, který obsluhoval sonar. „Povězte mu to.“

„Kapitáne...“ Drobný důstojník mu podal druhá sluchátka. „Raději si to poslechněte sám. Ještě jsem nic podobného neslyšel.“

Stokes si nasadil sluchátka, a odřízl tak veškerý ruch velitelského centra. Slyšel tichý, vysoký zvuk s ozvěnou, který střídavě sílil a zase slábl. Po chvílce nadzvedl jedno sluchátko. „Netušíte, co to je?“

Důstojník zavrtěl hlavou. „Vychází to z brány.“

„Zní to skoro jako velryby,“ poznamenal Stokes.

„To nejsou velryby.“ Zdálo se, že si tím je důstojník jistý.

„Sviňuchy?“

Důstojník se nad tím zamyslel. „Možná, ale ještě jsem jich neslyšel tolik pohromadě. Je tam ovšem něco dalšího. Nějaký jiný zdroj.“

„Přepošlete to na FLIP. Tam mají tu odborníci na kytovce. Třeba z toho něco pozná. Konec poplachu.“

„Dobře, pane.“

Reizerová zatlačila Davonovi oči a přetáhla mu sako přes hlavu. Vychovali ji jako katoličku, ale netušila, jakého vyznání byl onen mladík. Od klečení ji bolela kolena, ale zůstala několik minut po jeho boku a odříkala těch několik modliteb, jež si pamatovala z dětství. Když už ji jiná nenapadala, namáhavě vstala a konečně se zamyslela nad svou situací.

Ohnivé stěny nejevily žádnou známku toho, že by někde slábly – pokud se vůbec měnily, spíše ještě rostly do výšky. Po mnoha desetiletích strávených vycházkami po planině a

prohlížením leteckých snímků znala dobře tvar všech obrazců a linií. Věděla, že se nachází uprostřed složitěho bludiště, kde ji ze všech stran obklopují smrtící stěny.

Dá se odtud odejít, aniž by přitom musela překročit nějakou linii? Takhle dosud nikdy neuvažovala.

Nyní ale začala.

Z Černobylské brány vypadlo dalších šest dvousetkilogramových bomb. Třináctá se ukázala být vpravdě nešťastnou, protože narazila do země špičkou s funkční rozbuškou.

Ihned po dopadu explodovala a vyvolala tím řetězovou reakci u ostatních dvanácti náloží. Kolkovovy výpočty se týkaly šesti bomb, nikoliv třinácti. Betonová zeď sarkofágu se vyboulila, popraskala a vzápětí se zhroutila. Tím se spotřebovala velká většina síly výbuchu, takže detonace měla jen minimální důsledky pro ostatní tři reaktory i nedaleké město.

I tak se rozezněly poplašné sirény a všichni lidé se snažili co nejrychleji utéct z oblasti, aby unikli před následnými účinky exploze: od zničeného sarkofágu se začal pomalu šířit mrak zamořený radioaktivitou.

Daneovu reakci na Foremanův skvělý plán pozdržel člen posádky, který se objevil v palubním otvoru s překvapivým oznámením.

„Z brány právě vyplouvá loď.“

Ještě než všem kolem stolu došel význam jeho slov, zaznělo od jednoho z počítačů tiché cinknutí.

„Muonová aktivita,“ ohlásila Ahana, která se na své židli otočila a zkontrolovala pohledem obrazovku. „Tady. A v Černobyli.“

Rozezvučel se Foremanův satelitní telefon. Vytáhl jej zpoza opasku, několik vteřin poslouchal a zavěsil. „Volal Kolkov. Sarkofág čtvrtého reaktoru byl zničen. Bomby vybuchly.“

„Myslel jsem, že jste říkal...,“ začal Dane, ale Foreman ho přerušil.

„Těsně před explozí se objevilo několik dalších bomb. Právě probíhá vypínání ostatních reaktorů a evakuace okolí.“

Dane už vystoupal na palubu a ostatní ho brzy následovali. Přesl k zábradlí. Nepotřeboval dalekohled, aby viděl loď, která se vynořila z brány a mířila přímo k nim. Jednalo se o starý klipr, jehož plachty se třepotaly ve slabém vánku. Postupně zrychloval. Šlo o skutečnou loď duchů, protože na palubě se nic nehýbalo. Torpédoborec Thorn, který FLIP doprovázel, už měnil kurz, aby zasáhl.

„To se mi nelíbí,“ zahučel Dane.

„Třeba se někomu podařilo uniknout.“ Foreman si přiložil dalekohled k očím a pátravě prohlížel prázdnou palubu.

Dane věděl, že Foreman v sobě chová naději na shledání se svým bratrem, který zmizel v bráně Ďáblova moře v roce 1945 a někde v prostoru mezi oběma světy by mohl být pořád naživu.

„Doporučuji...,“ začal Dane, ale jeho slova zanikla v masivním zadunění. Klipr vyletěl do povětří a ohnivá koule zahalila i Thorn, který se k němu přiblížil na pouhých dvě stě metrů.

Dane instinktivně zareagoval. Strhl Ahanu k zemi právě v okamžiku, kdy jim nad hlavou začaly létat ostré dřevěné úlomky. Slyšel bolestný křik a pevně držel Ahanu u sebe. Převalila se přes ně horká vlna výbuchu.

Následovalo tísnivé a znepokojivé ticho. Dane pustil Ahanu a vstal. Po klipru nezůstalo ani památky. Thorn byl zničený a hořelo na něm několik ohňů.

„To bylo určeno nám,“ řekl Dane a otočil se. „Myslím, že...“ Zarazil se, když spatřil, jak Ahana klečí nad profesorem Nagojou a snaží se rukama zastavit proud krve, který se profesorovi řinul z rány v břicho, způsobené dlouhou dřevěnou třískou. Dane si ihned klekl vedle ní.

„Druhá rána,“ řekl.

„Cože?“ Ahana byla v šoku a pořád se marně pokoušela zarazit krvácení. Dane sáhl rukou pod starého profesora a nahmatl vlhkost – další krev – i špičku dřevěného úlomku, který prošel celým tělem. Podle množství krve, které se mu přelévalo přes prsty, okamžitě věděl, že Nagojovi nemohou nijak pomoci.

Nagoja byl bledý a pokoušel se něco říct. Dane se k němu sklonil, ale profesor hovořil japonsky. „Poslouchejte,“ vyštěkl, popadl Ahanu za paži a přiblížil ji k Nagojovým rtům.

„Víc... než...,“ překládala Ahana zlomeným, ořeseným hlasem. „Čas... prostor...“ Čekala na další slova, ale Dane viděl, jak Nagojovy oči opouští poslední jiskřička života a jeho tělo ochabuje.

„Co tím chtěl říct?“ zeptal se.

Ahana zírala na svoje zakrvavené ruce.

„Jak to myslel?“ zopakoval Dane jemně.

„Nevím.“

Dane poznal, že je v takovém šoku, kdy nedokáže jasně uvažovat. Opatrně ji postavil na nohy. Foreman křičel do svého satelitního telefonu. Dane viděl, že na Thornu přežilo několik lidí, kteří nyní bojovali s požáry. Pohlédl přes zničenou loď k bráně.

Jejich pokus o nějakou akci prostřednictvím Černobylské brány a brány Dáblova moře nejen selhal, ale navíc právě dostali odpověď.

PROSTOR MEZI SVĚTY

Z tužky už zbýval jen malinký špaček, který Amelia Earhartová dokázala sotva svírat v prstech. Psala drobným písmem mezi řádky svého deníku a využívala každické bílé místo. V knize s koženou vazbou už ho moc nezbývalo. Všimla si, o kolik menší písmo nyní používá ve srovnání s prvními záznamy během pokusu obletět svět roku 1937. Amelia netušila, kolik let tu strávila a kolik času uběhlo od okamžiku, kdy se ocitla na tomto podivném místě.

Při jednom z posledních úseků obletu světa se dostala k bráně Dáblova moře. Před jejím letounem Lockheed Electra se objevila rozsáhlá oblast mlhy, kterou nebyla schopná se svým navigátorem, Fredem Noonanem, nijak obletět. Nouzově přistála na hladině Tichého oceánu a přes letadlo se o chvíli později převalila mlha. Noonana zabil zvláštní mořský tvor – kraken –, zatímco ona zůstala na palubě letounu. K hladině se vynořila

obrovská kovová koule, která ji i s letadlem uzavřela ve svém nitru. Z letounu ji vyvedla modrá záře, a když se vzbudila, byla zde, na místě, které pro nedostatek vhodnějšího označení nazývala prostorem mezi světy. Říkala mu tak, protože se zřejmě nacházel mezi světem, jejž znala v den svého zmizení, 2. července 1937, a nějakým jiným místem, odkud pocházel Stín.

Další lidé, s nimiž se zde setkala, jí vyprávěli podobné příběhy o modré záři, která je zachránila. Malá skupina, kterou vedla, se skládala z padesáti dvou jedinců. Nikdo z nich netušil, jak dlouho tu je, a jednotliví lidé pocházeli z nejrůznějších míst i časů. Bylo mezi nimi dokonce i několik japonských samurajů ze čtvrtého století.

Chyběla tu jakákoliv zrcadla, takže Amelia Earhartová nevěděla, jak nyní vypadá. Nikdy se marnivě nestarala o svůj zevnějšek a chovala se téměř jako muž, což vedlo k tomu, že jí začali říkat Lindbergh v sukních. Měla krátké, vlnité vlasy a vysokou, štíhlou postavu. Mezi podivné vlivy prostoru mezi světy patřila i okolnost, že jí za celou dobu zdejšího pobytu vlasy vůbec nepovyrostly. Nefungovaly tu ani hodinky a v neměnné záři jakéhosi světelného zdroje se nestřídaly dny s nocemi, takže se nedalo nijak poznat, kolik času uteklo.

Podívala se na svůj poslední záznam do deníku, kde shrnula nedávné události. Objevil se muž jménem Dane, kterého krátce nato následovala i římská legie, jež vybojovala krvavou bitvu s Valkýrami. Dane tvrdil, že přichází z budoucnosti vzdálené od jejích dnů několik desítek let. Legie byla zničena, když ji jakási zbraň Valkýr proměnila v kámen, ale ještě předtím se těmto nečekaným návštěvníkům podařilo zavřít portál, který tudy procházel. Dane slíbil, že se vrátí, ale to bylo už před nějakou dobou.

Earhartová a zbytek její skupiny se vrátily ke své bídné existenci, kdy si pěstovaly trochu potravin pomocí několika záhonů s pozemskou půdou, již se jim podařilo nashromáždit z okolí portálů. Tu a tam si jídelníček doplnili o nějaké zvíře, které sem zabloudilo otevřeným portálem ze Země nebo ze strany Stínu.

Připadlo jí zvláštní, že ta zvířata dokázala přežít průchod portálem. Nedlouho po jejím příchodu na toto místo se jeden člen jejich skupiny pokusil do jednoho vstoupit, aby se vrátil na Zemi. Vplul do tmavého válce, zatímco se ostatní lidé shromáždili podél pobřeží. Zmizel v temnotě, jen aby se o pár vteřin později znovu objevil. Křičel bolestí a jeho kůže byla zarudlá a pokrytá puchýři. Do hodiny zemřel a od té doby se už nikdo nepokoušel vstoupit do žádného portálu.

Earhartová mohla pouze předpokládat, že ty tvory stejně jako ji zachytila ona velká černá koule, která pronikla portálem a vysadila je zde. Portály v podobě černých válců se obvykle otvíraly ve velkém, kruhovém jezeře uprostřed zdejšího prostoru, ale občas se některý objevil i nad souší. Na straně Stínu existovaly dvě síly, tím si byla Earhartová jistá. Zlatá síla, která nevěstila nic dobrého a pocházela od samotného Stínu, a modrá síla, která ji zachránila. Netušila, jaká skupina se skrývá za modrými paprsky, i když se Dane zmínil o jakýchsi Těch Dřívějších.

Její pozornost přilákal rozruch, ke kterému došlo na okraji tábora. Na hřebenu z černého, hrubého písku, jenž tvořil zdejší půdu, se objevili dva samurajové, kteří mezi sebou nesli nějakého muže.

Earhartová jim spěchala naproti. Samurajové položili muže na zem. Měl ožehnuté šaty a na kůži se mu tvořily ošklivé puchýře, které jí připomněly stav, v němž se vrátil onen dobrovolník, který se pokusil projít portálem. Když spatřila mužovu tvář, ztuhla a srdce se jí rozbušilo ještě prudčeji.

„To nemůže být pravda.“ Ani si neuvědomovala, že ta slova pronesla nahlas.

Klekla si a vzala mužovu hlavu do dlaní. „Viděla jsem tě zemřít,“ zašeptala v okamžiku, kdy Fred Noonan otevřel oči a usmál se na ni.

4. kapitola

480 PŘ. N. L.

Xerxes byl vzteky bez sebe, když očima přejížděl zničené zbytky mostu. Stál hodiny na dešti a sledoval, jak voda odplavuje další a další trosky, zatímco se jeho muži zoufale snaží zachránit co nejvíce lodí. Plášť i oděv měl promáčené až na kůži.

Po východu slunce se z vlhké půdy i z těl a šatů tisíců pracujících mužů začala zvedat pára. Denní světlo zároveň odhalilo rozsah katastrofy. Z mostu zbyly jen hlavní kotvící pilíře na zdejší břehu.

Tuto invazi plánovali a připravovali pět let. Před čtyřmi lety Xerxes vyslal menší jednotku na poloostrov hory Athos v severním Řecku, u kterého byla v bouři zničena flotila jeho otce. Prikázal svým inženýrům, aby místo plavby v nebezpečných vodách kolem hory raději prokopali průplav přes šíji, jež spojovala horu s pevninou. Otroci čtyři roky tvrdě dřeli a průplav byl konečně k dispozici, takže loďstvo mohlo doprovázet a podporovat pevninské tažení.

Nejprve ale bylo nutné, aby jeho mocná armáda překročila Hellespont, zatímco loďstvo čekalo na východním pobřeží Egejského moře. Xerxes došel mezi dva obrovské kmeny stromů, které byly zapuštěny na tři metry do půdy a sloužily jako kotvy pro jejich zmařené úsilí. Za ním se hlavní inženýři krčili v rukách Nesmrtelných.

„Dochází nám čas,“ zazněl mu v uších šepot.

Xerxes se podíval na ženu, kterou celý jeho dvůr považoval za otrokyni nebo konkubínu, protože na vojenských taženích přespávala v jeho královském stanu. Byla vsutku hodná královny postele – měla vysokou, štíhlou postavu a černé vlasy s jediným šedivým pruhem nad levým okem jí splývaly až na ramena. Xerxes s ní ale nikdy nespál.

Jmenovala se Pandora, nebo to alespoň sama říkala. Xerxes si nechal od jednoho ze svých řeckých učenců vyprávět legendu o Pandoře a Prométheovi i o skříňce, kterou jí svěřili bohové. Nepovažoval za pouhou náhodu, že jeho společnice měla stejné jméno, a vždycky si dal dobrý pozor na její rady – poslouchal je, když mu dávaly smysl, a odkládal návrhy, z nichž neměl dobrý pocit.

Xerxes nevěděl, odkud Pandora pochází. Objevila se u jeho dvora v Persepolisu a zpočátku ani neuměla hovořit persky, s výjimkou tří slov, jež představovaly její mantru u každého jídla. Její krása a zbraň, již měla u sebe, ji ušetřily na dostatečně dlouhou dobu, aby ukázala kapitánovi Nesmrtelných skříňku, kterou měla u sebe. Neobsahovala však všechno zlo světa. Místo toho se jednalo o mapu, nakreslenou na papíře, jaký nikdy neviděli ani nejvzdělanější učenci z jeho dvora. Byl lesklý a vodovzdorný a odolával pokusům o roztrhnutí. Už to samo by stačilo k vyvolání úžasu, ale především mapa obsahovala udivující podrobnosti o zemích na západ od Persie včetně Řecka.

Kromě toho měla Pandora s sebou pozoruhodnou zbraň. Šlo o hůl s čepelí na jednom konci, vyrobenou z dosud neviděného kovu a tak ostrou, že protínala všechny hrudní pláty, jako kdyby byly z vody. Druhý konec hole vyvolával nemenší pozornost, neboť byl ozdoben kovovým symbolem hada se sedmi hlavami. Pandora svou zbraň nazývala hůl s Nagou, ale jinak toho o ní moc nenamluvila.

Mapa se hodila k nalezení vhodného místa ke stavbě mostu a pomohla i jeho inženýrům vybudovat průplav pod horou Athos. Navíc způsobila, že Xerxes nedal tu ženu hned popravít a ona se stačila naučit persky natolik, aby mu sdělila, proč tu je: aby mu pomohla porazit Řeky a vykonat na nich pomstu. O svých

motivech nehovořila a neřekla ani nic dalšího o sobě. Hůl s Nagou jí odebral a předal ji do péče Nesmrtelných.

„Proč nám dochází čas?“ zeptal se Xerxes, aniž by otočil hlavu, a dál hleděl na temné vody Hellespontu.

„Už jsem ti odhalila mnoho pravdivých věcí,“ odpověděla Pandora. „Musíš mi v tom důvěřovat.“

„Důvěřovat?“

„Viděla jsem budoucnosti.“

Krále zaujalo použití množného čísla. „Jaké budoucnosti?“

„Budoucnost, která se odehraje, když budeš postupovat rychle, a budoucnost, k níž dojde, jestliže nepřekročíš Hellespont během následujících čtyř dnů.“

„A co jsi viděla?“

„První budoucnost vede k vítězství, druhá k porážce.“

Xerxes byl Zoroastriánec, následník proroka Zoroastra, který žil před dvěma stoletími. Na rozdíl od věrouk Řeků a dalších zemí, jež Xerxes – a před ním jeho otec Dareius – dobyl, byl zoroastrismus monoteistickým náboženstvím, které uctívalo Pána Moudrosti, Ahura Mazdu. Ústředním kamenem víry byla bitva mezi pravdou – asha – a lžemi. Xerxes tuto bitvu vnímal při každém rozhovoru s Pandorou. Nebyl si jistý jejími motivy a nevěděl ani, jak pravdivé předpovědi mu dává. Zatím ho sice ani jednou přímo nepodvedla, ale to pro krále jen znamenalo, že možná čeká na příležitost, kdy bude v sázce opravdu hodně. A takových okamžiků nastane během následujícího tažení jistě bezpočet.

„Může existovat jen jedna budoucnost,“ řekl Xerxes.

„Ano, můj pane, ale tvé činy určí, která to bude.“

Jeho mágové – mudrci – se před začátkem tažení poradili s nebesy a oznámili mu, že načasování je vynikající. Desátého dubna minulého roku nastalo zatmění Slunce Měsícem a mudrci králi sdělili, že Měsíc představuje Peršany, zatímco Slunce zase Řeky. Z toho tedy plyne, že Xerxes zastíní nepřátele svého otce a vychutná si svou pomstu.

Znamení. Mlhavá slova a předpovědi. Chybné konstrukce. Xerxes cítil, jak se mu v hrudi znovu dme hněv. Zvýšil hlas, aby ho slyšeli všichni v okolí.

„Třeba se řecký bůh vody...,“ otočil se k poradci, který mu rychle napověděl jméno, „... Poseidon rozhodl, že se nás pokusí zastavit. Já mu ukážu, co si myslím o něm i o ostatních řeckých bozích. Uvidí, že nad mým královstvím a následníky Ahura Mazdy nemá vůbec žádnou moc.“

Xerxes pokynul důstojníkovi strážce. „Vhod'te do vody okovy, abychom toho boha spoutali. Potom mu uštedřete tři sta ran bičem a ukažte mu, kdo ovládá tuto úžinu i vodu, která tudy protéká!“

Důstojník nezaváhal ani na okamžik. Do vody padly okovy ještě před koncem druhé věty. Následovalo prásknutí biče a jeho kožená špička se na okamžik zatřásla do mořské hladiny. Nikdo z tisíců přihlížejících mužů se nesmál ani nereptal.

Po posledním úderu biče byl důstojník zbrocený potem a svaly v paži se mu chvěly. Přes svůj vztek Xerxes během tohoto symbolického aktu nepřestával přemýšlet – věděl, že vzhledem k rozmanitosti národností zastoupených v jeho vojsku potřebuje po tomto neštěstí podat další důkaz, že svírá velení pevně v ruce.

Poslal pro vrchní inženýry zhrouceného mostu. Všech šest Egyptanů se před ním krčilo a žebrale o slitování. Zvažoval různé způsoby popravy, když ucítil, jak se mu za pravým ramenem neklidně pohnula Pandora.

„Na tohle nemáme dostatek času, pane. Féničané dokážou postavit nový most. Vlastně dva mosty, což nám dovolí rychlejší přechod na druhou stranu, a pokud budou oba mosty svázané k sobě, dohromady vytvoří pevnější celek než most jediný.“

Xerxes byl v pokušení tasit meč a srazit té drzé ženě hlavu, ale udržel se. Otočil se k ní a spatřil, že hned za ní stojí dva Féničané. Striktně vzato sice spadali pod jeho říši, ale mnozí féničtí obchodníci jednali na vlastní pěst a pronajímali své služby tomu, kdo jim nabídl nejvíc. Poslali mu požadovanou jednotku, takže se řídili jeho zákony, ale sotva pro něj dělali něco víc.

„Jaký máte plán?“ zeptal se jich.

Vyšší Féničan pokročil kupředu. „Pane, obávali jsme se, že Egyptané neuspějí. A vzhledem k radám vaší...,“ odmlčel se a zaváhal, jak by měl označit Pandoru, „... pomocnice jsme učinili jisté přípravy.“

Takže s nimi Pandora mluvila a předpověděla zkázu mostu? přemítal Xerxes. Nahlas řekl: „Jaké přípravy?“

„Nejjasnější králi, necelý den plavby odtud máme konvoj lodí a člunů naložených pletenými lněnými lany. Ta jsou silnější než egyptské provazy. A máme jich dost na to, abychom sestrojili dva mosty.“

To, že tak blízko čekal fénický konvoj s provazy, znamenalo jediné: Féníčané se na tento okamžik připravují už nějakou dobu. Xerxes střelil pohledem po Pandoře, ale její krásná tvář zůstávala zcela bezvýrazná. Kuje plány za jeho zády. Před egyptským mostem ho varovala, ale on nad jejími obavami jen mávl rukou. Co může žena vědět o takových věcech?

„Jak dlouho potrvá stavba mostů, až sem dorazí vaše loď?“ zeptal se Xerxes.

„Tři dny, pane.“

Xerxes věděl, že nejde o žádnou náhodu – mosty budou hotové právě včas, aby stihli přechod do Pandořiny čtyřdenní lhůty.

„Kolik mě to bude stát?“ vyptával se Xerxes dál.

Částka, kterou Féníčané požadovali, byla ostudně vysoká, ale Xerxes neměl na výběr. Kromě toho měl v úmyslu celou výpravu zaplatit z bohatství městských států, jež si v Řecku podmanil. Prikázal pokladníkům, aby uvolnili potřebnou sumu, a s krutým úsměvem se obrátil k šesti Egyptanům. „Budete žít až do dalšího úsvitu.“

Po tomto záhadném prohlášení se vydal ke královskému stanu. Pandora ho následovala.

Leonidas nasadil rychlé tempo. Věděl, že takhle schvátí koně, ale popoháněly ho informace o postupujících Peršanech spolu s touhou nechat Cyru za sebou. Kněžka s ním ale držela krok – štvála svého koně stejně jako on a nestěžovala si ani na nemilosrdnou rychlost, ani na mnoho hodin strávených v sedle.

Vystoupali na vrchol průsmyku a Leonidas spatřil, že se před nimi kamenitá cesta táhne na kilometry daleko podél pobřeží. Loď by jim ušetřila čas, ale král nedůvěřoval Athénanům a právě

jejich plavidla hlídkovala v Korintském moři. Souš pro něj byla bezpečnější.

„Tvoje matka,“ promluvil Leonidas náhle.

„Ano?“

„Proč tě posílá na tuto nebezpečnou cestu? Nemáš se stát příštím orákulem?“

„Ta cesta je nezbytná,“ odpověděla Cyra. „A ne, nemám být další orákulum. Tím se má stát moje dcera.“

„Ty jsi vdaná?“ Leonidas věděl, že se delfské kněžky smějí vdávat, ale Cyra se nechovala jako vdaná žena. Ve Spartě ženy vstupovaly do manželství jako mladé a stávaly se majetkem svého manžela. Spartské ženy byly silné, ale jasně z nich vyzařovalo vědomí, že někomu patří. Na kratičký okamžik si vzpomněl na vlastní manželku a uvědomil si, že o ní vůbec nepřemýšlel poté, co vyslechl předpověď věštkyň ohledně své smrti.

„Ne.“

Cyřina jednoslabičná odpověď mu přetrhla nit myšlenek a vyvolala v něm ještě větší překvapení.

„Ale říkala jsi, že máš dítě...,“ začal.

„K tomu, aby žena mohla mít dítě, nepotřebuje manžela,“ odvětila Cyra věcně.

Na to Leonidas neodpověděl a několik minut jel mlčky. Z vrcholu průsmyku si před nimi všiml malého oblaku prachu a věděl, že se brzy setkají s tím, kdo jim míří v ústrety, ať už jde o kohokoliv. Z velikosti prašného mraku odhadoval, že se jedná o skupinu pěti jezdců. Vzhledem k tomu, že Sparta momentálně neválčila s žádným jiným městským státem, nedělalo mu setkání žádné větší starosti – spíše byl zvědavý, koho potká.

V té ženě se nevyznal. Dítě bez manžela. Kněžka, která jezdí na koni stejně dobře jako válečník. Její přímost, pro ženu zcela nevhodná.

Leonidas přitáhl koni otěže a zastavil v hájku olivovníkových stromů. Cyra se k němu připojila. Král čekal, že se ho zeptá, proč stojí, ale minuty ubíhaly a ona stále mlčela a tiše čekala.

„Míří sem nějakí jezdci,“ řekl nakonec.

„Já vím. Dva Spartané, Athénan a Peršan.“

Leonidas se k ní v sedle překvapeně otočil. „Jak to víš?“

„Už dlouho cítím, že se blíží. Hledají tě.“

Leonidas seskočil z koně. Přitom se mu málem podlomilo pravé koleno. Nebýt toho, že se pevně přidržel koňské hřívky, upadl by na zem. Podíval se na Cyru, ale zdálo se, že si ničeho nevšimla. Trápila ho stará rána, následek zásahu oštěpem, který po něm hodili Athéňané.

„Když toho tolik víš, pověz mi, jaké přinášejí zprávy.“ Leonidas přivázal koně k mladému stromku.

Cyra sesedla a klidně odpověděla: „Dvojsmyslná slova, zradu a úlisné řeči.“

Leonidas se usmál. „Zřejmě se vyznáš v politice.“

„Znám pravidla a prostředky moci,“ řekla Cyra.

„I tak to je ale zjevná odpověď, která se hodí pro libovolné setkání.“

Cyra přikývla na znamení, že má pravdu. „Chceš podrobnosti? V té skupině je zrádce.“

„Koho zrazuje?“ Leonidas se nechtěl nechat tak snadno odbýt. „Spartu? Athény? Nebo jde o toho Peršana?“

„To budeš muset rozhodnout ty. Já jen cítím blížící se auru zrady.“

Leonidas už slyšel kopyta koní a vzápětí se skupina objevila za ohybem cesty. V čele jel muž v rudém plášti Sparty, následoval ho muž v athénské zbroji, pak jezdec ve zvláštním oděvu typickém pro Peršany a nakonec další Spartan.

Oba Sparťany Leonidas okamžitě poznal: Eusibius a Loxias. Podle nádherně zdobené zbroje toho Athéňana král usuzoval, že jde o vysoce postaveného představitele města. Peršan měl na sobě oděv, který Leonidasovi připadal dosti výstřední: nachové volné kalhoty, bílá košile s načechránými rukávy, hrudní plát zbroje a helma s vysokým klenutím, pod kterou byl vidět snědý obličej se špičatým nosem a červenou růží zvýrazněnými lícemi. Peršané se oblékali jako hejskové, ale Leonidas věděl, že podle toho nemůže soudit jejich bojové dovednosti.

„Buďte pozdraveni, poutníci!“ Leonidas vykročil na cestu. Eusibius překvapeně zastavil.

„Můj pane.“ Eusibius lehce seskočil ze sedla. Leonidas si toho mladíka pozorně prohlížel. Bylo mu něco přes dvacet let, pocházel z dobré rodiny a v těch několika bitvách, jichž se zúčastnil, prokázal svou odvahu. Loxias představoval dočista jiný případ. Už mu táhlo na čtyřicítku a jednalo se o ostříleného válečníka, ale zdálo se, že se vždycky objevuje ve středu jakéhokoliv sporu, ať už šlo o dělení moci mezi dvěma spartskými králi, nebo o něco tak triviálního, jako je rozhodování o osudu vzpurného heilóta.

Eusibius podržel uzdu Athénanova koně a nechal ho sesednout. „Dovol, abych ti představil Idase z Athén a...“ Odmlčel se, zatímco kolem něj projel Peršan, který mu nedovolil, aby mu pomohl ze sedla, a sám seskočil čelem k Řekům. „... pana Džamšída z Xerxova dvora.“

„Ze dvora krále Xerxa,“ opravil ho Džamšíd a uvázal svého koně.

„Naším králem není,“ odpověděl Leonidas.

„V tom případě patrně nemusím jako krále oslovovat ani tebe, protože nejsi mým panovníkem,“ řekl Džamšíd.

„Zatím jsi mě tak neoslovil,“ poznamenal Leonidas.

„Pánové,“ promluvil Idas chraplavým hlasem a Leonidas si všiml jizvy, která se mu táhla po přední straně hrdla. „Přicházíme si promluvit, ne se hádat.“

„Já se nehádám slovy,“ řekl Leonidas a poklepal významně na jílec meče, „ale tímhle.“

„Kdo je to, můj pane?“ kývl Idas na Cyru, která tiše stála ve stínu stromů.

„Patří k delfské věštkyni,“ odpověděl Leonidas.

Idas se zachmuřil. „Proč je s tebou, pane?“

„Myslel jsem, že by se mi mohly hodit její rady,“ řekl Leonidas. „A domnívám se, že mě nemáš co vyslýchat, Idasi. Tady nejsme v Athénách, kde si každý může dovolovat libovolné drzosti.“

Idas o centimetr sklonil hlavu. „Omlouvám se, králi.“

Leonidas se obrátil na Peršana. „Co chceš?“

Džamšíd mávl zlatě lemovaným pláštěm a sedl si na kládu. „Přicházím hledat mír.“

„S armádou v patách,“ podotkl Leonidas.

„Vojsko mého krále přijde v každém případě,“ odpověděl Džamšíd. „Může přitáhnout v míru nebo ve válce. Jónové už s námi uzavřeli mír. Mnoho z nich se k nám dokonce připojilo.“

Leonidas si všiml, že Athéňan Idas neklidně zašoupal nohama po zemi. Sparta představovala pozemní vojenskou sílu Řecka a Athény dodávaly námořní flotilu. Jónové žili za Egejským mořem, podstatně blíže Persii než ostatní Řekové. Požádali své řecké bratrance o pomoc a Athéňané strávili dlouhé měsíce debatami, zatímco Jónové sledovali, jak se na ně valí mohutná Xerxova armáda, a nakonec dospěli k rozhodnutí, že se raději přidají na stranu východu, než aby čelili vlastní záhubě.

„A...“ Džamšíd nechal to slovo několik vteřin viset ve vzduchu. „Thesálci váhají. Ačkoliv to možná není ten nejvhodnější výraz. Vědí, že ponesou první nápor našeho útoku. Právě nyní s nimi hovoří vyslanci mého krále a pevně věříme, že budou naslouchat hlasu rozumu.“

Leonidas sledoval ostatní a dával si pozor na jejich reakce. Loxias se tvářil naprosto nevyzpytatelně jako obvykle. Na Eusibiově spánku pulzovala tepna, jasná známka vzteku, který mladík jen s obtížemi držel na uzdě. Král věděl, že Eusibius je stejný jako většina z jeho druhů – raději budou bojovat, krvácet a umírat, než by se podvolili Peršanům. A na Athéňanovi Idasovi byla nejzajímavější ta skutečnost, že sledoval spíš Leonidase než toho Peršana. Leonidasovi bylo jasné, že Idas už tohle všechno od Džamšída slyšel.

„Proč tedy váš král posílá armádu?“ zeptal se Leonidas. „Mluvíš, jako kdyby už Řecko dobyl.“

Džamšíd se zasmál. „U sedla mám vynikající víno. Nechceš ochutnat, králi?“

Než stačil Leonidas odpovědět, Loxias přistoupil k Peršanovu koni, odvázal koženou láhev a donesl ji králi.

Leonidas si ji vzal a podal ji Džamšídovi. „Ty první, příteli.“

Džamšíd se znovu zasmál. „Bojíš se jedu?“

„Bojím se špatného vína,“ odvětil Leonidas. „Je dobře známo, že Peršané pijí moč svých koz.“

Džamšíd zbrunátněl hněvem, ale nic neřekl. Zhluboka se napil a nabídl láhev znovu králi. Leonidas si lokl a k úžasu přítomných mužů podal víno i Cyře. Kněžka pokývla na znamení díky a napila se, než předala láhev Eusibiovi. Mladík zmateně střelil očima po svém králi, přihnul si a vrátil láhev Loxiasovi.

„Není tak dobré, jaké děláme ve Spartě,“ poznamenal Leonidas.

„My?“ zeptal se Džamšíd. „S veškerou úctou, králi, ty neděláš nic.“

Všechno mají na starosti otroci. Mám za to, že na každého Spartana připadá pět otroků.“

„Nemáme žádné otroky,“ řekl Eusibius.

„Tak heilóti,“ opravil se Džamšíd, aby dal najevo, že něco ví o životě ve Spartě. „Poměr ale je pět ku jedné, že?“

Leonidas se nenechal vyprovokovat. Případná vzpoura heilótů představovala hrozbu pro každého Spartana a zároveň také důvod k udržování skvěle vycvičené armády. Někdy se dalo těžko poznat, co vlastně bylo příčinou čeho: zda práce heilótů umožnila svobodným mužům neustále trénovat nebo zda muži museli neustále trénovat, aby udrželi heilóty na uzdě. Jednalo se o vratkou rovnováhu, jedinečnou v celém Řecku.

„Co nám nabízíš?“ zeptal se Loxias Džamšída.

Leonidas nezaváhal. V mžiku vyskočil na nohy a tasil meč, který vzápětí zabodl do Loxiasova pravého boku, v místě, kde jeho zbroj měla mezeru. Král netušil, jestli Loxiasův překvapený výraz způsobila ocel, jež mu projela životně důležitými orgány, nebo neočekávaný útok. V každém případě na tom nezáleželo, protože výraz úžasu o vteřinu později nahradila prázdnota smrti. Loxias se zhroutil k zemi a kolem něj se rychle utvořila kaluž krve. Leonidas mu vytrhl z boku meč a otřel jeho čepel o Loxiasovu bledou tvář, na které tím zanechal rudé šmouhy jako hrubou napodobeninu Džamšídova líčení. Pak sebral z mrtvého těla šarlatový plášť.

Po celou dobu se nikdo nepohnul. Džamšíd nasadil neproniknutelný výraz. Eusibius byl překvapený, ale zůstal stát. Idas nepatrně vrtěl hlavou. A Leonidas na sobě cítil Cyřin pohled, který se mu zabodával do zad.

„Já jsem král. Nevím, co vám tenhle člověk...“ kopl do Loxiasova těla sandálem, „... namluvil nebo nabídl, ale teď je z něj potrava pro červy. Nehovoří a nikdy nehovořil za Spartu.“

Džamšíd si znovu přihnul vína. „To jsem věděl. Ale dostal mě sem, abych si mohl promluvit s někým, kdo hovoří za celou Spartu.“

Leonidas stále svíral jílec meče, až mu zbělely klouby prstů, a stál čelem k Peršanovi. Džamšíd pomalu spustil ruku s vínem a postavil se. Bezděčně o krok ustoupil. „Jsem tu jako posel.“

„Tak se podle toho chovej.“ Leonidas konečně vrátil meč do pochvy. „Nepokoušej se štvát moje lidi proti mně.“

Džamšíd znovu usedl. „Nemusel jsem mu říkat skoro nic. Jednal o své vlastní vůli. Chápu správně, že nejsi jediný spartský král a že s tebou vládne ještě jeden další.“

Ani Leonidas si nebyl jistý, kdy se jeho předkové rozhodli pro jedinečné uspořádání vlády dvou králů namísto obvyklejšího jednoho. Dávalo to nicméně smysl, a to hned ve dvou ohledech: oba králové se neustále navzájem drželi v šachu, a pokud bylo třeba někam vést vojsko, druhý král zůstal vládnout doma.

Leonidas by si rád dal další doušek vína, aby spláchl ošklivou pachů v ústech, ale nechtěl žádat Peršana o láhev. „Proč jsi tedy nešel za ním?“

„Protože jsem se dozvěděl, že v případě války povedeš Sparťany do boje právě ty, a tudíž ti jde o víc než jemu.“

Leonidas se málem rozesmál. „Delfská věštkyně mi sdělila, že brzy zahynu v bitvě. Jestli se tedy domníváš, že na mě máš nějakou páku, žalostně se mýlíš.“

Džamšíd si to nechal projít hlavou a Idas využil chvíli ticha, aby promluvil. „Xerxes – král Xerxes,“ opravil se, když se na něj Džamšíd podíval, „už nechal jeden předsunutý oddíl, aby prokopával kanál přes poloostrov hory Athos, takže tentokrát Řecko nespasí bouře jako minule. Právě taky staví most přes Hellespont, po kterém by mohlo přejít jeho vojsko na náš břeh. Připravuje se na tento útok od okamžiku, kdy usedl na trůn. Jeho největší touhou je pomstít porážku svého otce u Marathonu.“

Stavba toho mostu byla také důvodem,“ pokračoval Idas, „proč jsme nemohli vyplout se svým loďstvem a zabránit Peršanům ve vstupu na evropské území.“

Všechny překvapil nový hlas, který se vmísil do rozhovoru. „Ten most včera zničila bouře.“ Cyra postoupila o několik kroků kupředu.

„Jak to víš?“ zeptal se Idas.

„Měla jsem vidění,“ odpověděla.

Džamšíd se zasmál. „Jsi snad taky orákulum?“

„Jsem dcera delfské věštkyně,“ řekla Cyra. „Mám dar vidět věci, jež jsem nemohla spatřit vlastníma očima.“

„Vnitřní zrak,“ přikývl Džamšíd. „Můj král má někoho jako ty.“

„Pandoru.“

Po vyslovení toho jména sebou Peršan trhl. „Jak víš, že tvé vidění zkázy mostu bylo pravdivé?“ zeptal se a prohlížel si Cyru s novým zájmem.

„Bylo pravdivé,“ odvětila Cyra prostě. „Ale nestrachuj se – Pandora už pomohla vašemu králi s novým plánem na přemostění mořské úžiny.“ Otočila se k Leonidasovi. „Xerxovo vojsko překročí Hellespont za čtyři dny.“

Leonidas znal vzdálenosti mezi jednotlivými místy. Peršanům stále ještě bude zbývat dlouhá trasa, i když překročí úžinu. A tak obrovské vojsko se bude pohybovat pomaleji než menší, vycvičenější jednotka. „Co mi chceš říct?“ zeptal se Džamšída. Hovory o politice už ho unavovaly a v hlavě si spřádal plány nadcházejících bitev.

Džamšíd promluvil bez jakýchkoliv oklik, jako kdyby vycítil, že král ztrácí zájem. „Jsem tu, stejně jako on,“ dodal a kývl na Idase, „protože můj král nechce čekat, zatímco vaše dvě města budou hrát nějaké místní hry. Velký a šlechtný král Xerxes ušetří Spartu i Athény, pokud budete souhlasit s tím, že proti němu nepozvednete zbraň. Budou-li souhlasit obě vaše města, vyhnete se zkáze.“

„A ostatní města?“ Leonidas dobře znal odpověď, ale i tak se zeptal.

„O jejich osudu rozhodne můj král.“

„A jestli bude souhlasit jen jedno město, a to druhé nikoliv?“ zajímal se Leonidas.

„To je nepřijatelné. S veškerou úctou, můj král si nepřeje být podveden nebo napálen. Obě města zachovají neutralitu, nebo budou obě zničena.“

Leonidas Peršanovi nevěřil. Neviděl jediný důvod, proč by měl Xerxes ušetřit Spartu, město s nejsilnějším pozemním vojskem v Řecku, nebo Athény, hlavní řeckou námořní velmoc. Chápal Džamšídův návrh jako trik, jak si zajistit neutralitu obou velkých měst, v klidu vyplnit zbytek Řecka a poté se s plnou silou vrhnout na Athény a Spartu, které už si nebudou moci zajistit žádné další spojení.

„Takže nerozhoduji jen o osudu Sparty, ale i Athén?“ zeptal se Leonidas. Chápal skutečný důvod této finty: vrazit klín mezi obě města. Kdyby athénská rada vážně nezvažovala souhlas s Xerxovou léčkou, Idas by tu vůbec nebyl. Xerxes určitě ví, že Sparta jeho návrh nikdy nepřijme. Jednalo se o chytrý tah perského krále, kterým znepřátelí dvě nejsilnější řecká města a znemožní vznik jednotné obranné fronty, aniž by ho to cokoliv stálo.

Leonidas se obrátil k Idasovi. „Ty víš, že Xerxes lže, že ano?“

„Možná bychom si měli promluvit v soukromí,“ navrhl Athéňan.

„Ne. Zanedlouho budu mít na meči perskou krev, takže mi nesejde na tom, co uslyší nebo co si bude myslet. Sparta s ničím takovým nikdy nebude souhlasit. Tato schůzka je u konce.“

Idas zrudl ve tváři a začal něco říkat, ale přerušila ho Cyra. „Východ proti západu.“ Během řeči hleděla střídavě na Leonidase a Džamšída. „Budoucnost celého světa je v sázce. Situace je vážnější, než si kdokoliv z vás dokáže představit.“ Přešla k Peršanovi, položila mu dlaně na ramena a zahleděla se do jeho tmavých očí. „Vrať se ke svému králi. Řekni mu, ať opatrně zvažuje Pandořina slova. Velice opatrně. Pověz mu, že Pandora nehovoří za Persii ani za Řecko. Musí se pokusit zjistit, komu ve skutečnosti náleží její věrnost.“

Leonidas už se vyšvihl do sedla. Když projížděl kolem Džamšída, ještě se k němu naklonil. „Až se příště potkáme,

nebudu tak přátelský. Řekni svému králi, že si nepodrobí Řecko jinak než přes mrtvolu jednoho každého Spartana.“

„Tak se taky stane,“ odpovéděl Džamšíd.

Leonidas odjel. Zaslechl za sebou kopyta a ohlédl se. Koušek vzadu spatřil Cyru a za ní pospíchali Eusibius s Idasem, aby ho dohonili. Peršana nikde neviděl. Leonidase nepřekvapilo, že Athéňan opustil perského vyslance, a zpomalil.

„Můj pane,“ oddechoval ztěžka Idas.

„Ano?“

„Nečelíme jenom ztrátě Jónie a Thesálie,“ řekl Idas.

Leonidas mlčel a čekal.

„Je tu ještě hrozba zezadu,“ dodal Idas.

„Antirhon,“ přikývl Leonidas. Jednalo se o město na západním okraji Korintského zálivu, které ovládalo severní část úzkého průlivu do vnitrozemského moře.

Idase to překvapilo. „Ano, můj pane.“

Leonidas se krátce zasmál. „Ti už dlouho čekají na příležitost, aby mohli překročit záliv a dobýt Rhion.“ Rhion bylo město na protějším břehu od Antirhonu a zároveň spojenec Sparty. Tato dvě města spolu odnepaměti válčila, uvězněná v mrtvém bodě s mořským průlivem mezi sebou. Dokud Rhion podporovala Sparta, nemohl Antirhon dělat prakticky nic.

„Jestli padne Rhion,“ pokračoval Idas, „otevře se celý záliv perské flotile.“

Leonidase zlobilo, že mu Athéňan vykládá něco, co ví každý dvanáctiletý Spartan. Udržení thermopylského průsmyku na severu nebude k ničemu, pokud Xerxes dokáže zahájit obchvat z moře na západě.

„Pošle vaše město loďstvo, aby zastavilo Antirhoňany?“ zeptal se Leonidas, i když věděl, jakou odpověď může očekávat.

„Kdybychom tak učinili, nic by nás nechránilo před útokem z východu,“ řekl Idas.

„Takže Sparta musí znovu převzít iniciativu,“ opáčil Leonidas.

„Pokud nebudeme s Peršany vyjednávat,“ poznamenal Idas.

„Mou odpověď už jsi slyšel.“ Leonidas zrychlil a nechal Athéňana v oblaku prachu za sebou. Cyra s Eusibiem pobídlí koně do cvalu, aby mu stačili.

5. kapitola

SOUČASNOST

„Nejsme připraveni vstoupit bránou Ďáblova moře do prostoru mezi oběma světy,“ řekl Dane. „Tápeme ve tmě a nemáme tušení, kam máme jít nebo co máme dělat.“

„Nezbývá moc času,“ namítal Foreman. Oba seděli u konferenčního stolu v řídicím středisku. Námořnictvo chtělo po nedávném útoku odtáhnout FLIP do bezpečnější vzdálenosti od brány, ale Foreman jejich rozhodnutí zrušil.

„Ignorujeme příliš mnoho věcí,“ pokračoval Dane.

„Jaké třeba?“ zeptal se Foreman. Díval se na nejčerstvější snímky planiny Nazca, které obdrželi od špionážní družice KH-14.

„Ty křišťálové lebky, které Ariana nashromáždila. Pořád jsou v Antarktidě spolu s jejím vybavením. A lebka Sin Fen je v bráně Bermudského trojúhelníku i s holí s Nagou. Lebka funguje jako kanál pro transport energie a ta hůl představuje nejúčinnější zbraň proti Valkýrám, jakou máme k dispozici, když uvážíme, že v prostoru mezi světy nefunguje žádná moderní technika.“

Dane ukázal na fotografii energetického víru nad planinou Nazca. „Taky si myslím, že než budeme pokračovat, měli bychom vědět, co se to tam děje. Ze snímků nepoznáme, jestli tam je nějaká brána. Nagoja se domníval, že ano a že leží pod zemí. Kdybych se tam nějak dostal, cítil bych její přítomnost.“

Stín útočí a my si musíme krýt záda, než se pokusíme o protiakci. Zbývají dva dny, než se situace stane kritickou. Myslím, že den nebo dva příprav je lepší než se vrhnout do brány Ďáblova moře úplně naslepo.“ Držel v ruce snímek termovize a hleděl na ostře vyrýsované linie, jako kdyby něco bránilo teplo v rozptylování po okolí. Vtom si všiml ještě něčeho dalšího. Podal obrázek Foremanovi a poklepal prstem na drobnou červenou tečku. „Někdo tam je. Přímo uprostřed veškeré aktivity.“

Doktorka Martsenová ve své kabině o deset metrů dál nevěděla nic o Ahanině pochmurné předpovědi a vypočteném konci světa.

Doktorka Renee Martsenová studovala delfíny déle než dvacet let, už od doby, kdy pracovala na Havajské univerzitě jako doktorandka. Setkala se u nich s přijetím, jaké nikdy nepoznala u člověka. Na skutečnost, že její výzkumy delfíního jazyka posledních patnáct let financovalo americké námořnictvo, hleděla jako na nutné zlo.

Seděla v kabině a poslouchala nahrávku, kterou jim poslali z Connecticutu. Foreman ji Martsenové předal s mlhavou poznámkou, aby se z ní pokusila něco zjistit, a poté odspěchal do řídicího střediska ke svým muonovým monitorům. Od okamžiku, kdy se přiblížili k bráně Ďáblova moře, měla doktorka Martsenová dojem, že veškerá pozornost se soustřeďuje daleko spíše na přístroje než na savce.

Zkopírovala nahrávku do svého laptopu a pustila si ji. Nepochybovala o tom, že se jedná o hlasy delfínů, ale v pozadí zněly další zvuky. Měla k dispozici důmyslný program, protože jejím hlavním výzkumným úkolem bylo rozluštit komunikaci delfínů. Mnozí tvrdili, že ve zvucích, které delfíni vydávají, se neskrývá žádný smysl ani logika, ale Martsenová byla přesvědčená o opaku.

Její první argument byl jednoduchý: dokázala posílat a přijímat vzkazy od Ráchel, delfínice, s níž pracovala více než sedm let. Nedávné události v ní ovšem vyvolávaly jistě pochybnosti. Dane tvrdil, že s Ráchel navázal telepatické spojení, z čehož plynulo, že ony zvuky skutečně možná neznamenají nic a

Ráchel s ní komunikuje způsobem, jež nelze nahrát, ale lze jej vnímat.

Počítač zapípal, jakmile doběhl spuštěný program, který od sebe oddělil jednotlivé hlasy. Nejednalo se o jednoduchý úkol, protože jich bylo přes šedesát. Martsenová stiskla Enter a přehrála si první zvuk – rozhodně ho vydával delfín.

Přesunula nahrávku do překladače, ačkoliv už si nebyla tak jistá, že skutečně vytvořila jakýsi miniaturní delfíní slovník. Pokračovala dalšími hlasy, dokud se nedostala k devátému. Zprvu vůbec netušila, co je to za zvuk – pak jí ale ztuhla krev v žilách.

Jednalo se o skřek nepředstavitelné bolesti, vycházející z lidského hrdla.

To poznání ji natolik šokovalo, že několik minut jen nehybně seděla. Poté se vzchopila a podívala se opět na obrazovku počítače. První delfíní hlas už projel překladačem. Výsledky ji zklamaly – jen několik známých slov mezi stovkami jiných.

Pak ji napadlo, že ať už se ve svém předpokladu o existenci delfíního jazyka mýlí či nikoliv, nedalo se pochybovat o tom, že dokáže komunikovat s Ráchel. Popadla nahrávku i překladač a vyběhla z kabiny na palubu.

Sestoupila po žebříku na malou plošinu po straně FLIPU a spustila pod hladinu vodovzdorný mikrofon a reproduktor. Stiskla tlačítko na ovladači a vyslala volání, po kterém za necelých třicet vteřin spatřila Rachelinu hřbetní ploutev, jak prořezává hladinu ve směru k plavidlu.

„Hodná holka,“ zašeptala Martsenová, když Ráchel vystrčila nos z vody a zahleděla se na ni svýma tmavýma očima.

Martsenová zmáčkla začátek přehrávání a během několika vteřin viděla na Ráchel neklamně známky rozrušení – její silný ocas ji vynesl nahoru z vody a vzápětí se delfínice zřítila po zádech zpátky. Při dopadu se zvedl gejzír vody, který Martsenovou postříkal.

Doktorka si musela oddálit sluchátka od uší, protože Ráchel spustila hlasitou sérii klapnutí, jež se šířily od jejího čela vodou. Martsenová s chvějícími se prsty vstoupila do databáze a po obrazovce přeběhlo několik slov:

SKONČIT – TENTO – SVĚT – TEĎ – JEDINÁ – ŠANCE –

ZMĚNIT – CESTA – ENERGIE – ZÍSKAT – MAPA
Poté se Ráchel ponořila mimo dohled.

Foreman konečně odtrhl pohled od snímků planiny Nazca. „Co navrhuje?“

Dane měl pocit, jako kdyby hrál partii šachů, při které nevidí na většinu šachovnice. Mohl plánovat maximálně jeden nebo dva tahy dopředu, a vůbec netušil, jakou reakci jeho tahy vyprovokují. Také věděl, že – přes Foremanovu skepsi – na jeho straně šachovnice existují další figurky, s nimiž se ještě neseznámil. „Domnívám se, že bychom přinejmenším měli vyzvednout lebku Sin Fen a hůl s Nagou, stejně jako lebky, které shromáždila Ariana.“

Foremanovi se zřejmě ulevilo, že si Dane nepřál nic nesplnitelného. „Dobře. To dokážu zařídit.“ Natáhl se po telefonu, ale na poslední chvíli se zarazil. „Je tu něco, co jsem vám měl dát.“

Dane čekal, ale Foreman zmlkl. Dane vnímal jeho zmatek a zahanbení – takové pocity u něj ještě nikdy nezaznamenal.

„Sin Fen,“ řekl Foreman nakonec.

Nyní z něj vyzařoval zármutek, jako tenká vrstva na hluboké studnici celoživotní bolesti.

„Ano?“ pobídl ho Dane tiše.

„Něco vám nechala. Nahrávku.“ Foreman otevřel zásuvku a vytáhl naditou manilovou obálku, kterou podal Daneovi.

Dane ji roztrhl a do rukou mu vypadla videokazeta. „Vy jste si ji nepustil?“ zeptal se.

Foremanovi přeletěl po tváři zlostný výraz. „Já vím, co si o mně myslíte. Ano, napadlo mě to. Přemýšlel jsem o tom od okamžiku, kdy jsme ji ztratili, a já jsem to objevil v jejích věcech. Po celou dobu je to tady.“ Pleskl hlasitě dlaní do stolu, až k sobě přitáhl nechtěnou pozornost ostatních lidí v řídícím středisku.

„Proč jste mi to nedal dřív?“ otázal se Dane. „Může se jednat o důležité informace.“

„Sin Fen by si pro sebe nenechávala informace, které by nám mohly pomoci,“ řekl Foreman.

„Tak proč...“ Dane se zarazil, protože mu došel pravý důvod Foremanova váhání: žárlivost, něco, co by Foreman nikdy nepřipustil. Sin Fen byla téměř jako jeho dcera a zanechala nahrávku Daneovi, nováčkovi ve svém životě, místo aby ji dala Foremanovi, který ji zachránil z ulic Phnompenhu. Dane přikývl. „Chvilí vám trvalo, než jste si to vyjasnil.“

Foremanovu odpověď přerušila doktorka Martsenová, která rozrušeně vběhla do řídicího centra. Přistoupila ke stolu a položila na stůl před Danea papír s jedenácti slovy. „Tohle je překlad části delfíního vzkazu, který nám poslali z Connecticutu.“

Dane si ho přečetl a přesunul jej k Foremanovi. „Víme, že musíme zastavit odčerpávání energie, ale co je ta mapa?“ zeptal se.

Přešla k nim Ahana a naklonila se Foremanovi přes rameno.

„To nevím,“ odpověděla Martsenová. „Na té nahrávce je toho víc, ale tohle jsou první slova, která Ráchel přeložila.“

„Klíčem je Nazca,“ řekl Dane. „Ty obrazce na ní třeba vytvářejí nějakou mapu. Musíme si promluvit s touhle osobou,“ poklepal na drobnou červenou tečku.

„Ta osoba,“ ozvala se Ahana, „je patrně doktorka Leni Reizerová, Němka, která je všeobecně považována za největší odbornici na tamější planinu. Projela jsem si internet a neustále jsem narážela na její jméno. A žije hned vedle planiny.“

„Musím se tam vydat,“ rozhodl se Dane.

Foreman přikývl. „Dobře. Zařídím dopravu.“

Vytáhl satelitní telefon. Dane vrátil překlad doktorce Martsenové. „Jestli zjistíte něco dalšího, hned mi to, prosím, pošlete.“

„Spolehněte se.“

Dane vyšel z řídicího střediska a zamířil do své kajuty, kde na něj čekala Chelsea a přivítala ho vrtícím ocasem.

„Nazdar, holka.“ Dane se k ní sklonil a poškrábal ji za ušima. Přítomnost zlatého retrívra ho jako vždy uklidňovala, ale nahrávka od Sin Fen ho stále tížila.

Vložil videokazetu do přehrávače a zapnul televizi nad stolem.

Obrazovka zmodrala a vzápětí se na ní objevila exotická tvář Sin Fen. Dane o krok ustoupil a vzpomněl si na okamžik, kdy ji

viděl naposledy – její hlava se měnila v křišťál, který soustředil energii pyramidy v Bermudském trojúhelníku a zavřel tamější bránu.

„Ericu,“ promluvila Sin Fen. „Nikdy jsem tě neoslovila křestním jménem, a předpokládám, že jsem tak neučinila ani poté, co jsem natočila tuhle kazetu. Mrzí mě, že jsem ti o některých věcech lhala, ale bylo to nutné.“ Pozvedla ruku před kameru, jako kdyby chtěla zarazit Daneovu reakci. „Ano, přesně takovou omluvu používá Foreman, že?“ Zase ruku spustila. „Jestli se na mě díváš, už nejsem s vámi. Nemysli ale na to, že jsem po smrti. Jestli si přehraješ ten vzkaz, znamená to, že jsem uspěla. A ty – i celý svět – jste prozatím v bezpečí. Ale moje úloha – úloha věštkyň a kněžek – je obranná. A obrana může účinkovat jen po určitou dobu.“

Dane si uvědomil, že přestal dýchat a že mu po tvářích stékají slzy. Chelsea zakňučela a několikrát ho uhodila ocasem do nohy. „Klid,“ zašeptal Dane. „Klid, holka.“

Sin Fen pokračovala. „Ty jsi ten, kdo musí všechno změnit. Od dob Atlantidy po dnešek byly věstkyně a kněžky – obránkyně jako já – samé ženy. Využívaly jsme služeb válečníků, kteří nám pomáhali v boji a udržovali naši linii při životě.“

Od samého počátku ale existovalo proroctví, že se objeví muž, jenž bude zároveň orákulem i válečníkem. Obránce, který však bude něčím víc. Muž, který svede dohromady mnohé cesty. Mám za to, že tím mužem jsi ty.“

Dane ustoupil o další krok. Narazil na kavalec a ohromeně se na něj posadil.

Sin Fen si poklepala na hlavu. „Už jsem ti řekla něco o tom, jakým způsobem se tvá mysl liší od ostatních. O levé a pravé hemisféře a o centrech řeči. O Brocově centru, které u devadesáti sedmi procent lidí ovládá levá mozková hemisféra. A Brocovo centrum napravo? Zůstává nečinné. Nepoužívané. A menší. Až na malé množství lidí. Když zkombinuješ tyto dvě výjimky, dostaneš méně než tisícinu procenta z populace. Lidi jako já a ty.“

„Proč jsme odlišní?“ zašeptal Dane.

„Víc mi řečeno nebylo,“ pokračovala Sin Fen. „A to je chyba, teď už to vím.“ Po tváři se jí rozlil zmatený výraz – něco takového u ní Dane za tu krátkou dobu, co ji znal, neviděl. „Nebo se možná mylím. Možná opravdu existuje pádný důvod, proč toho nevím víc. Ale tobě jsem řekla všechno. Věřím, že jsi ten, kdo přenese boj na stranu Stínu. Netuším jak. Nevím, co uděláš. Ale dokážeš to.“

Je tu ještě jedna věc. Mysl je mocná, daleko mocnější, než si vůbec uvědomujeme. A naše mysl, tvoje a moje, jsou jiné. Pokud se však shromáždí dostatek normálních myslí a naladí se do stejného mentálního a emocionálního rozpoložení, dokážou změnit svět kolem nás.“

Zavřela oči. „Přála bych si, abych byla s tebou a mohla ti pomoci. Opravdu. Důvěřuj vnitřnímu hlasu. Pochází od bohů.“ Zase oči otevřela. „Myslím, že ve světě jsou další věštkyně jako já. Možná najdeš pomoc v místě, kde ji budeš nejméně očekávat.“

Nahrávka se zastavila a na obrazovce zůstala tvář Sin Fen.

Dane si stoupl a natáhl k ní ruku. „Kým jsme?“ Polekalo ho tiché zaklepání na dveře jeho kajuty. „Kdo je to?“

„Ahana.“

Dane otevřel dveře, ale stále přitom myslel na Sin Fen. Ahana vstoupila do kajuty a pohlédla k obrazovce. „Přítelkyně?“

„Ano.“

Ahana před sebou sepjala ruce. „Nechtěla jsem vás rušit.“ Vydala se znovu ke dveřím.

„To je v pořádku,“ řekl Dane a pokynul k židli před stolem. „Posaďte se, prosím.“

„Nechci rušit...,“ zopakovala Ahana a nervózně se zasmála.

Dane vypnul televizi. „O co jde?“

„Pan Foreman,“ začala Ahana a zdálo se, že nemůže najít správné slovo. „On je...,“ řekla něco japonsky a pokusila se vysvětlit: „Člověk, který pracuje v úřadu pro vládu.“

„Byrokrat?“

Přikývla. „Ano, to je to správné slovo. Vy jste naproti tomu voják.“

„Byl jsem voják.“

„Jestliže jste někdy sloužil jako voják, už to ve vás zůstalo. Můj otec byl byrokrat. Dědeček byl voják. Vím to.“

Dane čekal.

„Ten Stín,“ promluvila po chvíli se sklopenou hlavou.

„Ano?“

„Je to náš nepřítel.“

Dane si nebyl jistý, zda jde o konstatování nebo otázku.
„Ano.“

„Jak jsem říkala, můj dědeček byl voják. Bojoval ve druhé světové válce.“ Zvedla hlavu a zahleděla se mu do očí.
„Vykonával rozkazy. Bojoval proti Číňanům. Byl u Nankingu a plnil rozkazy.“

Dane neodpovídal. Věděl o vyplenění Nankingu. V zimě na přelomu let 1937 a 1938 Japonci zničili celé čínské město. Poté, co se jim město vzdalo, zmasakrovali téměř 400 000 obyvatel. Znásilnili a povraždili ženy i děti. A japonská vláda dodnes nepřiznala, že se to opravdu odehrálo.

„Nikdy nehovořil o tom, co se stalo v Číně. Já jsem o tom nevěděla, dokud jsem neobjevila jeho deník, ve kterém psal o věcech, které v Číně viděl. Jak pochopil, že jeho osud – i osud celého Japonska – je od té chvíle zpečetěn. Že nikdy nemohou vyhrát válku. Přesto stále bojoval. Byla to jeho povinnost a cítil se vázán ctí. Nikdy ale do boje nevkládal svoje srdce. Jeho duch byl v Číně zmrzačen a už se nezahojil.“

Nikdy jsem o tom nikomu nevyprávěla, dokonce ani profesoru Nagojovi...“ Odmlčela se a oči se jí zalily slzami.

Dane vzal její ruce do svých. Nevěděl, co by měl říct.

„Když jsem četla dědečkova slova, poznala jsem ho víc, než jsem kdy znala vlastního otce, který se za něj tolik styděl.“

Dane, který nikdy nepoznal rodiče a vyrostl v různých sirotčincích, konejšivě stiskl její drobné dlaně.

„Můj dědeček se nikdy nevzepřel plnění vojenských povinností. Jednal, jak přísahal. Ale...“ Znovu se zarazila a zdálo se, že hledá správná anglická slova. „Došlo mu, že válka i výběr nepřátel jsou nesprávné. Číňané, Australané ani Američané nepředstavovali reálnou hrozbu pro jeho domov a jeho zemi, na jejichž obranu přísahal.“

Dane přikývl. „Bojoval jsem ve Vietnamu.“

Ahana mu oplatila stisk ruky. „Takže chápete, jak se cítil?“

„Ano.“

„Snažím se jenom říct, že Stín je něco jiného. Jde o skutečnou hrozbu pro celé lidstvo. Pro všechny národy. Občas vidím, jak odpovídáte Foremanovi, a poznám, že do toho nedáváte srdce. Ale to musíte. Tohle je dobrá válka, pokud vůbec něco jako dobrá válka může existovat.“

Ozvalo se hlasité zatřukání na dveře a dovnitř strčil hlavu Foreman. „Je tu vrtulník, aby vás dopravil k letadlu. Pak budete pokračovat na palubě F-16 do Bogoty a odtud na Combat Talonu.“ Přejížděl pohledem z Dana na Ahanu, jako kdyby se pokoušel přijít na to, o čem spolu mluvili.

Dane se postavil a položil dlaň na rameno drobné Japonky. „Postarejte se za mě o Chelsea, ano?“

Ahana přikývla.

Dobrá válka, přemítal Dane, když si přehodil batoh přes rameno a vyšel z kabiny za Foremanem. Poprvé od okamžiku, kdy ho kontaktoval Foremanův agent, aby vstoupil do Angkorské brány, se mu objevila v oku jiskra. Rázně vykročil k čekajícímu vrtulníku.

PROSTOR MEZI SVĚTY

Amelia Earhartová přidržela láhev s vodou u vyschlých rtů Freda Noonana a netrpělivě čekala, až se napije. Před několika okamžiky se probral z bezvědomí a pokoušel se promluvit, ale podařilo se mu vydávat jen nesrozumitelné chřaptění. Po obou tvářích pokrytých puchýři mu stékaly pramínky vody. Earhartová si zatím v duchu přehrávala vzpomínky na jejich nouzové přistání v Pacifiku. Nebylo pochyb o tom, že ho viděla umírat – krakenovo chapadlo mu prorazilo tělo odpředu dozadu, zvedlo ho z křídla letadla a smýklo s ním do vody. Bezmyšlenkovitě mu sjela rukou k hrudi a pátrala po nějakých známkách poranění. Jeho kůže však byla hladká a neporušená. Třeba ten útok

nějakým zázrakem přežil. Zarazila tyhle myšlenky hned v zárodku. Ví přece, co viděla.

Zvedla mu prázdnou láhev od úst. „Frede.“

Noonan přikývl. „Doufal jsem, že tě tu najdu.“

„Já tomu ani trochu nerozumím. Odkud jsi přišel? Jak jsi přežil? Viděla jsem tě...“

Chabě pozvedl ruku, aby zarazil příval otázek. „Nezbývá mi moc času. Umírám. Prošel jsem žhavým portálem bez ochrany.“

„Proč jsi...“

Mávl rukou. „Poslouchej. Musíš něco udělat. Jeden úkol.“ Odmkl se a jeho tělo roztrásl hrozný záchvat kašle.

Earhartová vzhledla na Takiho, velitele samurajů. Byla tu dost dlouho na to, aby se naučila základy jejich jazyka, nutné ke komunikaci. „*Kde jste ho našli?*“

Taki ukázal za svoje rameno. „*Na pobřeží.*“

To Earhartová očekávala. Tam nacházeli většinu trosečníků. „*Nějaké vyplavené předměty?*“ Tak získávali svoje skrovné zásoby. I když věděla, že by Taki a jeho muži přinesli vše, co by objevili, nedokázala tu otázku zarazit. Mohlo tam být třeba i něco z jejího letadla.

„*Nic. Černý...*“ Rukama naznačil válec a Earhartová pochopila, že mluví o portálu, „*je pořád otevřený. Blízko břehu. Nový. Když jsme se dívali posledně, ještě tam nebyl.*“

Noonan přestal kašlat. Earhartová mu jemně otřela pramínek krve z brady a překvapilo ji, když se usmál. „Změnila ses,“ řekl.

„Jaký je to úkol?“ Earhartovou jeho poznámka udivila.

„Musíte zajmout Valkýru a získat její oblek.“

„A dál?“

„Někdo si pro něj přijde. Někdo...“ Fred se znovu rozkašlal a tělo se mu zmítalo bolestí. Earhartová cítila křečovitost jeho kašle, jako kdyby se snažil něco vypudit z těla.

Naklonila se k němu blíž. „Frede, odkud jsi přišel?“

„Z místa podobného tomuto,“ odpověděl. „Z prostoru mezi oběma světy. Tak mu říkáme. Nabídl jsem se jako dobrovolník, když mi to řekli.“ Zavřel oční víčka a zdálo se, že upadl do bezvědomí.

Earhartová s ním jemně zatřásla. „Frede, kdo ti co řekl?“

Znovu otevřel oči. „Ti Dřívější. Snaží se zachránit náš svět.“ Několikrát zakašlal. „Získejte ten oblek. A čekejte.“

„Jak máme zabít Valkýru?“ zeptala se Earhartová. „Nemáme hůl s Nagou.“

„Oči jsou jejich slabina.“

To Earhartová věděla. „I když jim zničíme oči, nezastaví je to. Jenom se stáhnou.“

„Dorazí k vám hůl s Nagou. Dávejte pozor. Pak ji použijte.“

„Jak to víš?“

Noonanův hlas se ztišil do šepotu. „Ti Dřívější. Zkusí to. Zkoušejí to.“ Zavřel oči a pohnul rty, ale mluvil tak tiše, že mu Earhartová musela přiložit ucho až k ústům. „Zkoušejí to už dlouho – pořád chtějí zachránit náš svět.“

Noonan znehybněl a Earhartová se domnívala, že už zemřel, ale pak ucítila na tváři slabounký výdech. Narovнала se a přehodila přes něj deku.

„*Co ted’?*“ zeptal se Taki.

„*Valkýry jsou pořád ve své laboratoři?*“ chtěla vědět Earhartová.

Taki pokrčil rameny. „*Když jsme je naposledy kontrolovali, ještě tam byly.*“

Ukázala na svého navigátora. „*Říkal, že od jedné z nich musíme získat její oblek.*“

Taki přikývl, jako kdyby mu to dávalo dokonalý smysl. „*Můžeme se jít podívat.*“

6. kapitola

480 PŘ. N. L.

Fénické lodě a čluny ležely vytažené na pobřeží jižně od místa, kde měl být sestrojen most. Vojáci a otroci společně vykládali spletená lana. Zakrátko už bylo první přivázáno ke kotevnímu pilíři a první loď se pohupovala na svém místě. Druhý lněný provaz posílil ten první. Muži vykopali jámu pro další kotevní bod během noci, zatímco čekali na flotilu, a už vztyčili dva silné kmeny stromů.

Když se na své místo zařadila druhá loď a Féníčané položili mezi obě plavidla můstek z prken, Xerxes pozvedl ruku a zastavil všechny práce. Dal znamení důstojníkovi stráže a nechal předvést všech šest egyptských inženýrů, jejichž most neodolal náporu bouře. Důstojník a několik Nesmrtelných dovlekli zmatené inženýry na prkna mezi plavidly. Zmatek záhy vystřídala hrůza, když každého muže upevnili do smyček obou spojujících lan – jednu smyčku jim utáhli kolem zad, druhou kolem krku.

Xerxes pokynul Féníčanům, aby pokračovali v konstrukci, a vychutnával si zoufalé výkřiky uvězněných mužů. Ke kotvícím kůlům byla přivazována další lana, až z Egyptů zbývala jen hlava a chodidla – celé tělo měli zahalené smyčkami provazů, jež pokračovaly k dalším upevňovaným lodím. Každé nové plavidlo napínalo lana víc a více, smyčky se utahovaly a tlak na těla šesti nebožáků sílil.

Jejich výkřiky záhy ztichly, protože jim lana kolem hrudníků znesnadňovala a posléze znemožňovala dýchání. Každý muž, který pracoval na stavbě mostu, musel chodit kolem trýzněných inženýrů, což byl přesně Xerxův plán. Aspoň si Féničané dají dobrý pozor, aby odvedli bezchybnou práci.

S praskavým zvukem, který bylo jasné slyšet přes monotónní mumlání otroků tahajících provazy, povolil hrudní koš prvního inženýra. Z úst se mu vyřinula krev, jež se vsákla do provazů. Jeden po druhém zemřelo i ostatních pět, barvice přitom lana do šarlatova, a všichni zůstali uvězněni ve svém smrtícím zámotku s volně visícími hlavami.

Oba souběžné mosty pomalu rostly a přetínaly šíři mořské úžiny. Na východním břehu seděl Xerxes na svém trůnu a přihlížel. A za ním, po jeho pravici, stála Pandora.

„To neschvaluji,“ řekl Leonidas.

„Co neschvaluješ?“ zeptala se Cyra.

Padal soumrak a Leonidas pořád hnal svého koně, protože chtěl urazit ještě několik kilometrů, než se uloží na noc ke spánku. Eusibia vyslal napřed jako zvěda. Idase ani toho Peršana Džamšída od posledního rozhovoru neviděl. Předpokládal, že Athéňan míří k pobřeží, aby se vydal lodí do svého domovského města. A pokud šlo o Peršana, Leonidas soudil, že se vydal na sever, aby se připojil k vojsku svého krále.

„Mít dítě bez manžela.“

Cyra se rozesmála a králi se nahrnula do tváří krev. „Co je tak směšné?“

„Představa, že bych si měla něco dělat z toho, co schvaluješ a co ne.“

Několik minut jeli mlčky. „Předpokládám, že v Delfách to chodí jinak,“ připustil nakonec král.

„To je velice nezaujatý postoj, pane.“

Leonidas zaskřípal zuby a v tichosti ujeli další kilometr.

„Máš rodinu?“ zeptala se Cyra.

„Mám syna,“ odpověděl Leonidas hrdě.

„Jak se jmenuje?“

„Amphion.“

„A tvoje žena?“

Leonidas se usmál. „Thetis.“

„Jen jedno dítě?“

„Ještě máme dceru.“

„Nepřekvapuje mě, že ses zmínil jen o synovi. Spart'ané si dříve moc neváží, že?“

„Jsou nezbytné,“ připustil Leonidas.

„Tvá matka byla kdysi také děvčetem. Nemáš štěstí, že si ji cenili?“

„Ženy...,“ začal Leonidas a zarazil se.

„Ano?“

„Na některé věci jsou dobré. Na udržování domova. Na rození dětí. A ano, i k tomu, aby se z nich stávala orákula nebo kněžky, ačkoliv je ve Spartě nemáme.“

„Myslíš, že s tebou spartské ženy souhlasí?“

„Samozřejmě.“

„Možná jsi velice schopný velitel mužů, můj pane,“ řekla Cyra, „ale o ženském srdci či duši nemáš ani ponětí.“

Leonidas přitáhl koni uzdu a zastavil. „O čem to mluvíš?“

Cyra také zastavila. Vytáhla ze záhybů svého roucha dýku a přiložila si ji k zápěstí na druhé ruce. „Říznu-li se, budu krvácet stejně jako ty?“

Leonidas se zamračil. „Jistě.“

Seskočila z koně a odhodila dlouhý plášť ke straně. Pod ním měla na sobě kožené kalhoty a vestu bez rukávů. Roztáhla nohy na šíři ramen a levou pokročila mírně kupředu. Špička její dýky mířila proti králi.

„Co to děláš?“ Leonidas se v sedle pobaveně narovnal.

„Bojuj se mnou.“

„Nikdy bych nebojoval se ženou.“

„Jsi starý,“ řekla Cyra. „Jsi stařec, který se musí přidržovat sedla, když seskakuje z koně, protože jinak by ho jeho noha neunesla.“

Leonidas se rázem přestal usmívat.

Cyra se udeřila do prsou. „Nemám na sobě žádnou zbroj. Dokonce nemám ani to napichovátko prasat, které nosíš za pasem, meč, jehož se všichni tolik bojí. Mám jen tuhle malou

dýku. A...“ Na okamžik se odmlčela. „Jsi Spart’an. Král Spart’anů. Nejobávanějších válečníků na světě. Já jsem jenom kněžka.“

Leonidas zavrtěl hlavou. „Nenechám se vyprovokovat.“

„Já se tě nesnažím vyprovokovat,“ odpověděla Cyra. „Snažím se tě něco naučit. Trénoval jsi umění boje téměř po celý život. Myslíš, že už znáš všechno? Že se nemůžeš naučit nic nového? Brzy se ocitneš ve víru nejdůležitější bitvy svého života. Třeba tě dokážu naučit jednu nebo dvě věci, které ti mohou pomoci.“

Leonidas pomalu slezl z koně a dával si pozor, aby se přitom ani nedotkl sedla. Otočil se k Cyře. „Co mě můžeš naučit, kněžko?“

„Mohu ti to jen ukázat. To, co se naučíš, záleží na tobě jako na žákovi.“

Leonidas naklonil hlavu ke straně. „Tohle mi říkal můj první učitel. Polynices. Je to dobrý bojovník.“

„Pak by ses mě tedy neměl bát,“ poznamenala Cyra. Vyrasila kupředu a ohnala se dýkou. Leonidas uskočil dozadu, takže ho její dýka minula o několik centimetrů. Instinktivně vytrhl z pochvy meč a učinil s ním výpad, ihned následovaný druhým, přesně jak ho to učili – bodnutí směrem vzhůru proti její hrudi.

Ona se ale jeho ráně ladně vyhnula, chytila ho za paži, v níž třímala meč, a znehybnila ji proti svému boku. Leonidase její neočekávaný tah překvapil a začal se od ní odtahovat, když tu ucítil na krku mezi hrudním plátem a helmou dotyk chladné oceli. Stočil oči dolů. Držela mu u hrdla dýku.

Cyra velice pomalu spustila ruku a uvolnila královu paži. Uložila si dýku do pouzdra a zvedla plášť, který si přehodila přes ramena. Leonidas se ani nepohnul – stál jako vytesaný z kamene. Cyra nasedla na koně a odcválala. Krále nechala za sebou.

Po obou stranách průsmyku panovalo hezké počasí, ale nad Oros Oiti se nepřírozeně nakupila bouřková mračna, jež zasahovala až dolů k Horkým bránám. Vzduch prořízl blesk a nad Egejským mořem se rozlehlo dunění hromu. Objevila se černá koule, vznášející se asi třicet centimetrů nad zemí. Zasáhl ji blesk a černota ve zlomku vteřiny vstřebala jeho veškerou energii.

O několik vteřin později se z koule vypotácel jakýsi muž se zarudlou kůží pokrytou puchýři. Jeho oděv byl sežehnutý a otáčel hlavou sem a tam, jako kdyby něco hledal. Měl však spálené oči a byl slepý. V pravé ruce držel tenký, zahnutý meč, jehož kov zůstal nepoškozen. Ze zad mu čněly dva šípy, oba začernalé jako od ohně.

Muž vydal zvířecí zaječení a rozmáchl se mečem, jako kdyby ho obklopovali nepřátelé. Z jeho pohybů bylo vidět, že jde o trénovaného válečníka, i přes muka, jaká zjevně prožíval. Pohnul se a pomalu ustupoval. Znovu se ohnal mečem a udělal další krok dozadu.

Náhle došlápl do prázdného prostoru na okraji srázu. Pokusil se najít ztracenou rovnováhu, ale neuspěl. Spadl z útesu a zřítíl se ke skaliskům, jež omílaly mořské vlny, aniž by se mu ze rtů vydral jediný výkřik.

Jeho tělo narazilo na kámen a skulilo se do příboje, ve kterém vzápětí zmizelo.

V Horkých branách se černá koule počala smršťovat, dokud z ní nezbyvala pouhá tečka, a o chvíli později se ztratila i ta.

7. kapitola

SOUČASNOST

Reizerová ještě nikdy nebyla tak vyčerpaná. Šetřila sice vodou, kterou si přinesla v láhvi, ale i tak už jí došla. Věděla, že zanedlouho začne svítat, ale oči měla unavené od palčivě rudé záře ohnivých stěn, jež ji obklopovaly. Byla tak unavená, až si dělala starosti, jestli někde neodbočí chybně. Pokud to dokázala odhadnout, urazila už polovinu vzdálenosti z planiny, ale jednalo se o zdoluhavou cestu, kdy musela obcházet jednotlivé linie a nikdy žádnou nesměla překročit. Dvakrát už udělala chybu a skončila ve slepé uličce, kde jí další pohyb zatarasila ohnivá zeď. Povšimla si, že plameny šlehají do větší výše nad přímými liniemi a nad obrazci jsou nižší.

Minula špičku ocasu opice a spatřila před sebou přímou linii ohně. Přepadla ji beznaděj, když si uvědomila, že i když kráčela téměř celou noc, urazila jen něco přes kilometr od místa, ze kterého vyšla. Odhadovala, že ve skutečnosti musela ujít sedminásobek této vzdálenosti.

Otočila se kolem své osy, aby si ověřila polohu. Věděla, že pokud udělá další chybu, nebude mít dost sil, aby ji napravila. Uvědomila si, kde právě stojí: u základny hlavní linie. Plameny, které tu šlehaly, vypadaly jinak: měly tmavší odstín šarlatové červeně. Taky byly vyšší.

Alespoň trojnásobně. A uprostřed plamenů se nacházel jakýsi černý kruh, který pohlcoval veškeré světlo a vtahoval do sebe nejbližší plameny, jako kdyby se jimi živil.

Reizerová se zapotácela. Její pohled hypnoticky přitahovala černá temnota. Měla pocit, jako kdyby jí někdo vytrhl duši z těla. Netušila, co se skrývá v té temnotě, ale měla strach, nejhlubší, jaký kdy zažila. Takhle se nebála ani na konci války v Berlíně, který právě dobývali Rusové. Vždycky se domnívala, že šlo o skutečné peklo na Zemi, ale když teď hleděla na onu černou kouli, vnímala zlo, jež z ní vyzařovalo a přesahovalo i tu nejstrašnější noční můru.

O krok ustoupila a nevědomky se přiblížila ke stěně za sebou. Vzápětí udělala další krok. Cítila sice rostoucí horko, ale její vědomí odpuzovalo čiré zlo té černé díry.

Zastavila se a najednou vykročila kupředu. Něco ji proti její vůli přitahovalo k temnotě.

„Támhle,“ ukázal Dane na drobnou zářící tečku na termovizi Combat Talonu. Tečka se téměř ztrácela v intenzivní záři ohnivých obrazů.

„Co?“ Velící důstojník očarovane hleděl na protínající se linky obrazců.

„Támhle je,“ řekl Dane. „Musíme ji zachránit.“

„Koho?“ zeptal se znovu důstojník. Tečka zmizela a Dane zauvažoval, jestli ji prve opravdu viděl.

Od Dáblova moře doletěl na Havaj v zadním sedadle stíhačky F-16. Tam přesedl do jednoho z několika zbývajících letounů SR-71 Blackbird a nadzvukovou rychlostí se přesunul do Limy. Zde na něj čekalo letadlo Combat Talon, které sem poslali z protidrogových akcí v Kolumbii.

Letoun MG-130 Talon je odvozen od draku úctyhodného nákladního letadla Hercules C-130. Má čtyři motory a široký, krátký trup, který však je značně upraven. Pohánějí ho čtyři turbomotory Allison T56-A-15, z nichž každý má v tahu sílu přibližně pět tisíc koní. Skutečnou podstatu letadla však tvoří moderní elektronika, která mu umožňuje létat za každého počasí a v nízkých výškách. Piloti mohou využívat špičkových radarů,

kteří jim dovolují létat vysokými rychlostmi těsně nad terénem, a vyhnout se tak tomu, že by je zachytil nepřátelský radar.

Letoun je navíc vybaven takzvaným Fultonovým uchopovacím systémem, sestávajícím ze dvou ocelových „tykadel“ splývajících ze spodní části předku letadla. Jejich úkolem je spouštět ocelové lano, s jehož pomocí může být vyzvednut člověk ze země.

Momentálně Talon letěl ve výšce patnácti set metrů nad peruánským pobřežím. Když se Dane přesunoval přes Tichý oceán východním směrem, cítil, jak ho vepředu něco současně přitahuje i odpuzuje. Vnímal, že před ním leží zlo, ale v jeho nitru zároveň cítil nějakou osobu, která potřebovala pomoc. Připomínalo mu to všechny záchranné operace, které podnikl s Chelsea. Když došlo k nějaké katastrofě, obvykle v důsledku lidské hlouposti, zavolali ho, aby se svým psem našel lidi, kteří tragédii přežili.

Dane stiskl tlačítko na sluchátkách, jež měl nasazená na hlavě. „Přeletěte ještě jednou Nazcu. Chci vidět výsledky tepelného zobrazení. Vím jistě, že tam dole někdo je.“

Vyšel po několika schůdkách do pilotní kabiny a nahlédl navigátorovi přes rameno. Všichni viděli satelitní snímky hořících symbolů a linií, takže je nijak nepřekvapilo, když se na obrazovce objevil podobný výjev – jasně červené linky na planině patnáct set metrů pod nimi.

„V tom se bude těžko hledat teplo vyzařované jedním člověkem,“ poznamenal navigátor a vyladřoval obraz na monitoru. „Zvláštní je, že ty linie jsou sice zatraceně horké, ale skoro nic z toho tepla nevyzařují do okolí. Jako kdyby byly v něčem uzavřeny. Něco takového jsem ještě neviděl.“

Dane pořád silně cítil přítomnost jednoho živého člověka, i když neměl tušení, co znamenají ty ohnivé linie.

„Máte něco?“ zeptal se.

„Zkusím odstínit rozmezí teplot pro ty linky,“ odpověděl navigátor.

Dane se přidržel madla a letoun se naklonil ke straně. Piloti začali nad planinou opisovat široký kruh.

Linie na obrazovce pomalu zmizely a zbyla jediná oranžová tečka. „To je ta vaše osoba.“

Dane pokročil dál do kokpitu, aby ho slyšel pilot. „Takže teď k mému plánu.“

Reizerová soustředila tu nepatrnou část svého mozku, nad níž měla ještě vědomou kontrolu, na úkol zastavit pohyb nohou, jež ji stále nesly k černé kouli. Na okamžik znehybněla, ale poté se její levá noha zachvěla a jako alkoholik, kterému po několikadenní abstinenci nabízejí drink, se vydala kupředu.

Nad sebou slyšela podivný hluk, který nejprve nedokázala zařadit. Pak si uvědomila, že jde o letadlo.

Vtom se pohnula kupředu i její pravá noha.

Dane si stoupl a přitiskl si ruku k sluchátkům. „Otevřete okamžitě zadní rampu.“

„Jste blázen!“ vykřikl na něj člen posádky, odpovědný za nákladový prostor.

Dane zatahal za oba popruhy přes nohy, aby se ujistil, že mu padák na zádech dobře drží. Vydal se k zádi letounu. „Otevřete tu zatracenou rampu.“

Odhodil sluchátka na podlahu a čekal. Za chvíli ho zasáhl poryv vzduchu ze šterbiny, jež se objevila mezi zadní rampou a zádí letadla. Rampa se začala spouštět dolů.

Jeden člen posádky na rampu vynášel plastový obal ve tvaru torpéda, připojený k ocelovému kabelu a s výtažným lanem. Dane připojil vlastní výtažné lano – jež spojuje padák s letadlem a slouží k jeho otevření – vedle lana toho předmětu. Rampa se otevřela úplně. Nad nimi se klenula noční obloha, zespoda zvláště osvětlovaná červenou září. Letěli ve výšce pouhých sto padesáti metrů nad zemí. Dane neměl rezervní padák, protože by stejně nebyl čas na jeho otevření.

Nechtělo se mu skočit. V dobách, kdy sloužil u Zelených baretů, uskutečnil stovky seskoků, takže v tom nebyl problém – odpuzovalo ho nebezpečí a zlo, jež vnímal pod sebou.

Zároveň ale cítil přítomnost té staré ženy, ztracené a vtahované do temnoty.

Rozsvítilo se zelené světlo a Dane následoval balík z rampy. Šlápl nohou do prázdna, tři vteřiny se řítíl volným pádem a poté výtazné lano otevřelo jeho padák. Jeho pád se s trhnutím zpomalil. Nahoře za sebou zahlédl padák toho balíku a všiml si, že míří přímo k jedné ohnivé stěně. Zatahal za přední přezky a pokoušel se otočit. Padák nakonec neochotně poslechl.

Tři sekundy po otevření padáku už se Dane vznášel méně než dvacet metrů nad zemí a rychle klesal ve vzdálenosti pouhých deseti metrů od plamenů. Zatáhl za obě přezky a rychle dokončil sestup.

Jeho nohy se dotkly země necelé tři metry od stěny. Přední okraj padáku se jí dotkl a v mžiku byl sežehnut. Dane se zapotácel kupředu – do padáku se opřel vítr a táhl ho ke zkáze. Dane horečně bojoval s uvolňovacími přezkami, jež měl vepředu na ramenou. Odklopil kovovou destičku a hledal prsty drobné kovové smyčky, za něž musel zatáhnout, aby od sebe padák oddělil.

Učinil další vrávoravý krok k ohni a na tváři cítil jeho žár. Jedním prstem nahmatl smyčku a zatáhl. Druhým stále hledal. Byl přinucen udělat další krok. Padák už byl zpola spálený, jak postupně mizel v ohnivé stěně, což nakonec Danea zachránilo, protože shořelý padák přestala táhnout síla větru. Vší silou se vzepřel a uskočil. Dopadl na záda, konečně našel druhou smyčku a uvolnil od těla zbytky padáku.

Ležel na zádech a několik okamžiků ztěžka oddechoval. Nejprve si povšiml nepřítomnosti jakéhokoliv zvuku. Plameny byly strašidelně tiché. Mírně zvedl hlavu. Vypadalo to, jako kdyby tu žhavou výheň z obou stran svíraly skleněné desky. Jazyky plamenů vířily sem a tam, ale Dane si všiml, že šlehaají především zleva doprava, jako kdyby všechny mířily jedním směrem.

Vstal. Nesvlékal si popruhy padáku a rozhlédl se po onom balíku. Doufal, že ho nestrávil plameny. Místo něj ale asi o dvanáct metrů dál napravo spatřil jakousi stařenu, která stála zcela nehybně. Za ní uviděl, co ji tak hypnotizovalo: černou díru, ve které mizely okolní plameny.

„Haló!“ vykřikl Dane. Cestou přes Pacifik si prostudoval všechny dostupné údaje o planině Nazca. „Doktorko Reizerová?“

Zdálo se, že ho žena neslyší, a Danea polekalo, když vykročila k černé kouli. Vyběhl za ní. „Doktorko Reizerová?“

Pořád žádná reakce. Učinila další krok vstříc temnotě.

Dane ji dostihl a položil jí ruku na rameno. Škubla sebou a překvapeně se otočila.

„Doktorka Reizerová?“

Zamrkala a postupně na něj zaostřila pohled. Přikývla. „Ano. Kdo jste vy?“

„Eric Dane. Jsem tu, abych vás odsud dostal pryč.“

„Jak?“

„Pojďte se mnou.“ Jemně ji uchopil za loket a odvedl ji zpátky k místu přistání. Věděl, že ten balík musel dopadnout někde poblíž. Vytáhl z kalhot malou černou krabičku a zapnul ji. Tím aktivoval přijímač, který okamžitě začal pípat, a na displeji naskočila šipka mířící doleva.

Dane a Reizerová sešli z mírného svahu a vtom Dane spatřil balík mezi kameny a pískem. Klekl si k němu a otevřel ho.

„Kdo jste?“ zeptala se ho Reizerová.

„Jsem Američan a už roky...“ Dane se na chvíli zarazil – ještě nikdy nikomu nevysvětloval svoji podivnou úlohu, „... bojuji se silou v nitru bran.“

Reizerová se ohlédla přes rameno k černé kouli nasávající plameny. „Je zlá, vidíte?“

„O dobru ani zlu toho moc nevím,“ odpověděl Dane. „Vím jenom to, že těm, co jsou na druhé straně bran, na nás vůbec nesejde. A zdá se, že stojíme v cestě jejich záměrům, ať už jsou jakékoliv.“ Otevřel kovovou nádobu a rozložil na zem velký balík nylonu. „Máte nějakou představu o tom, co vytváří ty ohnivé linie, nebo co to vůbec je?“

„Starší linie – přímé linky a rýhy – jsou silnější než novější obrazy zvířat. Vždycky jsem tu cítila přítomnost nějaké zvláštní energie, jakou jsem nevnímala nikde jinde.“

Energie, pomyslel si Dane. *Stín zřejmě pořád dychtí po energii*. Přichytil hubičku kovové nádoby k chlopni na konci nylonu a zkontroloval, jestli je smotané ocelové lano v nádobě

připojeno ke spodku vyfouknutého balonu. Vzal smyčku na volném konci lana a několika pevnými uzly ho přivázal doprostřed svých padákových popruhů.

„Co to děláte?“ zeptala se ho Reizerová.

„Zařizují nám transport.“

„Myslím, že se odtud dá odejít pěšky,“ řekla Reizerová a ukázala rukou. „Když se dostaneme kolem toho ocasu opice a vydáme se k jihu...“

Zmlkla.

„Viděl jsem letecké snímky,“ řekl Dane. „Jiná cesta než tahle odtud nevede.“ Trhl palcem vzhůru.

„Jak...“ začala Reizerová, ale Dane jí naznačil, aby byla zticha, protože mu zrovna zapraskalo ve sluchátku.

„Dane, tady je Talon šest. Váš stav?“

„Zahajuji napouštění,“ odpověděl Dane.

„Nezapomeňte zapnout maják,“ připomněl mu pilot.

Dane na to opravdu málem zapomněl. Tiše si vynadal a přešel k balonu, kde aktivoval malý elektronický maják. Vrátil se k heliové nádrži a otočil kohoutkem. „Napouštím,“ zopakoval.

Balon se začal zvedat ze země a rychle rostl.

„Kde má koš?“ zeptala se Reizerová.

„Koš tu není.“

Přejela očima po tenkém ocelovém laně do nádrže a odtud k Daneově vestě. „Děláte si legraci.“

„Obávám se, že ne.“ Balon už byl zpola naplněn a zvedal se ze země. Dane vytáhl z plastového obalu další popruhy a podal jí je. „Otočte se a rozpažte.“

„Ach, bože, tohle není vhodné pro starou dámu,“ postěžovala si Reizerová, ale poslechla.

Dane jí navlékl popruhy na ramena a sedl si do dřepu. Jeden popruh jí prostřel dopředu mezi nohama. „Tohle chytněte levou rukou.“ Popadl druhý popruh. „Tohle pravou.“

Balon už byl nafouknutý a stoupal, přičemž postupně odvíjel lano. Dane Reizerovou obešel a rychle utáhl nožní popruhy. Slyšel, jak hekla. Nebyl čas na jemnost.

Ve sluchátku se opět ozval pilotův hlas. „Přijímáme signál majáku. Jste připraveni? Přepínám.“

Dane chytil kousek nylonové tkaniny se dvěma přezkami na konci. Jednu si připojil ke své hrudi a druhou k popruhům na doktorce Reizerové. „Připraveni,“ ohlásil.

„Jste si jistý, že to bude fungovat?“ zeptala se Reizerová. Oba slyšeli hučení blížícího se letadla.

Danea už takhle během služby ve Vietnamu vyzvedávali z nejedné mise na nepřátelském území, i když většinou vrtulníkem. Jednou už ale takhle nastupoval i do Fultona. „Ano.“

„Bude to bolet?“

„Kdepak. Užijeme si spoustu švandy.“

Znovu promluvil pilot. „Zbývá deset sekund. Všechno v pořádku? Přepínám.“

„V pořádku,“ potvrdil Dane. Přitáhl si drobnou starou dámu do náruče. Hukot letadla sílil.

Sedmdesát metrů nad nimi pilot Talonu zaměřil maják a zahájil odpočítávání: „Pět vteřin. Čtyři. Tři. Dva. Jedna.“

Dane na zemi další dvě vteřiny nic necítil – během této doby se narovnával průvės lana. Pak byl prudce stržen vzhůru, až mu Reizerová málem vypadla z rukou.

Zhruba tři vteřiny je lano táhlo kolmo vzhůru a vyzvedlo je do výšky třiceti metrů. Od této chvíle pokračovali vodorovně, tažení za Talonem.

„Zachytili jsme vaše lano,“ oznámil pilot. „Uvolňujeme balon.“

Lano sevřely kovové čelisti, těsně nad místem, kde je objímaly svorky předních „tykadel“ letadla. Cvakly a balon se odpoutal. Lano pod letounem se pomalu přehouplo do vodorovné polohy, až Dane s Reizerovou povlávali ve výšce padesát metrů přímo za letadlem.

Člen posádky Talonu vztyčil u otevřené rampy malý jeřáb, jakmile Dane vyskočil, a nyní už byl připravený. Spustil z jeřábu menší lanko s háčkem na konci a při rychlosti dvě stě třicet kilometrů za hodinu s ním na čtvrtý pokus zachytil silný nylonový svazek, který držel Danea s Reizerovou.

„Jste v pořádku?“ Dane musel křičet, aby ho žena přes hvízdání vzduchu a dunění letadla slyšela.

Reizerová odpověděla jen přikývnutím hlavy. Dane se pokoušel ohlédnout na otevřenou rampu, ale vítr byl příliš silný, takže proti němu nemohl udržet otevřené oči.

Lanko se zachyceným nylonovým lanem se zvedlo k rumpálu jeřábu a vzápětí se na něj nylon začal pomalu navíjet. Člen posádky ještě pro jistotu připevnil smyčku nylonu k trupu letadla.

„Mám je,“ ohlásil pilotovi. „Uvolněte úchop.“

Pilot stiskl páčku.

Dane cítil, jak se mu při následném volném pádu, který trval asi vteřinu, zvedl žaludek. Poté se ale začali přibližovat k otevřenému nákladovému prostoru letounu. Těsně před ním je jeřáb zvedl o něco výš, aby se dostali nad okraj rampy.

Dane nad sebou viděl ocas letadla a brzy se i s Reizerovou zanořil do nákladového prostoru. Fičení větru se rázem utišilo. Narazil do podlahy a pokoušel se postavit, ale nedokázal to. Přidržely ho něčí ruce a vymanily Reizerovou z jeho objetí.

„Máme je,“ nahlásil člen posádky, zadní rampa se pozvolna zvedla a oddělila je od vnějšího světa.

Dane se nechal odpojit od lana a vysvléknout z popruhů. Obrátil se k Reizerové, aby zkontroloval, v jakém je stařena stavu. Doufal, že ji ten vzdušný výlet nezabil.

Usmívala se a děkovala členům posádky. Zachytila Daneův pohled. „Tohle si budu muset ještě někdy zkusit. Takhle jsem se nepobavila už kolik desetiletí.“

Dane vyčerpaně klesl na sedačku. Talon se naklonil ke straně a vyrazil k nejbližší přistávací ploše v Ica. Planina Nazca za nimi rudě žhnula do noci. Náhle, v jediném okamžiku, plameny vyrostly do výšky tří set metrů, stále uvězněné ve svých úzkých hranicích.

Černobyl se podruhé změnil v město duchů. Liduprázdnými ulicemi i nad chladicí věží číslo čtyři vál mírný vítr, který s sebou nesl smrt. Do vzdálenosti třiceti kilometrů nic nepřežilo a tato oblast se severozápadním směrem stále rozrůstala.

Tudíž tu nebyl nikdo, kdo by viděl, jak se v centru zničené věže znovu objevil černý trojúhelník. Z jeho horní strany se pomalu vynořily dvě bílé postavy Valkýr, které mezi sebou

držely černý válec o průměru asi půl metru a metr a půl vysoký. Přední strana se zužovala do špice, zatímco zadní zůstávala hladká.

Valkýry se pomalu otočily na místě a namířily špičku válce k třetímu reaktoru čtyři sta metrů odsud. Zadní strana válce začala měnit černou barvu ve zlatou. Když tato změna dosáhla ke špičce, začala se u ní formovat zlatá koule s průměrem jeden a půl metru. Několik vteřin se vznášela jen tak nehybně, ale náhle vystřelila přímo kupředu.

Zasáhla budovu s reaktorem a zdálo se, že se vstřebala do betonových stěn stejnou rychlostí, jakou se měnil válec v rukou Valkýr. Poté reaktor implodoval a uvolnil do vzduchu další radioaktivní mrak.

Valkýry ho nesledovaly – v tuto chvíli už mířily zbraní na reaktor číslo dvě.

Když Foreman vběhl do řídicího centra, všude bzučely alarmy. „Co se děje?“

„Aktivita v Černobyli,“ hlásila Ahana.

„Jaká aktivita?“

„Ukrajinci nevědí, ale jejich přístroje zaznamenaly prudký nárůst radioaktivity.“

„Myslel jsem, že ve čtvrtém reaktoru už nezbývá skoro žádné palivo.“ Foreman se posadil ke konferenčnímu stolu.

„To je pravda. Ale zdá se, že...“ Ahana se při zapípání počítače odmlčela a podívala se na nová data. „Zdá se, že byly zničeny i ostatní.“ Zvedla ruku, aby předešla další Foremanově otázce. „Bude to hodně špatné, pane Foremane. Rusové se obávají, že budou muset evakuovat Moskvu. Pokud se jim tedy podaří evakuaci uskutečnit před tím, než radioaktivní oblak dorazí k jejich hlavnímu městu.“

Vypadalo to, že tato zpráva Foremanovi nepůsobí příliš starostí. „Radioaktivita nebo energie tektonických desek – v každém případě nám dochází čas.“

Do kabiny vstoupil kapitán FLIPU a zamířil přímo k Foremanovi. „Námořnictvo nám přikázalo opustit oblast.“

Foreman mu nevěnoval jediný pohled. „Nějaká muonová aktivita v naší bráně?“ zeptal se Ahany.

Podívala se na obrazovku. „Nic.“

„Zůstáváme na místě,“ řekl Foreman kapitánovi.

Kapitán už jednou zažil, že Foreman ignoroval pokyny námořnictva. „Pane, musím protestovat. Námořnictvo je zodpovědné za naši...“ Nestačil ani dokončit větu a Ahanin počítač znovu zapípal. Ahana se otočila k obrazovce.

„Aktivita. Tady.“

Foreman vyskočil na nohy. „Dostaňte nás odsud!“ zaječel na kapitána lodi.

„Zahájit ústup. Všechny zbraně do pohotovosti.“ Kapitán Stokes zůstával sedět ve svém koženém velitelském křesle a vydával klidným hlasem rozkazy. „Sonar?“ zeptal se.

„Nic, jen varování z FLIPU ohledně muonové aktivity.“

Rídicí centrum Connecticutu se koupalo v červeném světle, v němž členové posádky lépe viděli na svoje monitory. Od druhé světové války se stísněnými prostory v podmořských plavidlech a odkapávající vodou z potrubí učinila technika pořádný skok vpřed – velitelský můstek ponorky nyní připomínal spíše nejmodernější počítačovou laboratoř.

„Vzdálenost?“ zvolal Stokes.

„Čtyři tisíce,“ odpověděl důstojník. „Rychlost patnáct uzlů a zvyšuje se.“

„Zachytil jsem signál,“ vykřikl muž u sonaru. „Na okraji brány. Vyplová to ven. Jde o něco velkého.“

Stokes se přiměl k tomu, aby zůstal sedět, přestože byl v pokušení přejít k obrazovce sonaru a podívat se na vlastní oči.

„Vzdálenost?“ zeptal se.

„Čtyři tisíce.“

„Rychlost?“

„Zatím nelze určit.“

Stokes se ve svém křesle mírně natočil. „První důstojníku?“

„Jsme čtyři tisíce pět set metrů od brány. Rychlost dvacet uzlů a zvyšuje se.“

Stokes pohlédl k dalšímu členovi posádky. „Radar?“

„Zachytil jsem ten předmět, pane. Je velký. Hodně velký. Vzdálenost čtyři tisíce a nemění se.“

Stokes věděl, že daný předmět sleduje jejich plavidlo stejnou rychlostí, jakou plují oni. „Kormidelná, plnou rychlostí vpřed.“

Maximální rychlost Connecticutu byla klasifikovaná jako tajná informace. Stokes už z ponorky dostal více než čtyřicet uzlů.

„Cíl stále udržuje stejnou vzdálenost,“ hlásil muž od radaru.

Stokes četl hlášení o událostech v okolí bran. Věděl, že jestli se jedná o tu velkou kouli – a zdálo se, že ano –, brzy přestanou fungovat všechny elektromagnetické přístroje. Byl na toto setkání připraven.

„Kormidelná, začněte kličkovat. První důstojník, vypouštějte miny podle plánu.“

Ponorka začala zatáčet na jednu a vzápětí na druhou stranu. Z její zádi se postupně uvolňovalo dvanáct podmořských min MK-40, díky trase ponorky rozmístěných ve vlnovce. Nevýhoda této taktiky spočívala v tom, že se nemohli vzdalovat od pronásledovatelů maximální rychlostí. Hlášení nicméně udávala, že ona koule se dokáže pohybovat rychlostí přesahující padesát uzlů, takže by stejně mohla ponorku snadno dohonit. Miny neměly žádné elektronické součásti a byly navrženy tak, aby vybuchly při dotyku.

„Tři tisíce pět set metrů a blíží se,“ hlásil muž od radaru.

„Kolik zbývá do kontaktu?“ zeptal se Stokes.

První důstojník už měl vytažené stopky – v moderním centru se jednalo o anachronismus, ale Stokes na nich trval, vzhledem k tomu, že každou vteřinou mohli přijít o všechny elektromagnetické přístroje.

„Třicet sekund.“

Stokes se rozhlédl po místnosti a pocítil hrdost na profesionalitu, s níž všichni odvádějí svou práci.

„Dvacet sekund,“ řekl první důstojník.

„Vzdálenost tři tisíce a blíží se,“ zvolal muž u radaru. „Rychlost cíle je čtyřicet pět uzlů a zvyšuje se.“

„Deset sekund.“

Stokes si všiml, že si obsluha sonaru předběžně sundala z hlavy sluchátka.

„Pět. Čtyři. Tři. Dva. Jedna.“

Stokes zabořil prsty do opěradel velitelského křesla a čekal. Nic se nestalo.

„Plus jedna,“ hlásil první důstojník s pohledem upřeným na stopky.

„Blíží se k nám stále cíl?“ zeptal se Stokes.

„Ano, pane.“

„Blíží se ke druhé mině. Za dvě a...“ Další slova prvního důstojníka přehlušila vlna výbuchu, která se přehnala přes Connecticut, bezprostředně následovaná další. Ponorku zasáhla kakofonie zvuků, jak postupně detonovalo všech jedenáct zbývajících min. Řídicím centrem se rozlehly radostné výkřiky.

„Radar?“ Stokesův hlas utál začínající oslavy.

Než stačil muž u radaru odpovědět, místnost se ponořila do tmy. Se světlem odumřely i poslední hlasy.

„Zapojte náhradní baterie,“ přikázal Stokes.

Rozžala se tlumená červená světla, která ponechávala můstek v podstatně větším šeru. Stokes cítil, že se zastavily lodní motory.

„Cíl se blíží,“ hlásil muž u radaru, jakmile mu opět naskočil přístroj.

Byli nahraní. Stokes si stoupl.

„První důstojníku, převezměte velení.“

Viděl, jak důstojník bledne – jako jediný další muž na palubě znal podrobnosti posledního zoufalého plánu. Stokes neměl čas na to, aby ho nějak utěšoval. Vydal se ke skladišti s řízenými střelami a cestou na sobě cítil pohledy všech námořníků, jež míjel. Všichni věděli, že ponorka stojí, a slyšeli taky exploze. Stokes vstoupil do skladiště, kde spočívalo šest Tomahawků.

„Všechny systémy vysadily, pane,“ hlásil mu ihned po vstupu poddůstojník, který měl na starosti střely.

„Opusťte skladiště,“ přikázal mu Stokes.

„Pane?“

„Opusťte skladiště.“

„Ano, pane.“ Poddůstojník vystrkal svoje muže z místnosti, Stokes za ním zavřel dveře a zajistil je zevnitř.

Přešel k plastovému obalu připevněnému uprostřed podlahy. Vytáhl klíč, který mu visel kolem krku, a odemkl jej. Na okamžik

se zarazil, když se loď zachvěla, a naklonila se o dvacet stupňů ke straně. Viděl videozáznam toho, co se přihodilo s Revelle, výzkumným plavidlem, které pohltila ona koule, a věděl, že jeho loď právě potkal stejný osud.

Otevřel víko a pohlédl na několik silných baterií vedle vypnutého přenosného počítače. Stiskl tlačítko, aby ho zapnul, vzal drát ze sady baterií a přešel k nejbližší střele. Připojil elektrické vedení k portu na levé straně střely a vrátil se k počítači.

Zlostně zasykl, když spatřil, že nenaběhl. Obrazovku zaplňovaly nesmyslné řádky čísel a písmen. Odpojil počítač a zasunul drát do náhradního odpalovacího zařízení. Na okamžik se zarazil, když zaslechl z prostřední části lodi zvuk trhaného kovu následovaný výkřiky. Zhluboka se nadechl a stiskl tlačítko detonátoru, čímž vyslal k řízené střele silný elektrický výboj.

Zaklel, když se nic nestalo.

Vzápětí místnost zalila zlatá záře a Stokes se zhroutil k zemi.

8. kapitola

480 PŘ. N. L.

Féničanům trvalo tři a půl dne, než dokončili stavbu dvojitého mostu. Jednalo se o div techniky, jaký svět dosud neviděl, a dalších několik století opět neuvidí. Xerxes nicméně nijak neděkoval a ihned po položení posledního prkna přikázal svému vojsku, aby zahájilo přechod přes úžinu. Jako první minuli féničské inženýry jeho zvědové.

Tisíce a tisíce mužů se daly do pohybu z Asie do Evropy. Jižně odtud vypluly stovky lodí perské námořní flotily, které postupovaly po boku mohutné armády. Všechny byly naloženy zásobami potravin a zbraní. Šlo o ten největší přesun vojska a námořnictva v dosavadních dějinách.

Xerxes zůstal sedět na svém trůnu na východním pobřeží a sledoval přesun jednotek. Zatím dostával samé příznivé zprávy. V Thesálii se jeho vyslancům dostalo přívětivého přijetí. Nedojde k žádné bitvě u Marathonu, pokud se Athénané a Spartané nepřesunou k severu, a i v takovém případě jeho špehové udávali, že by Thesálie zůstala neutrální. Zvědové v Athénách hlásili, že město stále pokračuje v debatách ohledně vhodné reakce na perskou hrozbu. Takové diskuse už Řeky připravily o Jónsko a nyní je budou stát polovinu jejich rodné země. Mnoho bohů, spousta městských států... Xerxes dokázal sotva věřit tomu, jak dlouho se Řekům dařilo odrazet perské výboje.

Zdalo se, že jeho lest na vražení klínu mezi Spartu a Athény příslibem míru účinkuje. Když půjde všechno hladce, přemítal Xerxes, možná...

„Jejich těžká pěchota.“

Král se překvapeně otočil k Pandoře. „Co jsi říkala?“

„Tvoji generálové, kteří bojovali s Řeky u Marathonu, se ti báli sdělit pravdu.“ Ladně mávla rukou k desítkám tisíc pochodujících mužů. „Máš víc mužů než Řekové. Ale oni si zvolí místo bitvy.“

„Takže se domníváš, že Sparta a Athény nepřistoupí na mou nabídku?“

„Athénané ji zvažují a pokračují v debatách. Spartané nad ní vůbec nebudou přemýšlet.“

„A pokud si vyberou místo bitvy?“

„Zvolí místo, výhodné pro jejich těžkou pěchotu, kde tvá kavalerie a lučištníci nebudou příliš účinní.“

Pandora krále nikdy nepřestala udivovat, a to od toho okamžiku před pěti lety, kdy se objevila na jeho dvoře. O těchto taktických záležitostech se ho žádný z jeho generálů neobtěžoval zpravit. Pokud to Xerxes dokázal odhadnout, převažoval mezi nimi pocit, že válka proti Řekům se nebude nijak lišit od tuctu dalších válek, které vítězně vybojovali v uplynulých pěti letech. Mají velkou početní převahu a ta jim zajistí výhru. Xerxes si byl ovšem dobře vědom, že podobně uvažovali i generálové jeho otce před debaklem u Marathonu.

„Jak to víš?“

„V noci chodím po táboře zahalená do pláště, takže mě nikdo nepozná a neví, že jsem žena. Poslouchám rozhovory Jónů a dalších Řeků, stejně jako těch z našich spojenců, kteří už s Řeky někdy bojovali. Všichni se bojí Spartánů.“

Xerxes udeřil pěstí do opěradla trůnu. „Budou se bát především mě, jinak ozdobím sloupy jejich hlavami.“

„Kdybys, můj pane, věnoval dostatek času pochopení jejich strachu, pochopíš i samotné Spartány.“

Xerxes vyštěkl: „Spartané. Spartané. Slýchám lidi jak vyslovují jméno toho malého města s obrovským obdivem. Kolik mohou postavit mužů do zbraně? Přinejlepším deset tisíc? A pět

tisíc pomocníků? Žádná řecká armáda nás ještě nikdy neporazila. U Marathonu měli jenom štěstí.“

Pandora se pohnula a přešla před krále, takže mu zastínila výhled na mocnou armádu přecházející Hellespont. Její slova zněla jako údery do lodního bubnu. „Poslouchej mě, velký králi, a uč se poznávat své nepřátele. Hned po narození hodnotí malé chlapce rada spartských starších. Všechny děti, které jim připadají neduživé, odnášejí pod kopec a nechávají je tam. Narozené dívky se posuzují jen podle jejich budoucí hodnoty coby rodiček válečníků.

Když je chlapec sedm let, je odveden od své rodiny do kasáren, kde tráví všechny čas až do svých třicetin. V sedmi letech začíná jeho vojenský výcvik a nikdy nekončí. I po třicítce Spart'an považuje za svůj domov především kasárny, spíše než místo, kde bydlí jeho manželka a děti.

V rámci dospívání musí každý Spart'an přežít dva týdny v lese, kde se může spolehnout jen sám na sebe a na své schopnosti. Také musejí zabít heilóta – jednoho z nevolníků, kteří pro ně pracují, a to holýma rukama nebo zbraní, jakou si dokázali zhotovit v divočině. Teprve potom se mohou vrátit do kasáren. Má se za to, že bez ohledu na tvrdost tréninku musejí mít osobní zkušenost se zabitím jiného člověka, než mohou pokračovat dál.“

Xerxes křečovitě svíral opěradla svého trůnu. Viděl plenění a ničení měst včetně masakrů obyvatelstva či poprav lidí, které odsoudil k smrti. Zároveň ale vyrostl v paláci, kde mu všichni plnili každé přání a starali se o jeho pohodlí. Vůbec si nedokázal představit situaci, jakou mu popisovala Pandora. Nenapadal ho jiný termín než barbarský.

Pandora pokračovala: „Ve věku dvaceti let se Spart'an stává občanem, a i pokud se ožení, musí zůstat v kasárnách. Když odchází do bitvy, spartské ženy a matky se s každým z nich loučí větou: ‚Se štítem nebo na něm.‘ Mají se buď vrátit se štítem v ruce, nebo na něj položí jejich těla. Povšimni si, že to neříkají o meči ani oštěpu. Víš, proč je pro ně tak důležitý štít?“

Xerxes neodpovídal.

„Spart'an, který odhodí oštěp nebo meč, odsuzuje k smrti jen sám sebe. Spart'an, který pustí štít, vystavuje nebezpečí muže po své levici. Jedná se o tu největší hanbu, která se trestá smrtí.“

Xerxes se pokoušel tvářit, že to na něj neučinilo žádný dojem. „Studený kov zabije každého, včetně Spart'anů.“

Pandora pokročila mírně kupředu a zahleděla se králi upřeně do očí. „Už jsi vybojoval mnoho bitev, můj pane, že?“

„Ano.“

„Ale, můj pane, už jsi někdy bojoval v první linii, tváří v tvář ostřím nepřátelských zbraní? Tak bojuje král Sparty, v čele svých mužů.“

Xerxes se vymrštil tak náhle, že k němu vyrazili nejbližší Nesmrtelní, kteří se domnívali, že jejich krále zasáhla nějaká střela. Vytrhl zpoza opasku dýku a ohnal se jí. Pandora uskočila, ale ne dostatečně rychle a ostří jí roztřalo kůži na levé tváři.

Ustupovala před ním, ale dva Nesmrtelní ji chytili za paže a drželi ji z obou stran, aby jí jejich král mohl zasadit smrtící ránu podle svého přání. Xerxes jí přiložil špičku dýky k hrdlu.

„Kdo jsi?“

Pandora se ze všech sil snažila nepolykat – měla pocit, že i ten nejmenší pohyb by jí okamžitě zabořil dýku do krku. „Řekla jsem ti své jméno, pane.“

„Odkud jsi?“ Xerxes trochu přitlačil a po Pandořině hrdle stekla kapka krve.

„Jsem Peršanka.“

„Lžeš. Když ses objevila v mém paláci, ani jsi neuměla naší řeč.“

„Já nelžu!“ ohradila se a viděla v jeho očích neúprosné odhodlání. „Nejde ani tak o to, z jakého jsem místa, můj pane, jako spíše z jakého jsem času.“

„Hovoříš v hádankách.“

Pandora mluvila překotně, aby zabránila smrti, jež se nad ní vznášela. „Vzpomeň si na tu mapu, kterou jsem přinesla. Už jsi někdy viděl něco podobného? Odkud – z jakého období – myslíš, že pochází?“

Xerxes viděl, jak si ti dva Nesmrtelní, kteří ji drželi za paže, vyměnili neklidné pohledy. Nejprve zkáza mostu a teď ta králova

podivná žena říká ještě zvláštnější věci. Byl v pokušení hovor rázem ukončit a podříznout jí hrdlo. Bojoval se svým vztekem. Upozornila předem Féničany na potřebu dalších mostů. V tomhle případě se nemýlila.

Xerxes posunkem naznačil oběma Nesmrtelným, aby ji pustili. Vrátil se ke svému trůnu a sedl si.

„Tak mi pověz, z jakého jsi místa a času,“ přikázal jí.

„Pocházím z Gordia.“

Xerxes už o tomto místě slyšel, ale nikdy ho nenavštívil. Jednalo se kdysi o frýgické hlavní město, které dobyl Kroisos z Lýdie a poté Xerxovi předkové. Pandora však už pokračovala.

„Pocházím z rodu jedné ze Sybil.“

O Sybilách Xerxes slyšel rovněž. Orákula. Deset z nich žilo v jeskyních a věštilo budoucnost. Herophila z Eritrije, rovněž Sybila, předpověděla trojskou válku. Počátek válek mezi východem a západem.

Xerxes vzhledem ke svému náboženství nevěřil v Sybily či věštkyň. Radil se s mágy, knězi své věrouky, ale i na jejich rady hleděl s podezřením. Jednalo se nakonec o pouhé lidi.

„Které Sybily?“

Pandora se usmála. „Samozřejmě té z Hellespontu.“

„Proč jsi mi to neřekla?“ zeptal se Xerxes. „Třeba bych poslechl tvé varování o zkáze mostu.“

„Ne, králi, neposlechl. Nikomu nedůvěřuješ.“

„Jsem král,“ odpověděl, jako kdyby se tím všechno vysvětlovalo. Ukázal přes mořskou úžinu k Evropě. „Jakou pomoc mi můžeš nabídnout, až budeme na druhé straně?“

„To se ještě uvidí,“ řekla Pandora.

„Říkala jsi, že čas je důležitější než místo.“

„Sybily žijí...,“ Pandora zaváhala a teprve po chvilce pokračovala, „... bezčasovou existenci.“

„Jak je to možné?“

„To ti nemohu vysvětlit, pane.“

Xerxes zavrtěl hlavou. Slyšel dunění tisíců kopyt po dřevěných prknech, jak se právě přes mosty vydala jeho jízda. Vstal z trůnu a pokynul svým mužům, aby ho začali skládat.

„Přejdeme na druhou stranu. Teď hned.“

„Vyrazíme k západu.“

Leonidasovo prohlášení přivítali shromáždění velitelé Sparty chvilkovým tichem. Považovalo se za znak špatných mravů, pokud někdo promluvil okamžitě po králi. Něco takového by signalizovalo, že dotyčná osoba nebere slova svého krále dostatečně vážně, aby se nad nimi nejprve zamyslela.

Nakonec se postavil na nohy šedovousý veterán mnoha válek, Polynices, generál, který už plánoval řadu tažení. „A co Peršané? Ti přicházejí ze severu a východu.“

Leonidas takovou otázku očekával. Mohl svůj návrh rovnou vysvětlit podrobněji, ale připadalo mu nejlepší, když dovolí velitelům klást otázky, aby měli pocit, že jejich postřehy byly zapracovány do připraveného plánu. Shromáždili se před chrámem a velitelé, seřazení na travnatém svahu, shlíželi dolů na svého krále. Cyru nechal Leonidas doma. Ani kněžka se nesměla zúčastnit podobného setkání, určeného výhradně válečníkům.

„Odvedu šest lochoi k Rhionu. Tam nás vybaví loděmi, abychom se dostali na druhý břeh zálivu, kde napadneme a zničíme Antirhon. Rhioňané se pak opevní ve svém městě a zabezpečí pro nás vody Korintského zálivu.“

Poté se opět nalodíme a přesuneme se na východ. Na souš vystoupíme v Delfách a rychlým pochodem vyrazíme na sever vstříc Peršanům, se kterými se střetneme u Thermopyl. Peršané v tuto chvíli překračují Hellespont. Nějakou dobu jim potrvá, než projdou Thesálií a dostanou se k průsmyku. Snad narazí alespoň na nějaký odpor, který by nám poskytl dostatek času k provedení potřebných příprav, abychom si zabezpečili západní křídlo a dorazili k Horkým bránám.“

Lochoi byly jednotky spartských vojáků. Celkem jich bylo dvanáct, což přirozeně vedlo k tomu, že Polynices položil další dotaz.

„A co ostatních šest lochoi, králi?“

„Ty budou bránit naše domovy,“ odpověděl Leonidas.

Polynices si přejížděl prsty po vousech a mezi veliteli se ozývalo mumlání, jak spolu rozmlouvali o králově plánu. Nebylo

to pro Leonidase nijak jednoduché rozhodnutí, protože znamenalo, že bude mít k dispozici pouze polovinu bojové síly.

„Promiň mi mou drzost, králi,“ ozval se znovu Polynices, „ale nebylo by lepší vytáhnout proti Peršanům s plnou silou? Zprávy uvádějí, že jich je velké množství.“

„Souhlasím, že by to bylo lepší,“ řekl Leonidas. „Jsou tu ale další faktory.“ Zvedl jeden prst. „Zaprvé, mám v úmyslu bojovat s Peršany u Horkých bran. Tam je místo sotva na jednu lochoi. Nechci zklamat příliš mnoho z vás, kteří by museli přihlížet, jak nepřátele zabíjejí druzí.“

To u shromážděných mužů vyvolalo hlasitý smích.

„Zadruhé,“ zvedl Leonidas druhý prst, „nejsme si jisti záměry Athéňanů.“

Tentokrát bojovníci zareagovali znechuceným brčením.

„Musíme bránit Řecko, ale v první řadě jsme povinováni vlastním domovům,“ pokračoval Leonidas. „I když uspějeme u Horkých bran, perské námořnictvo bude pořád bojeschopné, a když je nenapadnou Athéňané, klidně budou moci přepravit vojsko k našemu městu.“

Leonidas zaváhal, než vztyčil třetí prst, ale ten Peršan Džamšíd to řekl naprosto jasně a král cítil, že je třeba, aby si jeho muži plně uvědomovali situaci. „Zatřetí jsou tu heilóti.“

Ozvaly se výkřiky a jeden z mužů prudce vyskočil na nohy. „Ty by zvládli chlapi z kasáren.“

„Ne, pokud je Peršané vyzbrojí,“ odpověděl Leonidas a jeho hlas pronikl vřavou. „Nemá smysl chodit do války, pokud se po vítězství nebudeme mít k čemu vrátit.“

Polynices se otočil k velitelům a pozvedl své staré vrásčité ruce. Všichni se okamžitě utišili. „Král má pravdu. Nastlali jsme si pod vlastní domovy vrstvu suchého kletí a jakákoliv jiskra může mít vážné následky.“ Obrátil se zpátky k Leonidasovi. „Smím předložit jeden návrh?“

Leonidas přikývl.

Polynices si založil palce do záhybů tuniky. „Každé tažení je nejistý podnik. Lze spočítat rychlost pochodu Peršanů, ale tvůj útok na Antirhon nikoliv. Pokud ti bude toto město čelit samotné, nabízejí se jeho obyvatelům dvě možnosti: rozhodnou se s tebou

bojovat, nebo se opevní uvnitř? V prvním případě vše proběhne rychle.“

To u válečníků vyvolalo smích.

„Ovšem v případě druhém by obléhání mohlo zabrat jistý čas. Navíc je třeba uvážit, co se stane, pokud získají spojení mezi dalšími zrádnými státy, které budou nahlížet na perskou invazi jako na příležitost zvýšit vlastní vliv.“

Leonidas čekal a pomalu mu docházelo, kam tím Polynices míří.

„Vzhledem k těmto nejistotám,“ pokračoval starý generál, „navrhuji, aby nejlepší bojovníci z těch šesti lochoi, kteří tu zůstanou na obranu našich domovů, byli uvolněni ze svých jednotek a vysláni přímo k Thermopylám, kde ihned připraví obranu. Jak poznamenal náš král,“ kývl hlavou k Leonidasovi, „tamější průsmyk je úzký. Nějakou dobu ho udrží i malá skupina statečných vojáků spolu se silami z dalších měst na cestě. Tím by se nahradilo případné opoždění vzniklé tažením proti Antirhonu.“ Polynices se usmál a odhalil černou mezeru v místě, kde mu před lety několik zubů vyrazil nepřátelský meč. „A zároveň by tím získali muži ze zbývajících šesti lochoi příležitost k čestnému boji.“

Starý generál udeřil jako obvykle hřebík přímo na hlavičku, uvědomil si Leonidas. Velitelům záleží především na slávě, spíše než na čemkoliv jiném. Pozvedl ruku. „Skupina složená ze tří set nejlepších mužů zbylých lochoi vyrazí ve stejný den, kdy se vydám se svými jednotkami na západ. Tato skupina se přesune k Horkým bránám a připraví se na jejich obranu.“

9. kapitola

SOUČASNOST

Dane a Reizerová seděli bok po boku u stolu s počítači v přední polovině nákladového prostoru Combat Talonu. Vnitřek letounu pulzoval hukotem čtyř turbomotorů, které je poháněly na sever k Limě, kde čekala SR-71. Dane věděl, že má celý let, aby se rozhodl, jaký další tah podnikne. Na počítači ukázal Reizerové snímky planiny Nazca, které jim poslala Ahana.

„Co to znamená?“ zeptala se Reizerová a prohlížela si fotografie.

Dane už si přečetl Ahanin první odhad. „Máme za to, že dochází k odčerpávání energie ze všech tektonických linií. Ta černá koule, kterou jste viděla, je brána nebo portál, do kterého energie mizí. Když dojde k odsátí příliš velkého množství, tektonické desky se stanou nestabilními.“

Reizerová přejela prstem po liniích na obrazovce. „Proč teď? Ty obrazce a linie jsou na planině Nazca už tisíce let. Ani mezi domorodými indiány nekolují žádné legendy o tom, že by kdysi takhle vzplály.“

Dane už o tom taky přemýšlel. „Stín zničil Černobyl, ze kterého nějakou dobu získával energii. Palivo ve čtvrtém reaktoru už bylo skoro vyhořelé. Domnívali jsme se, že prozkoumává tektonické spoje, ale možná jen zkoušel, jak by je mohl využít jako náhradu za černobylský zdroj.“

„Ale to množství...“ Reizerová zavrtěla hlavou. „Nejsem jaderný fyzik, ale mám geologické vzdělání a pochybuji, že mohli odebírat z Černobylu podobné množství energie, jaké odčerpávají nyní.“

„Proč zrovna planina Nazca?“ zeptal se Dane.

Reizerová odtrhla pohled od obrazovky. „Tady vždycky působily podivné síly.“

„Jaké síly?“

Pozvedla vrásčité ruce. „Kolik si myslíte, že mi je let?“

Za jiných okolností by se jednalo o otázku, kterou si žádný muž nepřeje od ženy dostat. „Sedmdesát?“

„Před pár lety jsem oslavila stovku.“ Vyhrnula si rukáv a ukázala Daneovi zápěstí. „Povšimněte si, že nenosím hodinky. Na té planině nefungují. Většina lidí o tom vůbec neví.“

Dane se podíval na svoje hodinky a pak na čas udávaný počítačem. Hodinky na ruce se mu zpozdily o čtyřicet minut, přibližně o dobu, kterou pobýval v blízkosti planiny.

„Chodila jsem tam,“ pokračovala Reizerová, „a strávila jsem tam tři dny – nebo jsem aspoň viděla tři východy slunce –, ale když jsem se vrátila, zjistila jsem, že uběhl celý měsíc, a lidé už si mysleli, že jsem po smrti. Jezdí tam málo návštěvníků a kromě mě tam nikdo nepřespával, takže si nikdo nevšiml těch časových anomálií.“

„Možná uplynulo více než sto let od vašeho narození,“ řekl Dane, „ale nežila jste sto let.“

Reizerová se zamračila. „Cože?“

„Víme, že v prostoru mezi oběma světy je čas proměnnou.“ Dane jí rychle vysvětlil, co vědí o fungování bran, portálů a prostoru mezi světy. „Myslím, že tato proměnnost se nějak rozšířila i na planinu Nazca. Z toho plyne, že je nějak odlišná, pokud jste tam nikdy neviděla aktivní bránu.“

Reizerová přikývla. „Když jsem se odtamtud pokoušela v noci odejít, celou cestu jsem o tom přemýšlela. A taky o tom, co mi řekl Davon.“ Vyprávěla Daneovi o tom nešťastném Angličanovi, který se objevil těsně před tím, než na liniích vzplál oheň. Dane si pamatoval, že o něm hovořila i Ariana, která se s ním setkala v Anglii.

Reizerová ukázala k zemi. „Mluvil o tom, že v místech styku linií lidé viděli věci z různých časových období. A že na takových spojeních obvykle stojí nějaké kameny.

Taky tvrdil, že energie linií zasahuje hluboko pod povrch planety. Co když je na planině Nazca jen blíže povrchu než jinde? A proto tu naši předkové vyznačili ony linky? Možná to udělali jejich šamani, kněží, proutkaři, zkrátka lidé, kteří cítili jejich přítomnost. A geoglyfy pak vznikly jako pokus o její vedení.“

„A co přímé linie a rýhy?“ zeptal se Dane.

„Myslím, že ty vytvořil někdo jiný.“

„Kdo?“

„Nevím, ale možná šlo o přípravu.“

„Nač?“

„Na to, co se děje teď.“

Dane doufal, že z Reizerové dostane více informací. Narušení kontinuity času na planině bylo zajímavé, ale nevyplývalo z něj; co se tu děje. Dane si stále nebyl jistý, co by měl dělat dál. Křišťálové lebky, které nashromáždila Ariana, se už dopravovaly z Antarktidy. Přikázal, aby byly poslány k bráně Bermudského trojúhelníku, kde se hodlal zastavit pro lebku Sin Fen a hůl s Nagou.

„Davon taky říkal, že je důležité jádro planety,“ dodala Reizerová.

„Proč?“

„To nevím.“

Dane se v sedadle opřel a zavřel oči. Zvuk motorů mu připomínal leteckou školu, kterou před mnoha lety navštěvoval ve Fort Benningu v Georgii. Hlavním úkolem kurzu nebylo cvičit muže v seskoku z letadel, ačkoliv by se jim takové umění samozřejmě hodilo, obzvláště pokud by se dostali k letecké jednotce, ale trénovat je v překonávání strachu. Naučit je postavit se do otevřených dveří letadla, které se pohybuje rychlostí více než dvě stě kilometrů za hodinu, čtyři sta metrů nad georgijským polem, a vykročit ven.

Momentálně měl Dane pocit, že se řítí volným pádem k zemi. Přenesl se v myšlenkách do doby, kdy vstoupil do Angkorské brány a řešení, jak zastavit smrtící energetické paprsky, mu náhle

pošeptaly „hlasy bohů“ – tak je nazývala Sin Fen. Zhluboka se nadechl a v duchu stál v otevřených dveřích letadla. Vykročil ven, roztáhl nohy i paže a vznášel se ve vzduchu.

Objevil se tentýž muž ve zbroji a držel v ruce hůl s Nagou. Ohnal se s ní proti kouli, jejíž povrch vypadal jako klubko zlatých hadů. Dane vnímal strach a věděl, že to, co vidí, se nesmí stát. Vidění se rychle změnilo a Dane spatřil portál v prostoru mezi světy. Vzápětí další a další, až se mu míhaly před očima ohromující rychlostí – byl jich nekonečný počet.

Posadil se zpřímá a otevřel oči, omámený viděním, jež právě měl. V tu chvíli na počítačové obrazovce naskočila Ahanina tvář. Na okamžik Danea zmátlo, že ji vidí a že se z reproduktorů ozývá její hlas.

„Nechci rušit, ale přihodily se další věci.“ Rychle popsala ztrátu Connecticutu a katastrofu v Černobylu.

„Takže jsme Stínu dali ponorku třídy Seawolf,“ shrnul Dane situaci, jakmile domluvila.

Ahana na jeho poznámku nedbala. „Co nového u vás?“

Dane nejprve představil Reizerovou a shrnul dosavadní události na planině Nazca.

Za Ahanou se vynořil Foreman. „Takže tam je určitě brána?“

„Ano, ale prochází jí tolik energie, že by nikdo nepřežil, kdyby se do ní pokusil vstoupit.“

„Jsme propojeni přes satelit,“ řekla Ahana. Kývla přes levé rameno. „Jak vidíte, je tu pan Foreman, a zároveň mluvíme s profesorem Kolkovem v Rusku.“

Ahana sklopila oči a stiskla několik kláves. Obraz před Danem se rozpůlil a v jednom okně se objevil starý muž s bledou tváří a řídnoucími šedinami. „Profesore Kolkove, seznamte se s Ericem Danem.“

Kolkov mu kývl na pozdrav. „Děkuji vám za dosavadní úsilí v našem zápase.“

Ahana nečekala na další výměnu zdvořilostí. „Teorie pana Davona o nitru planety je zajímavá. Souhlasí s tím, co podle mého názoru Stín dělal a dělá. Něco z toho, co budu říkat, může vypadat příliš zjednodušeně, ale je třeba pochopit základy.“

Ahanin obličej zmizel a nahradilo jej schéma planety s několika různě velkými kružnicemi uvnitř.

„Takhle vypadá základní složení Země,“ řekla Ahana. „Většina lidí se domnívá, že naše planeta je pevná, ale skutečnost je od této domněnky pořádně vzdálená. Země začínala jako shluk drobných kusů skal, který vznikl někdy před čtyřmi celými a šesti desetinami miliardy let. O hodně později, zhruba před čtyřmi miliardami let, dopadalo na líhnoucí se planetu bombardování asteroidů a meteoritů, které trvalo miliony roků. Ohromné množství tepelné energie, jež se přitom uvolňovala, celou planetu roztavilo a ta do dnešních dnů postupně chladne.

Hustší materiál – například železo z meteoritů – klesl do středu, zatímco lehčí látky, jako jsou křemičitany, kyslíkaté sloučeniny nebo voda, vystoupaly na povrch. Tak probíhalo formování Země, jak ji známe dnes.“

Dane pocítil bodnutí smutku a uvědomil si, že lekci o vzniku planety by normálně pronášela Ariana Micheletová. Ariana byla geoložka a její znalosti o tektonických deskách položily základy pro vše, s čím nyní přichází Ahana.

Japonka pokračovala: „Jak vidíte na schématu, vnitřek Země se dělí do čtyř hlavních vrstev. Vnitřní jádro, vnější jádro, plášť a kůra. Ty obsahují řadu dalších podvrstev, ale pro naše účely hrubé dělení postačí. Když postupujeme od povrchu do středu, setkáváme se se zvláštním fenoménem.“ Ahana se na okamžik zamyslela, aby si utřídila myšlenky. „Dovolte mi malou odbočku. Je nezbytné, abyste pochopili ještě jednu věc, a to, že většina toho, co tu říkám, byla zjištěna nepřímými metodami. I ty nejhlubší vrty představují sotva víc než pouhé škrábance na povrchu.

Geologové se pokoušejí zmapovat nitro země pomocí seismických vln, jež vznikají při zemětřeseních. Známe dva typy vln: podélné P-vlny a příčné S-vlny. P-vlny se šíří kapalinami i pevnými látkami, zatímco S-vlny jen pevnými látkami.

Přišlo se na to, že když se vzdalujeme od epicentra zemětřesení, v jistém okamžiku dochází k drastické změně směru snímaných vln, a to přibližně v úhlu sto pět stupňů mezi zemětřesením a seismografem. V tomto úhlu mizí S-vlny,

zatímco P-vlny se dostanou k povrchu. Z toho se usoudilo, že S-vlny musejí narážet na kapalinu, která je zastaví. Když se daný úhel promítl do nitra Země,“ na obrazovce naskočila rovná čára, „dospělo se k závěru, že se pod pláštěm nachází vrstva roztavené hmoty. Jedná se o vnější jádro.

Přítomnost roztaveného nitra ostatně naznačuje i skutečnost, že naše planeta má magnetické pole. To o Měsíci ani o Marsu neplatí, protože v obou případech jde o chladná tělesa s pevným nitrem. Země nemůže mít statické magnetické pole, protože magnetické minerály ztrácejí magnetismus, jakmile je zahřejeme nad pět set stupňů Celsia. Jediné vysvětlení tedy zní, že v nitru planety probíhá elektrický proud a proudění roztaveného železa ve vnějším jádru Země představuje zdroj magnetického pole planety.“ Ahana promluvila o něco naléhavěji. „Nezapomeňte, prosím, na související elektrické pole, až budu pokračovat.

Jen málo lidí ví, že magnetické pole, podle něhož se řídí naše kompas, není konstantní. Vlastně se má za to, že během času několikrát došlo k jeho přepólování. Před dvaceti tisíci lety by kompas patrně ukazovaly spíše k jižnímu pólu než k pólu severnímu. Představte si, jak obrovskou energii musí takové přepínání asi vydávat.

Proudění vnějšího jádra ovlivňuje plášť, který následně ovlivňuje kůru a způsobuje pohyb tektonických desek. Všichni si pamatujete, jak jste se učili o prapevnině Pangea, která se postupně rozdělila do současných kontinentů. Zemská kůra představuje jen tenkou kůži, která obsahuje sotva jedna celá dvě desetiny procenta hmoty planety. A navíc jsou velké rozdíly mezi kůrou pod pevninami a pod oceány. Kontinentální kůra je přibližně pětikrát silnější než kůra pod mořem. Kromě...”

Ahana nechala tato slova viset několik vteřin ve vzduchu. „... planiny Nazca. Tam měří kůra sotva dva kilometry a zdá se, že se pod ní nacházejí vodivé linie, jež se noří do hlubin Země.“

„To se domnívá i doktorka Reizerová,“ poznamenal Dane.

Reizerová se naklonila kupředu a promluvila: „Jak jste to ověřili?“

Ahana pokračovala učitelským tónem, který u ní Dane už slyšel. „Geologové mapují planetu pomocí snímačů S- a P-vln,

podobně jako to dělá počítačová tomografie s mozkiem. Hranice mezi kůrou a pláštěm se nazývá Mohorovičičova diskontinuita a pod planinou Nazca je v této vrstvě otvor, který pokračuje kanálem k roztavenému vnějšímu jádru.“

„Jak to, že si toho ještě nikdo nevšiml?“ zeptal se Dane.

„Geologové si toho všimli,“ odpověděla Ahana. „Jenže nikoho dosud nenapadlo, že by to mohlo být důležité.“

„Jedno nechápu,“ řekl Dane. „Jestli je tam tak tenká kůra a navíc pod ní vede kanál až k jádru, neměla by tam být nějaká sopka?“

Ahana přikývla. „Přesně tak. Měla. Jenže není.“

„Proč ne?“ otázal se Dane.

„To nevím jistě,“ připustila Ahana. „Podle údajů ze satelitů se zdá, že kůra pod planinou je sice tenká, ale hodně hustá, skoro jako čepička, kterou někdo onen kanál zazátkoval. Mám svoji teorii ohledně jejího zformování, ale ještě, prosím, vydržte. Musím vám vysvětlit další věc.“

Pod roztaveným vnějším jádrem se nachází ještě jádro vnitřní, jež má poloměr pouze třicet pět až sto kilometrů, ale soustřeďuje se v něm podstatná část hmoty Země. Na rozdíl od vnějšího jádra je také pevné.“

To Daneovi nedávalo smysl. „Nemělo by tam panovat ještě větší horko?“

„Ano, a také tam panuje,“ odpověděla Ahana. „Teplota vnitřního jádra se odhaduje na čtyři tisíce stupňů Celsia.“

„Tak proč není taky kapalné?“ naléhal Dane.

„Protože pod extrémními tlaky, které na něj působí, zůstává v pevném skupenství.“

Daneovi vrtala hlavou ještě jedna věc. „Z čeho je vlastně vnitřní jádro složeno?“

„To je výborná otázka,“ řekla Ahana. „Přesně to se pokouším zjistit. I když to totiž vypadá, že energetické linie probíhají podél linií vodivosti, objevili jsme, že nejsilnější energetický kanál, aby se tak řeklo, prochází přímo vnitřním jádrem planety.“

Na základě dostupných dat se spekulovalo o tom, že je vnitřní jádro železné, ale já se domnívám, že to platí pouze o jeho

povrchu. Věřím, že se pod extrémními tlaky a teplotami ve středu Země shromáždil nejhustší a nejtvrdší materiál, jaký známe.“

„Diamant,“ vydechl Dane.

Ahana přikývla. „Ano. Diamanty jsou minerální formou uhlíku a jedná se o nejtvrdší nerost s desítkou na desetibodové stupnici. Existují čtyři typy diamantů: tradiční diamant, bort, kulovitý diamant a černý diamant. Vlastní diamant je krystalizovaný drahokam. Bort je nedokonale vykrystalizovaný diamant s tmavou barvou. Kulovitý diamant vzniká shluknutím drobných diamantových krystalku velké tvrdosti. A černý diamant nemá žádnou štěpnou hranu, což znamená, že se nedá rozdělit na předem odhadnutelné části. Co když ale existuje ještě pátá forma diamantů, jakou lidé nikdy neviděli?

Myslím, že se ve středu Země nachází diamant nebo shluk diamantů nepředstavitelné tvrdosti, vykrystalizované do struktury, jakou neznáme ani v praxi, ani v teorii.“

Dane začínal vidět jisté spojitosti: křišťálové lebky, které usměřňovaly energii z pyramidy a zastavovaly s ní brány. *Čerpají pyramidy energii z hlubokého nitra Země? Ale jak se může živá tkáň změnit v takový krystal?* přemítal.

Nit myšlenek mu přetrhl Foremanův hlas. „Jestli je ve středu planety něco takového, co z toho plyne?“

„Diamanty jsou vynikající vodiče tepla,“ řekla Ahana, „ale elektřinu vedou velice špatně a při vystavení elektromagnetickým silám v sobě shromáždí silný kladný náboj. Myslím, že mezi krystalem ve středu a vnitřním jádrem existuje nějaká vodivá vrstva, která v kombinaci s rotací Země, magnetickým polem vnějšího jádra a prouděním deskové tektoniky vytváří efekt dynama. Krystal v centru absorbuje teplo, ale nikoliv elektromagnetické síly, jež vznikají, a tím vzniká neuvěřitelné množství energie, které jen čeká na to, až se na ni někdo napojí. A přesně o to se nyní pokouší Stín přes planinu Nazca.“

Následovalo několik vteřin ticha, během kterých všichni pomalu vstřebávali toto shrnutí. Nakonec jako první promluvil Kolkov. „Jsme si vědomi katastrofálních důsledků odčerpávání energie tektonických desek Stínem. Co se ale stane, pokud Stín odebere energii krystalu ve vnitřním jádru Země?“

„To nevím jistě,“ odpověděla Ahana. „Právě simuluji na počítači několik různých variant. Musíte chápat, že výsledek záleží na řadě proměnných faktorů.“

Dane se naklonil k obrazovce. „Musíte mít nějaký odhad. Jak vypadá nejhorší scénář?“

„Podle nejhoršího scénáře se celá vnitřní struktura planety stane nestabilní,“ řekla Ahana.

„Což znamená?“

„Celá Země se rozpadne. Změní se ve shluk úlomků, jakými byla na počátku své existence.“

Dane to shrnul. „Takže to máme spočítané – ať už kvůli jádru nebo kvůli deskové tektonice?“

„Pokud nezastavíme odčerpávání energie,“ přikývla Ahana.

„Čili vlastně řešíme pořád stejný problém,“ řekl Dane. „Musíme zavřít portál, kterým Stín odebírá energii.“

„Máte nějaký plán, jak to dokázat?“ otázal se Kolkov chraptivě.

Znovu se rozhostilo ticho.

„Moje vláda zahájila evakuaci Moskvy,“ řekl Kolkov. „Dochází jí trpělivost.“

„Myslím...,“ začal Dane, ale zmlkl.

„Co?“ zatlačil na něj Foreman.

Dane pečlivě volil slova. „Cesta, po níž se musíme vydat, není jasná, ale vím, že musíme získat lebku Sin Fen a hůl s Nagou. Následující krok mi zatím nebyl odhalen.“

„To mým nadřízeným nebude stačit,“ odpověděl Kolkov. „Je mi líto.“ Polovina obrazovky s jeho tváří ztmavla.

PROSTOR MEZI SVĚTY

Amelia Earhartová se zadívala na hladkou kůži na hrudi Freda Noonana a zamračila se. I kdyby nějak přežil krakenův útok – a uběhl dostatek času, aby se ta rána stačila zahojit –, měl by přece mít nějakou jizvu. Navigátorův stav se zhoršoval a zatím nenabýval vědomí. Vzhledla a všimla si, jak ji upřeně sleduje Taki. Vysvětlila mu Noonanův vzkaz co možná

nejsrozumitelněji, a samuraj ho nijak nekomentoval. Zpočátku ji jeho mlčenlivost znervózňovala, ale rychle si na ni zvykla.

Musela se zamyslet nad ironií osudu – jejím druhým úkolem při cestě kolem světa totiž bylo získat nějaké informace o rozmístění japonských sil v Tichém oceánu a předat je americkému námořnictvu. Dokonce se před letem naučila základy japonštiny, což se jí nyní hodilo, když měla komunikovat s japonským samurajem v prostoru mezi světy. Přidružili se k ní jako k novému pánovi a dělali to, co řekla – bez jakýchkoliv otázek.

„Zemře.“

Earhartová nedokázala poznat, jestli se jednalo o otázku nebo oznamovací větu, ale přesto přikývla. „Ano.“

„*Hl' s Nagou k nám sama nepřijde. Musíme jít my k ní.*“

Earhartová vstala a dala Takimu pokyn: naznačila nad hlavou kruh a ukázala ke středu prostoru mezi světy. Přikývl a vykřikl nějaké rozkazy na své muže. Shromáždili se kolem a Earhartová uchopila svůj meč. Na okamžik se zarazila a podívala se na Noonanovu tvář, pokrytou puchýři, ale pak vyrazila.

Postupovali v brázdě mezi dvěma černými náspy. Amelia Earhartová neměla tušení, jak velký prostor mezi světy vlastně je. Byla tu obvodová stěna, která mizela kdesi vysoko nad jejich hlavami, a jednou se podél ní vydala, ale nakonec se musela stejnou cestou vrátit do tábora, protože jí došly zásoby potravin. Při své cestě měla podivný pocit, že se území před ní natahuje a že by mohla kráčet navěky, aniž by se vrátila do výchozího bodu, i když podle jejího nejlepššího odhadu by měla vykonat okružní cestu kolem centrálního jezera.

Teplota tu byla mírná a stabilní, odhadem kolem 16 °C. Ve vzduchu se vznášel nepříjemný zápach, který nedokázala identifikovat a přes svůj dlouhodobý pobyt si na něj dosud nezvykla.

Po několika kilometrech Earhartová pozvedla ruku a jejich malá skupinka se zastavila. Lehla si na břicho a doplížila se k hřebenu po své pravici. Nedbala přitom na šterkový písek, který ji škrábal a vnikal jí do letecké kombinézy. Na vrcholu postupovala

o něco pomaleji a opatrně vyhlédla na druhý svah. Byli nedaleko ústředního jezera, jež vyplňovalo centrum prostoru mezi světy.

Nejprve spatřila široký černý pilíř, který pokračoval vzhůru ke stropu: portál. Odplazila se ještě o kousek dál, aby na něj měla lepší výhled. Viděla hladinu vody, klidnou a černou, která se táhla tak daleko, kam až dohlédla. Nalevo v dálce viděla další portál.

Rozhlédla se po pobřeží. Vycítila, jak se někdo plíží za ní, a strélila za sebe pohledem. U jejího boku se krčil Taki s taseným mečem. Otočila se zpátky k jezeru.

Chytila Takiho za rameno a druhou rukou ukázala. „Támhle.“

Na břehu leželo pět bezvládných postav. Earhartová už si začala stoupat, když tu ji Taki strhl za pravou paži zpátky k zemi. Zlostně se k němu obrátila, ale samuraj upíral svou pozornost doleva. Earhartová sledovala jeho pohled. Nad černou zemí se vznášelo šest Valkýr s bezvýraznými obličejí, v nichž zářily rubínově rudé oči.

Earhartová stiskla rty a zaskřípala zuby. Pět Valkýr posbíralo těla, zatímco šestá čekala opodál. Vzápětí se všechny začaly vracet ve směru, z něhož přišly. Šestá je následovala, ale najednou se zastavila a otočila se čelem k hřebenu, za nímž se ukrývala Earhartová. Amelia zatajila dech. Slyšela, jak se Taki ostře nadechl, a tentokrát byla řada na ní, aby ho popadla za paži a zabránila mu v nějaké nerozvážnosti.

Po několika minutách, které jim připadaly jako hodiny, se Valkýra konečně otočila za svými družkami a odklouzala podél pobřeží. Earhartová za ní hleděla, dokud nezmizela, a pak si stoupla.

„*Pojď*,“ řekla Takimu a vydala se ze svahu. Když se ohlédla, viděla, jak Taki a ostatní samurajové krácejí za ní.

SOUČASNOST

Od svého vypuštění na oběžnou dráhu uskutečnila stanice *Mir* více než osmdesát pět tisíc obletů kolem Země a vystřídali se na ní astronauti z desítek zemí. Od konce studené války se s ní

jedenáctkrát spojily americké raketoplány a NASA i Ruská kosmická agentura ji vydávaly za příklad mezinárodní spolupráce. To všechno byla lež.

Mir byl vypuštěn v době, kdy Ameriku stále ještě vedl Ronald Reagan, a představoval odpověď Moskvy na jeho projekt hvězdných válek. Jestliže jim chtěl Reagan hodit rukavici a vyvíjet vesmírné zbraně, Moskva jeho výzvu svým dělnickým způsobem přijala. Těžké nákladní rakety vyzvedly na oběžnou dráhu jednotlivé součásti *Miru* a kosmonauti je smontovali dohromady, a to včetně dílu, který obsahoval šest jaderných hlavic.

Vzhledem k vyhlášeným hvězdným válkám nemohla vláda Spojených států protestovat a celá záležitost byla držena v utajení. Když studená válka skončila, rakety včetně válečných hlavic zůstaly nahoře a staly se tématem, o kterém nikdo raději nehovořil. Transport hlavic zpátky na zem byl příliš nebezpečný, a tak se příslušná část *Miru* jednoduše zapečetila. Spojené státy investovaly značné prostředky do udržení *Miru* v provozuschopném stavu, i když se Ruská kosmická agentura postupně rozpadala a přestávala být schopna plnit tento úkol sama.

Současnou posádku *Miru* tvořili tři Rusové a jeden Američan. Po přijetí vysoce tajné zprávy z Moskvy zavřel ruský velitel amerického kosmonauta ve skladu a se svými dvěma druhy se pustil do otvírání oddělení se střelami.

Tři sta padesát pět kilometrů pod nimi se nacházel Tichý oceán a do výhledu se pomalu otáčelo západní pobřeží Jižní Ameriky.

10. kapitola

480 PŘ. N. L.

Leonidase po vstupu domů přivítal pohled na Cyru, která držela na klíně jeho rozesmátou dceru a pohupovala s ní. Myslí mu vířily všechny přípravy na ranní odchod a na okamžik ho tato klidná scéna vykolejila.

„Manželi.“ Někdo mu položil ruku na křížovou oblast páteře, těsně pod zbroj.

Leonidas se otočil. Jeho žena Thetis stála ve stínu za vchodem. Měla vlasy sepnuté sponkou a byla oblečená do bílých šatů lemovaných zlatem, jež pro ni před léty ukořistil při plenění sousedního města. Poznal je ovšem ještě z jednoho důvodu – tyto šaty měla Thetis na sobě tu noc, kdy byl počat jejich syn Amphion. Nebo alespoň toho večera, pomyslel si a cítil, jak se mu po opálených lících šíří ruměnec. Její ruka mu stále spočívala na zádech a on se zahanbeně podíval na Cyru, ale kněžka se stále cele věnovala Briseis.

Leonidas vzal manželčinu ruku do své a sundal si ji ze zad. „Ženo,“ pozdravil. Viděl úsměv na její tváři a smutek v jejích očích. Už se sem jistě doneslo rozhodnutí rady o zítřejším tažení, i když se cestou ze shromáždění nikde nezdržoval a šel rovnou domů. Tak to chodilo vždycky a Leonidas nikdy netušil, jak se ženy dokázaly tak rychle dozvídat tolik věcí.

„Xarxon připravil tvoji výbavu na cestu.“ Leonidas neměl čas, aby přikázal svému sluhovi, ať mu vše přichystá, a manželčin zásah ho potěšil.

„Bud' pozdraven, králi,“ řekla konečně Cyra a stoupla si s Briseis v náručí.

„I ty, kněžko.“ Leonidas se cítil nesvůj a náhle si uvědomil, že jestli se naplní předpověď věštkyně, dnes stráví s Thetis poslední noc. Obrátil se k ní. „Ráno vyrazíme.“

„Já vím.“ Thetis byla drobná žena s předčasně šedivými vlasy, vhodnými pro manželku, která čekala na manželův návrat z mnoha válečných tažení. Shýbla se a zvedla proutěný košík, kterého si Leonidas dosud nevšiml. „Chci jít nahoru na naši louku.“

Leonidas se zamračil. „Je pozdě a...“

„Já vím, že je pozdě.“ Do jejího hlasu pronikl ostřejší podtón. „Cyra pohlídá Briseis, Amphion je v kasárnách a uvidí se s tebou ráno. Dnes v noci tě chci mít jen pro sebe. Pod hvězdami. Na horské louce.“ Začala mu rozepínat přezky zbroje.

Leonidas se podíval na Cyru. Kněžka nepatrně pokývla hlavou a král z nějakého podivného důvodu stál a nechal Thetis, ať mu svlékne kovovou zbroj, pod kterou měl jen svou krátkou tuniku.

„Králi?“ Zdálo se, že Cyra nechce vstupovat mezi oba manžele.

„Ano?“

„Jak zní rozhodnutí rady?“

„Vydáme se na západ, abychom se zabezpečili ze západu, a poté k Thermopylám.“

Cyra položila Briseis do kolébky. „Jak dlouho bude trvat tažení proti Antirhonu?“

„To nikdo nedokáže odhadnout.“

„Jak je to město daleko?“

Když jí to Leonidas řekl, Cyra zavrtěla hlavou. „Na to není čas. Xerxes pochoduje rychle. Už překročil Hellespont. Dospěje k Horkým bránám před tebou a projde jimi.“

„Posíláme tam tři sta mužů, aby připravili naši obranu a drželi průsmyk.“

„Tři sta? Co dokáže tři sta mužů?“

„Tři sta Spart'anů,“ opravil ji Leonidas a unaveně zvedl ruku, když Cyra začala něco namítat. „Možná opravdu přijdeme pozdě, ale rada rozhodla a její rozhodnutí je zákonem. Musím poslechnout.“

Thetis ho vzala za zvednutou ruku a odvedla ho ke dveřím. „Vrátíme se za svítání,“ zavolala přes rameno na Cyru a vyšla s ním ven. I před domem ho nepřestávala vést k horskému svahu, na němž před mnoha lety strávili první noc svého manželství.

Cyra stála ve dveřích a sledovala, jak mizejí v temnotě.

Král Xerxes hleděl z vrchu na záři světél pod sebou. Leželo před ním nevelké město, nejvýchodnější sídlo Makedonie, království, které teprve hledalo svoji identitu. Rozkládalo se na sever od Řecka a stálo v cestě invazních sil Peršanů z východu i barbarů ze severu. Xerxes měl o něm tak nízké mínění, že se sem ani neobtěžoval vyslat žádné posly, kteří by připravili cestu pro jeho vojsko.

„Můj pane?“ Velitel Nesmrtelných čekal na rozkazy.

„Zničte to město. Všechny zabijte.“

Ozval se ženský hlas. „To není moudré, králi.“

Xerxes byl utahaný. Vojsko pochodovalo co nejrychleji a přes veškeré pohodlí, které měl jako král zajištěné, se jednalo o únavnou cestu. „Proč?“ zeptal se s povzdechem.

„Není třeba to město ničit, králi,“ odpověděla Pandora.

„To je pravda,“ souhlasil Xerxes. „Mé přání je však víc než potřeba.“

„Ano, pane.“ Pandora zůstala zticha, což krále podráždilo ještě víc.

„Máš nějaký další důvod proti zničení města, kromě toho, že to není nutné?“ zeptal se.

„Ano, pane.“

Zrovna když se Xerxes chystal vztekle vybuchnout, Pandora pokračovala: „Čas je jako oceán. Přelévá se a mění se. Podobně jako království. Dnes je jedno z nich silné a může ničit ostatní. Za pár generací se moc přesune jinam.“

Xerxes přikývl, jako kdyby jejím slovům rozuměl. „Jistě. Jenže dnes,“ ukázal prstem na svůj trůn, „mám moc já.“ Znovu se otočil k veliteli Nesmrtelných. „Vykonejte můj rozkaz.“

„Smím jít s ním, pane?“ zeptala se Pandora. To krále překvapilo.

Mávl rukou. Bylo mu to úplně jedno.

Pandora následovala velitele ze svahu dolů, k čekajícímu praporu Nesmrtelných. Ostatní muži ji ignorovali a vyrazili rychle kupředu. Zbytek perské armády rozložil na noc tábořiště a východní obzor rozjasňoval odlesk záře tisíců ohňů, jež připomínaly nepravé svítání.

Brány města byly otevřené a jeho obyvatelé zjevně věděli, co se chystá. V branách stál shluk mužů a čekal na ně. Jakmile se Nesmrtelní přiblížili, zvedli muži ruce nad hlavu a prosili je o smilování. Pandora vykročila o něco rychleji, aby se dostala před vojáky. Za ní se ozvaly první výkřiky, jak Nesmrtelní masakrovali shromážděné muže.

Obránci města začali bojovat příliš pozdě. Pokusili se zavřít brány, ale neuspěli. Nesmrtelní se kolem nich prohnali jako nezastavitelná vlna a zabíjeli všechny muže, ženy, děti i zvířata. Pandora překračovala mrtvá těla a snažila se dosáhnout předvoj vojáků. Viděla, jak Nesmrtelní stínají hlavy obchodníkům, jež jim nabízeli plné ruce zlata.

Neomylně kráčela ulicemi. Nesmrtelní ji i nadále ignorovali, protože věděli, že je pravou rukou krále. Nikdo se ovšem ani nestaral o její bezpečí.

Nocí se rozléhaly bolestné a ustrašené výkřiky lidí i zvířat. Obloha pomalu rudla odleskem plamenů ze zapálených domů. Nedaleko od centra města Pandora otevřela dveře elegantního obydlí, vešla dovnitř a vystoupala po schodech. Vstoupila do místnosti nad schodištěm, kde se v koutě choulila žena s dítětem v náručí.

„Prosím,“ žadonila žena.

Pandora k ní rychle přešla a vzala vyděšené ženě dítě z rukou. „Jak se jmenuje?“

„Filip.“

Pandora přikývla. „Filip I.“

„Cože?“ Ženu to zmátlo.

Pandora slyšela, jak po schodech dusají těžké kroky, a do místnosti vpadli dva Nesmrtelní s tasenými meči. Pandora schovala dítě pod plášť. Vojáci jí věnovali zběžný pohled, přistoupili k ženě a jediným máchnutím jí oddělili hlavu od těla.

Pandora se s ukrytým dítětem vrátila zpátky na ulici, po které stékaly prameny krve. Požár se šířil – přeskakoval z jednoho domu na druhý. Pandora hleděla přímo před sebe a vyšla branami z města. Zatočila doleva a zamířila k několika kopcům. Na okamžik se zastavila a několikrát otočila hlavou zleva doprava, téměř jako dravec, který se rozhlíží po své kořisti. Vzápětí vyrazila kupředu.

Pod kopci bylo koryto potoka a Pandora k němu sestoupila. „Vylez,“ zvolala.

Nic se nepohnulo.

Pandora vytáhla dítě zpoza svého pláště a zvedla je nad hlavu. „Vylez.“

Křoviny se pohnuly a vykročila z nich vysoká žena. „Dala sis na čas.“

Pandora na tuto poznámku nedbala a podala ženě dítě. „Jmenuje se Filip.“

Žena zůstávala nehybná jako skála.

„Bude vaším králem.“

„My krále máme.“

„Viděla jsi, co Xerxes udělal s vaším městem?“ Pandora nečekala na odpověď. „S hlavním městem naloží ještě hůř. Váš král zahyne, stejně jako všichni členové jeho rodiny. Tohle,“ ukázala na dítě, „je vzdálený příbuzný, jediný, který přežije Xerxovo tažení. Bude vaším králem.“

Žena se konečně pohnula a přišla o něco blíž. Vzala dítě do náruče, podívala se na ně a pak opět na Pandoru. „Jak že se jmenuje?“

„Poslouchej pozorně. Je to Filip. Filip I. Bude mít syna, který přijme stejné jméno. Poté i jeho syn bude mít syna. Ten se bude jmenovat Alexandr. Mezi svými následovníky bude známý jako Alexandr Veliký. Dobude celý svět.“

„Jak to víš?“

Pandora k ženě vztáhla ruce, popadla ji za ramena a zaryla do nich prsty. „Věř mi, že to vím. Jsi statečná. Vyšla jsi ven, když se muži dosud krčí v křoví. Vychováš z něj krále.“

Pandora se otočila a odešla do noci, nechávajíc za sebou ženu s dítětem v náručí.

Když se Leonidas vzbudil, ze všeho nejdříve si uvědomil, že na sobě nemá zbroj. Došlo mu, že je vlastně nahý a tělo mu hýčká teplý vánek. To mu nijak nevadilo. Pripadal si klidný a vyrovnaný, což bylo hodně zvláštní u muže, který zakrátko hodlá vytáhnout do bitvy, v níž podle věštby najde svou smrt. Otočil hlavu a zadíval se na východ slunce, jehož paprsky ozařovaly levé nadro Thetis. Leonidas se k němu naklonil a jemně ho políbil.

Thetis otevřela oči a uvolněně se usmála. Za necelou vteřinu klidný pohled zmizel.

„Ne.“ Leonidas jí položil prst na ústa. „Dopřejme si ještě jednou toho, co jsme dělali v noci.“ Lehl si na záda a přitáhl si její tělo na své.

Později, když už se slunce odpoutalo od horizontu, držel král svou manželku v pevném objetí. Cítil doléhající tlak povinností. V dálce slyšel výkřiky a věděl, že se jeho jednotky připravují na pochod. „Thetis.“

Jeho žena mu zabořila hlavu do zjizvené hrudi. „Ano?“

„Já vím, že jsem nebyl s tebou tak často, jak jsem měl být.“

„Byl jsi se mnou, jak ti to dovolovala úloha krále.“

„Ale ne tak, jak by se čekalo od manžela, který tě miluje. Za to se ti omlouvám.“

Perská armáda se přesunovala kolem doutnajících trosek města. Pandora kráčela vedle královských nosítek, jež v rukách drželo dvanáct urostlých otroků. Kolem krále pochodovali Nesmrtelní jako lidská hradba.

„Slyšel jsem, že jsi šla do toho města,“ ozval se Xerxův hlas zpoza závěsů.

„Říkala jsem ti, že tam půjdu, můj pane,“ odpověděla Pandora.

„Taky jsem se dozvěděl, že jsi z města vynesla nějaké dítě.“

Pandora mlčela.

„Můj rozkaz zněl, že všichni mají zemřít. Slyšela jsi to.“

„Ano, můj pane.“

„Čemu patřilo tvoje ano? Tomu, že jsi vynesla z města dítě, nebo že jsi slyšela můj rozkaz?“

„Obojímu, můj pane.“

„Neuposlechnutí mého rozkazu se trestá smrtí.“

Pandora si všimla, jak se k ní přiblížili dva Nesmrtelní s rukama položenýma na jílcích mečů.

„Co to bylo za dítě?“ zeptal se Xerxes. „Nevěřím, že by ses dokázala jen tak nad někým slitovat, takže tu musí být ještě jiný důvod.“

„Žádný důvod, který by se týkal tebe, králi.“

Závěs se rozhrnul a Pandora tak poprvé spatřila Xerxa. V jedné ruce držel pohár a hověl si na hromadě polštářů. Otroci byli speciálně vytrénováni, aby nesli svého vládce plynule a bez výkyvů i přes nerovnosti terénu.

„O tom, co se mě týká, rozhoduji já.“

„Jistě, pane. Vnuk dítěte, které jsem zachránila, může být ve své době hodně důležitou postavou, dlouho poté, co tu nebudeme ani ty, ani já.“

„Věštba?“

„Ano, pane.“

„Zajímavé.“ Xerxes se zhluboka napil a vysunul ruku s pohárem z nosítek. Otroek ho od něj převzal, naplnil jej a podal mu ho zpátky. „Nevěřím ti.“

„Já vím, můj pane.“

„Tenhle důležitý vnuk,“ pokračoval Xerxes. „Záleží jeho osud na tom, co děláme nyní?“

„Ano, můj pane.“

„Udělala jsi to pro případ, že bych selhal?“

Pandora zaváhala, ale nakonec řekla pravdu. „Ano, pane.“

„V čem konkrétně?“ Xerxes si nechal znovu naplnit pohár vínem. Pandora uvažovala, jestli má král dnes ráno tak dobromyslnou náladu kvůli vínu nebo kvůli pachu spálených těl, který se vznášel ve vzduchu.

„Ve vítězství nad Řeky.“

„Pochybuji, že to je tvůj cíl. Taky pochybuji, že bys mi řekla, co vlastně chceš, pokud bych tě nedal mučit. A to se může velice dobře stát. Jestli přestoupíš další z mých rozkazů, nechám si tvou hlavou ozdobit přední stranu nosítek.“ Závěs se opět zatáhl.

Leonidasovi bylo těžko u srdce. Šest lochoi v bitevní formaci se shromáždilo před Helenionem. Heilóti a konvoj se zásobami vyrazili z města už před svítáním. Když se s Thetis vrátil domů, Cyra byla pryč a na Briseis dohlížela žena ze sousedství. Ta podivná kněžka se prý odešla poradit s bohy a připojí se ke králi na pochodu.

Ve stínu chrámu stály manželky a dcery. Chlapci z kasáren přihlíželi odchodu svých otců z jim určeného místa. Mezi ženami zazněl tichý zvuk, zprvu téměř neslyšitelný, který ale rychle sílil, až všichni jasně slyšeli slova chvalo zpěvu boha války. Vojáci stáli nehybně a třímali pečlivě srovnané oštěpy.

Jakmile hymnus utichl a rozhostilo se ticho, Leonidas se otočil k cestě na západ. Aniž by vydal jakýkoliv povel, vykročil po ní. První řada první jednotky následovala jako jeden muž a za ní vyrážela řada za řadou. Všichni pochodovali po prašné cestě na západ a slunce, jež měli v zádech, před ně vrhalo dlouhé stíny. Když Leonidas dospěl k mírnému stoupání, za kterým už na něj nebude vidět, zastavil se a ukročil do strany. Prohlížel si pochodující muže a sledoval jejich držení těla. Teprve po průchodu poslední skupiny se otočil, pokrytý prachem, a podíval se k městu. Viděl, jak ze stínu chrámu vystupuje Thetis, a pozvedl svůj štít. Ona na oplátku zvedla v pažích Amphiona.

Králi steklo po tváři několik slz, které vyryly brázdy do vrstvy prachu na jeho lících. Leonidas se obrátil za svými vojáky a vydal se na západ. Chvíli mu trvalo, než zrychlil natolik, aby vojsko dohonil.

11. kapitola

SOUČASNOST

Zrychlení SR-71 na rozjezdové dráze a jeho vzlet přimáčkly Danea do opěradla. Nos letadla mířil téměř vertikálně a prudce nabírali výšku. Dane vytáhl elektronickou knihu, kterou si půjčil od jednoho člena posádky FLIPU. Nahrál si do ní všechny Frostovy sbírky básní. Otevřel první knihu a projel zrychleně předmluvu se stručným autorovým životopisem.

SR-71 se vyrovnal ve výšce dvaceti tisíc metrů a Dane si přečetl hlavní údaje z Frostova života, aby lépe poznal muže, který sehrál ústřední roh v jeho vidění. Narodil se roku 1874 v San Francisku a pojmenovali ho po generálovi Robertu E. Leem. Jeho otec byl redaktorem San Francisco Daily Evening Postu. Dane se zarazil, když si přečetl následující poznámku: Ve věku devíti let se Frost svěřil matce, že když je sám, slyší hlasy a má její dar jasnovidectví. Moje vidění tedy do jisté míry odpovídalo skutečnosti, pomyslel si Dane.

První báseň Frostovi otiskli v roce 1894, když byl až po uši zamilován do ženy jménem Elinor Whiteová. Frost vzal první dva svázané výtisky své poezie a šel za ní, aby ji požádal o ruku. Odmítla ho, on knihy spálil a sklesle se vrátil domů. Poté se rozhodl, že opustí Massachusetts, a odjel do ponurých močálů Dismal Swamp na hranici Virginie a Severní Karolíny. To

Daneovi připadalo zvláštní. Co básníka tak přitahovalo na toto místo?

Po nějaké době se Frost konečně vrátil domů a Whiteová souhlasila, že si ho vezme. Z toho, co Dane četl, měl dojem, že právě v tomto okamžiku básníkův život vstoupil do ještě temnějšího období. Jeho syn zemřel na choleru a ve stejný rok zjistili u jeho matky rakovinu, které zanedlouho podlehla. O pár let později se mu narodila dcera, která ale tři dny po porodu také zemřela. Během těchto tragédií si Frost vydělával na živobytí učením, ale zároveň pokračoval v psaní poezie.

Jeho sestru poslali nadosmrti do ústavu pro duševně nemocné a Dane přemítal, jestli i ona náhodou neslyšela hlasy, které nedokázala zvládnout. V roce 1938 Frost ovdověl a emocionálně se zhroutil. Daneovi připadalo zajímavé, že téměř všechny Frostovy děti trpěly nějakou chorobou, řada z nich zemřela, přinejmenším jedno spáchalo sebevraždu a několik jich bylo přijato do ústavů.

Překvapilo ho také, když zjistil, že Frost navštívil v roce 1958 Bílý dům a setkal se s prezidentem Eisenhowerem. Uvažoval, o čem spolu ti dva asi hovořili. S úžasem si přečetl, že Frost v roce 1959 předpověděl Kennedyho pozdější vítězství. A v roce 1962 skutečně odjel do Ruska. Cestou onemocněl, ale Chruščov ho navštívil na lůžku a oba spolu mluvili celých devadesát minut.

Po návratu do Spojených států Frost vyvolal menší rozruch, když řekl, že podle Chruščova jsou Američané příliš liberální, než aby bojovali. Během kubánské krize Frost toto dřívější tvrzení odvolal a do tří měsíců zemřel.

Dane dospěl ke konci krátkého životopisu a zamyslel se. Potvrzovalo se v něm několik údajů z jeho vidění a byl si jistý, že o Robertu Frostovi nikdy předtím nic nečetl, takže je nemohl dolovat z hlubin vlastní paměti.

Pustil se do básní. U posledních veršů básně Strach před bouří se zarazil – Frost v nich pochyboval, zda lidé mají dost odvahy, aby se zachránili sami.

V těchto řádkách Dane poznal ozvěnu vlastních obav a uvažoval, jestli se také nejedná o odkaz na Ty Dřívější a na jejich pomoc, jež Daneovi připadala velice nejistá. Pokročil k další

básni, Odhodlání k oběti, která byla zřejmě o Robertu Bruceovi a jeho obětování, ale Daneovi připadala významná i pro současné události.

Rychle báseň projel a hledal slova, která ho nějakým způsobem zaujmou, až se dostal téměř ke konci, kde Frost psal o napření veškerých sil do beznadějného boje.

Tyto verše zněly Daneovi v hlavě. Takový je jeho úkol? Aby vše obětoval beznadějnému boji? A pokud ano, proč?

Další básně pocházely ze sbírky Sever Bostonu a Danea ihned upoutala zmínka o postavě v temnotě, s tváří „plochou jako bílý talíř“. Viděl snad Frost Valkýru? Jednalo se o krajně neobvyklý způsob, jak popsat nějakou tvář, a to i na básníka, ale zároveň šlo o dokonalý popis Valkýry.

Dane přešel k Frostově nejznámější básni o dvou cestách, které se rozbíhají v lese. Nyní měl ale při čtení pocit, že ji básník možná myslel úplně jinak a že se mezi slovy ukrývá jakýsi hlubší smysl. Vzpomněl si na svůj dojem ohledně toho vidění – na dojem, že viděl něco, co se skutečně přihodilo. Co když viděl události na druhé cestě, na jiné, než po které se ubírá jeho život? Dane cítil, že se blíží pochopení nějaké zcela základní skutečnosti kolem bran a Stínu.

Z další básně Frost citoval Kennedymu: Led a oheň. Dane pokračoval dál. Název dalšího díla ho zaujal: Zkouška života. Dane se přistihl, že přikyvuje. Slova básně mu rytmicky zněla v hlavě jako mantra. Když začínal číst Frostovu poezii, přál si, aby básník jednoduše popsal to, co mu říkaly hlasy bohů, ale nyní Danea napadlo, že Frost možná měl podobná vidění jako on a používal psané slovo, jediný prostředek, jež měl k dispozici, aby je dostal z hlavy. Zároveň si Dane uvědomil, že z oněch veršů získává víc, než se mu na první pohled jeví.

Jedna báseň se dokonce věnovala křemenu, což Danea udivilo – proč křemenu? V mysli se mu vynořil obraz křišťálových lebek a vzpomněl si, jak viděl proměnu hlavy Sin Fen. Změna směru letu ho opět přimáčkla do opěradla. SR-71 se naklonilo ke straně a zahájilo sestup. Rychle stiskl tlačítko a otevřel další stránku. Na obrazovce se rozzářila dlouhá báseň, Generace lidí. Dane ji zrychleně projížděl, hledal slova či obraty, které by zaujaly jeho

pozornost, a také je našel. Báseň se zmiňovala o orákulech, hlasech a viděních.

Vtom pod sebou spatřil letadlovou loď. Letadlo kolem něj vibrovalo, jak pilot zpomaloval z nadzvukové rychlosti. Na konci básně Frost psal o setkání kdesi jinde.

Dane vzhlédl v okamžiku, kdy se nos letadla zvedl, jak se pilot snažil využít každý čtvereční centimetr křídel ve tvaru řeckého písmene delta. S těžkým zaduněním stroj dosedl na palubu a ujížděl po ní, dokud ho nezachytila červená nylonová síť, která přes ni byla napjatá. Dane už chtěl elektronickou knihu uložit, když si všiml editorovy poznámky, v níž citoval z jednoho z Frostových posledních rozhovorů.

„Záleží mi na jedné věci a přál bych si, aby na ní záleželo i mladým lidem. Chtěl bych, aby brali poezii jako primární formu chápání. Pokud poezie neusiluje o porozumění celému světu, pak nestojí za nic. Mladí básníci zapomínají, že poezie musí zahrnovat i rozum, nejen emoce. Příliš mnoho básníků si namlouvá, že mysl je nebezpečná a že ji musejí při psaní veršů pominout. Mysl je vskutku nebezpečná, ale právě proto ji musejí nechat ve svých verších.“

Výpočty nebyly nijak složité. Rusové na palubě *Miru* museli jen odhadnout výšku nad cílem a rychlost, s jakou rakety vstoupí do atmosféry, a srovnat ji s rychlostí otáčení Země a rychlostí vesmírné stanice.

Naprogramovali data do počítače a počkali na výsledky. Netrvalo to dlouho – jen asi čtyři vteřiny. Na jejich letové dráze se v příslušném bodě rozsvítil červený křížek a spustilo se digitální odpočítávání, nyní na třech minutách a třiceti sekundách. Velitel seděl ve svém křesle a držel prsty nad odpalovacím tlačítkem. Skutečnost, že se chystanou akcí dopouští válečného aktu proti Peru, ho příliš netrápila. To, co se stalo v Černobyli, představovalo rovněž válečný akt, a to v měřítku, jež ohrožovalo hlavní město jeho země. Události na planině Nazca byly hrozbou celému světu, včetně Peru.

„Dvě minuty,“ ohlásil druhý kosmonaut zbytečně.

Smrtící zóna kolem Černobylu měla tvar kapky dlouhé sto třicet kilometrů a v nejširším místě měla šedesát kilometrů. Ačkoliv se dalo rozumně předpokládat, že Stín způsobil zničením třech reaktorů veškeré škody, jaké mohl, moskevské vedení se neřídilo rozumem.

Z raketového sila nedaleko Moskvy se zvedla jedna střela a v mžiku se nadzvukovou rychlostí vyřítila po obloze k jihovýchodu. Na vrcholu dráhy jí zhasl motor a raketa pokračovala podle zákonů fyziky po sestupné trajektorii k zemi, přímo ke čtvrté chladicí věži v Černobylu.

V přední válcovité části měla jedinou jadernou hlavici, adaptovanou tak, aby vybuchla v okamžiku, kdy se dvoumetrová špička dotkne země a zažehne detonátor, který vzápětí odpálí konvenční nálože, jež představují první krok při výbuchu nukleární bomby.

Velitel pokynul kosmonautovi, který začal nahlas odpočítávat poslední vteřiny, aby ztichl. I když v nitru *Miru* panoval chlad – topení už nějakou dobu nefungovalo tak, jak mělo –, po čele mu stékala kapka potu, která se mu dostala mezi oči právě v okamžiku, kdy odpočet dosáhl nuly a on prudce stiskl odpalovací tlačítko.

Raketa se zažehla a vyletěla s nosem namířeným přímo k Zemi. Díky kombinovanému úsilí gravitace a tahu motoru prudce nabírala rychlost.

Útok byl naplánován tak, aby střely zasáhly své cíle současně. Načasování nebylo úplně přesné. Černobylská raketa trefila čtvrtou věž přibližně dvě vteřiny předtím, než střela z *Miru* dospěla k planině Nazca. Černobylská hlavice ovšem zaznamenala naprosto dokonalý zásah, když vletěla do černého trojúhelníku a zmizela.

Střela z *Miru* byla vybavena detonátorem, nastaveným tak, aby ji odpálil ve výšce tisíc pět set metrů nad planinou Nazca. Vědci v Moskvě spočítali, že exploze v takové výšce bude mít maximální efekt, i když neochotně připouštěli, že nevědí přesně,

jaké je složení jejich cíle kromě toho, že jde o jakési ohnivé stěny. Hlavičky vybuchla.

A právě tak rychle, jako se z epicentra začala šířit tlaková vlna, radiace a světlo, se ohnivé stěny na planině zvedly vzhůru a pohltily veškerou energii jaderné exploze. Během dvou vteřin nebylo na povrchu Země po výbuchu ani památky.

PROSTOR MEZI SVĚTY

Amelia Earhartová se zapotácěla, když se jí pod nohama otřásla zem. Otočila se s tázavým pohledem na Takiho.

Samuraj jen pokrčil rameny a ukázal. Earhartová před sebou spatřila zlatou záři. Modré paprsky byly podle všeho přátelské, ale Earhartová věděla, že zlatá je barva Stínu. Vzhledem k tomu, že se Valkýry vznášely nad černým pískem, bylo těžké je sledovat. Tu a tam je zahlédli před sebou a vždycky počkali, až jim zmizí z očí, načež se rychle vydali za nimi. Taki ji varoval, že by mohli vlézt do pastí, ale Earhartová měla pocit, že Valkýry v první řadě chtějí odnést zajatce a nedělají si příliš starostí s tím, zda je někdo sleduje. Kromě toho měla dobrou představu o tom, kam mají namířeno.

Objevila se před nimi stěna, z jejíž základny vycházela ona záře. Earhartová se s Takim po boku znovu připlížila k vrcholu duny. Opatrně nahlédla na druhou stranu. Do stěny tu byla vytesána prostorná jeskyně. Earhartové vyschlo v ústech, když spatřila, co je uvnitř: stovky kolmo postavených kovových desek, na nichž byly stahovány z kůže stovky lidí. Nejbližší člověk už měl většinu kůže nahrazenou jakýmsi průhledným materiálem, pod nímž se leskly svaly a vnitřní orgány. Některým z lidí chyběly končetiny. Většina měla odstraněný vršek lebky a z mozku jim trčely spousty jehel se zářícími žárovkami.

Když podél vchodu do jeskyně přeplula bílá postava, Earhartová se instinktivně přikrčila. Valkýra. Dodala si odvalu a znovu vyhlédla. Valkýra se zastavila před jedním z těl. Jednalo se o jednoho z té pětice, kterou sem právě přivlekly, dosud s neporušenou kůží a s oblečením vyskládaným u paty stolu.

Valkýra pozvedla pravou ruku s napřaženými drápy a úspornými pohyby ji zaťala do mužovy hrudi. O dvě vteřiny později ji znovu stáhla s opatrně sevřeným srdcem, z něhož ještě odkapávala krev. Odplula směrem, odkud přišla, a stále přitom držela v pařátech krvavou trofej.

Taki poklepal Earhartové na paži a ukázal. Bylo tu asi šest dalších nových přírůstků s dosud nedotčenými těly ve vojenských uniformách.

„Pojď,“ řekla Earhartová.

Jakmile se vydala dolů ze svahu, Taki se držel po jejím boku a ostatní válečníci se podvědomě rozprostřeli do klínovité formace. Earhartová zamířila přímo k nově přivlečeným vězňům a jednoho osvobodila svým mečem, zatímco samurajové přetínali pouta ostatním. Hekla, když si přehodila bezvládného muže přes ramena a vydala se zpátky k vrcholu duny.

SOUČASNOST

„Zpomalte,“ řekl Dane do satelitního telefonu. „Vezměte to od začátku.“ Hleděl do čirých, modrých vod Karibiku. Seděl na palubě člunu z letadlové lodě. Věděl, že nedaleko pod nimi se nachází vrchol pyramidy, na níž Sin Fen položila svůj život.

Ahana spěšně zopakovala: „Rusové vypálili jaderné střely na Nazcu a Černobyl. Střela nad planinou Nazca vybuchla, ale veškerou energii absorbovaly ohnivé stěny. Černobylská raketa jednoduše zmizela.“

„Takže jinými slovy jen trochu přiživili Nazcu?“ zeptal se Dane.

„Správně. Po detonaci jsme naměřili nárůst aktivity.“

„A Černobylem poslali jadernou bombu bůhvíkam do prostoru mezi světy?“

„Zřejmě ano.“

Dane uvažoval, jak se asi nukleární puma zachová uvnitř brány a zda vzhledem k účinkům bran na elektromagnetické přístroje vybuchne. Pochyboval o tom. Vzápětí si však uvědomil,

že Kolkov a Rusové o těchto účincích dobře vědí, takže bombu patrně vybavili nějakým jiným detonačním mechanismem.

„Odčerpávání energie Nazcou zůstává na stejné úrovni?“ zeptal se.

„Ano,“ odpověděla Ahana. „Možná se dokonce trochu zrychlilo. Je možné, že ho jaderný výbuch ještě podpořil.“

„Kolik nám zbývá času?“

„Sedmdesát hodin.“

„Řekněte Foremanovi, že by možná stálo za to, aby se Washington pokusil Rusy zkrotit,“ řekl Dane. Zavřel telefon a podal ho jednomu z členů posádky, který stál vedle něj. Hloupost. Podobné projevy hlouposti viděl ve Vietnamu či na místech, kam ho s Chelsea povolali na záchranu zasypaných lidí, a teď znovu při boji se Stínem. Věděl, že pošetilost je prokletím celého lidského rodu.

Shýbl se, zvedl nádrže se stlačeným vzduchem a navlékl si je na záda. Naučenými pohyby si připravil potápěčské vybavení a všechno si zkontroloval, přesně jak mu vštěpovali při výcviku v Kay Westu před tolika lety. V tu chvíli zapomněl na Nazcu, Foremana, Stín, Arianinu smrt, Frostovu poezii a všechno ostatní, co se mu honilo hlavou. Soustředil se cele na bezprostřední úkol – další věc, kterou ho naučili při vojenském výcviku.

V potápěčské škole se podobně jako při parašutistickém výcviku neustále zdůrazňovalo, že učeň vstupuje do přirozeně nepřátelského prostředí. Člověk nepřežije potápění ani seskok s padákem, pokud nemá na sobě dokonale fungující výbavu, a sebemenší chyba se mu v takovém prostředí může stát osudnou. Proto se bezpodmínečně musí soustředit na momentální misi.

Dane si sedl na okraj člunu, jednou rukou si přidržel obličejovou masku, a převrátil se dozadu do teplé vody. Zastavil se pod hladinou a znovu si ověřil, že všechno funguje bez chyb. Přál si, aby tu byla Ráchel, ale věděl, že místo delfínice je u brány Dáblava moře. Podíval se pod sebe a pomalu zahájil sestup.

V hloubce třiceti metrů spatřil vrchol pyramidy. Mdlé světlo, které pronikalo do této hloubky, se odráželo od hladkého, černého kamene. Dane věděl, že tuto oblast prozkoumalo vojenské námořnictvo a pokoušelo se všemi prostředky zjistit

složení pyramidy. Cestou sem se dozvěděl, že černý materiál zatím odolal všem analýzám a nadále si uchovává svoje tajemství.

Nikdo ovšem nepohnul s tím, co leželo na vrcholu pyramidy. Dane netušil, jestli to Foreman rozkázal z piety vůči ostatkům Sin Fen nebo protože se obával, že by něco podobného vyústilo v opětovné otevření brány Bermudského trojúhelníku. Zavrtěl hlavou. Foreman by se houby staral o pietu.

Dane zpomalil a vzápětí se postavil na vrchol pyramidy pár metrů od velké, metr a půl vysoké kamenné desky uprostřed. Vedle trčela hůl s Nagou. Dane zaváhal.

Cítil přítomnost Sin Fen, nebo aspoň její podstaty. Části její osobnosti. A kolem vnímal sílu, jež vyzařovala z pyramidy.

Vzpomněl si, jak Sin Fen viděl naposledy – ležela v důlku ve tvaru lidského těla na povrchu kamenné desky a její lebka se měnila v křišťál, jak soustředila energii pyramidy na černotu brány Bermudského trojúhelníku. Z její hlavy šlehaly modré blesky, které pronikaly do temnoty brány a zatlačovaly ji.

Dane vykročil kupředu a málem zakopl o ploutve na nohách. Uvědomil si, že dýchá moc rychle a nabírá si do plic přílišné množství vzduchu. Zastavil se.

Mise. Soustředil se na toto jediné slovo. Roky tvrdého výcviku odsunuly stranou všechny emoce.

Mise.

Znovu vykročil. Viděl, jak v prohlubni na kamenné desce spočívá křišťálová lebka. Natáhl se a položil ruku na vršek hole s Nagou. Jeho prsty se obtočily kolem sedmi hadích hlav. Stále hleděl přes potápěčskou masku na čirou lebku a otočil holí.

S hlasitým cvaknutím povolila.

Nepřestával ji napjatě svírat, ale nic se nestalo. Vytáhl hůl z otvoru, v němž spočívala, opatrně, aby se neporezal o ostrou čepel na opačném konci, naklonil se a položil volnou ruku s roztaženými prsty na lebku. Paží mu proběhl elektrický šok, ale neucukl.

Zavřel oči a myslí mu proletělo několik výjevů: špinavé kambodžské ulice, mnichové, modlící se v kamenných ruinách,

mlha Angkorské brány, převalující se po džungli, věže Angkor Watu.

Objal lebku paží, odrazil se ode dna a zahájil výstup k hladině.

12. kapitola

480 PŘ. N. L.

„S někým se musíme setkat,“ ozvala se Cyra tiše. Jemný vánek od vody odnesl její slova pryč, takže je slyšel pouze král.

Leonidas stál na vysokém břehu a hleděl na Korintský záliv. Armáda se večer zastavila a noc byla plná obvyklých zvuků vojenského tábora. Zatím pochodovali rychle a muži měli vzhledem k blížící se akci dobrou náladu.

„S kým?“

„S věstkyní.“

„Proč?“

„Abychom našli správnou cestu.“

Leonidas se zasmál. „Víme přece, kam jdeme. A tohle je nejrychlejší trasa k Rhionu.“

„Mě nezajímá Rhion ani Antirhon,“ řekla Cyra. „Nemyslím, že se stihneme včas dostat k Horkým bránám, jestli budeme sledovat...“ Odmlčela se a hledala vhodný výraz. „... obvyklou cestu.“

„Ta věstkyně zná nějakou lepší?“

„Ano.“

„A kde je?“

Cyra ukázala k moři. „Dnes večer připluje. Musíme se s ní setkat na moři. Nikdy nevzkročí na pevninu.“

To Leonidase nenaplnilo velkým nadšením. „Jak víš, že tam bude?“

„Měla jsem vidění.“

„Výtečně.“

„Člun je připravený.“ Kývla doleva, kde Leonidas spatřil malou loďku s mužem stojícím opodál.

„Nemohla jsi zajistit něco většího?“

„Ty nemáš rád vodu?“

„Jsi skvělá jasnovidka,“ utrousil Leonidas a poklepal si na hrudní plát zbroje. „V tomhle člověk daleko nedoplave. Nerozumím lidem, kteří tráví život plavbou po moři. Muž potřebuje mít pod nohama pevnou zem.“

Cyra si přitáhla plášť těsněji k tělu. „Pojď, pane. Myslím, že nám oběma bude ta věstkyně mít co říct.“

„Co je to za věstkyni?“

„Pochází z Théry.“

Leonidas tento zničený ostrov jižně od Řecka znal. Slyšel o něm vyprávět těch několik Sparťanů, kteří se plavili kolem. „Říká se, že Théru zasáhl hněv bohů a že z ní zbývá jen malá část.“

„Kdysi to byl domov mých předků,“ odpověděla Cyra, zatímco sestupovali po kamenité pěšině k pobřeží.

„Co se s ním stalo?“

„Stín se ho pokusil zničit.“

„Ten Stín je asi velice mocný.“

„To je.“

Dospěli k loďce. Leonidas nabídl kněžce ruku, ale Cyra si jí nevšímal a vstoupila na palubu. Král ji následoval a muž odstrčil člun od břehu. Poté skočil za nimi a sedl si mezi dvě vesla. Beze slova jimi začal pohybovat. Leonidas sledoval, jak se zvyšuje vzdálenost mezi nimi a břehem.

„Doleva,“ řekla Cyra tiše a veslař mlčky poslechl.

Leonidas obrátil svou pozornost k vodě a před sebou si všiml jemné mlhy. „Jak víš, kde je?“

„Cítím ji.“

Vpluli do mlhy a viditelnost se snížila na méně než tisíc metrů. Leonidas už neviděl pobřeží a uvažoval, jak se budou moci vrátit.

„Tady zastav,“ přikázala Cyra a veslař vytáhl vesla z vody. Loďka pomalu znehybněla. Vodní hladina byla naprosto klidná a nečeřily ji sebemenší vlny. Leonidas se zamračil, když si vzpomněl na větřík, který vál na břehu.

Kromě odkapávání vody z vesel neslyšeli vůbec nic, a i to zanedlouho přestalo.

Leonidas se toporně krčil na dřevěné lavičce. Potřeboval si protáhnout nohy, ale nebylo tu dost místa a Cyra seděla zcela nehybně s nakloněnou hlavou, jako kdyby naslouchala. Král ji nechtěl rušit.

Náhle se Cyra narovnala. „Přichází.“

Leonidas se podíval do mlhy, která snad ještě zhoustla. Cítil se nespokojen. Zpočátku to připisoval tomu, že je na moři, ale pak si uvědomil, že jde o něco víc. Ta mlha mu připomínala to, co viděl v Delfách.

„Je tu nebezpečí,“ zašeptal k Cyře. Jeho hlas zněl chraplavě a ostře.

„Ano. Sleduje věštkyň.“

Leonidas položil ruku na jílec meče. Nelíbila se mu vyhlídka na boj s nejistou loďkou pod nohama.

Cyra se zlehka dotkla jeho ramene. „Támhle.“ Ukázala.

Pomaloučku se objevila loď, jakou spartský král nikdy neviděl. Nejprve si všiml prudce zvednuté přídě s jemně vyřezávanou sochou. Leonidas přimhouřil oči, aby zaostřil na detaily: sedm hadích hlav, vyrůstajících z jednoho těla. Pak se z mlhy vynořil zbytek plavidla – bylo dlouhé a štíhlé, úplně jiné než krátké, bachraté lodě, jimž dávali přednost Řekové a jejich sousedé. Z každého boku se do vody synchronizovaně nořilo šest vesel, která se ale nyní zvedla a znehybněla.

Loď hladce klouzala po hladině a zpomalovala, až se zastavila necelý metr od Leonidase a Cyry – jednalo se o působivou ukázkou námořnického umění. Nad vesly se rýsovalo několik štítů, ale nebyl vidět žádný člověk.

„Pojďme,“ řekla Cyra a vstala. Natáhla ruku a Leonidas si všiml na boku lodi několika stupňů. Cyra rychle vyšplhala na palubu. Král ji zdráhavě napodobil.

Jakmile vylezl nahoru, rozhlédl se kolem sebe. Nejprve spatřil dvanáct veslařů – velkých, svalnatých mužů s černou pletí. Leonidas slýchal vyprávět o takhle tmavých lidech, kteří žijí na jižním břehu Středozemního moře, ale ještě nikdy žádného neviděl. Měli na sobě zvířecí kůže, ovšem ze zvířat, jaká král také neznal: jakési žluté kůže s černými skvrnami.

„Rychle.“ Cyra už na něj čekala.

Leonidas sledoval její pohled na záď loď, kde byly dlouhé rákosy spletené do polokruhového přístřešku, osvětleného tlumenou modrou září. Králi připomínal Korycijskou jeskyni, jako kdyby se někdo pokusil přenést obydlí delfského orákula na loď. Modrá záře se šířila z kamene podobného tomu, jaký viděl v Delfách. Na protější straně seděla jakási postava s tváří zakrytou dlouhou kápí.

Leonidas následoval Cyru mezi veslaři, kteří si jich nevšímali a seděli nehybně jako sochy. Leonidas si všiml jejich zbraní: dlouhých, zahnutých mečů, od pohledu velice těžkých. Jejich kovové ostří se blyštělo a král poznal, že se tito muži o své zbraně náležitě starají. Z jejich držení těla bylo jasné, že jde o válečníky.

Cyra vstoupila do rákosového přístřešku a sklonila hlavu. Leonidas stál vedle ní a rozhodl se neuklánět.

„Král a kněžka.“ Ten hlas byl tichý a smyslný, jako kdyby k nim mluvila dívka v rozpuku mládí, ale když si postava stáhla kápi, objevila se vrásčitá tvář stařeny.

„Věstkyně,“ odpověděla Cyra.

„Zavolala jsi mě sem,“ řekla věstkyně.

Leonidas pohlédl na Cyru. Jak sem mohla zavolat orákulum?

„Obě jsme sem byly povolány,“ odpověděla Cyra. „Bojím se, že nestihneme dojít k Horkým bránám včas.“

Věstkyně se podívala na Leonidase. „Protože jedná podle svých zákonů a neřídí se tvými radami.“ Zvedla ruku, aby předešla Cyřině odpovědi. „Tak to musí být, protože tím, čím je, je díky svým zákonům. A právě takového, jaký je, ho potřebujeme.“

„Ale jestli nebude u bran včas...,“ začala Cyra. Věstkyně ji však přerušila.

„Proč myslíš, že jsem přijela? Ukážu vám skryté cesty, po kterých můžete jít. Jde o nebezpečnou trasu, ale dám vám zbraň, jež vám pomůže.“

Při slově zbraň Leonidas se zájmem vzhlédl, ale při dalších slovech věštkyňě jeho zájem zase rychle pohasl.

„Také vám řeknu některé věci, které potřebujete vědět. Věci, jež mi svěřila má matka.“

Leonidas netrpělivě čekal a rozhlížel se po okolní mlze.

„Stín je silný a dokáže se pohybovat po skrytých cestách. Stejně jako to nyní musíte učinit vy, když jste přišli tak pozdě.“ Krátce se podívala na Leonidase. „Ale cesty lze někdy ovlivnit. Proto se musíte vy, Sparťané, a Peršané setkat u Horkých bran.“

„Tomu nerozumím,“ řekla Cyra.

Věštkyňě se zlehka dotkla spánku. „Jsme mnohem silnější, než si uvědomujeme. A dostatečné množství myslí soustředěných na jednu věc dokáže zapůsobit na cesty a trochu je pozměnit.“

„Na jednu věc?“ zopakoval Leonidas. „Jako v bitvě?“

„Jako v bitvě,“ potvrdila věštkyňě.

Leonidas tušil, o čem to mluví. Nikdy si nepřipadal více naživu než v boji, kdy cítil každé nervové zakončení a jeho vnímání světa se občas zpomalilo natolik, že se každá vteřina natáhla na mnohonásobek obvyklé délky.

„Tvé pocity nejsou jen zdánlivé,“ řekla mu věštkyňě, jako kdyby dokázala číst v jeho mysli.

Leonidas neodpověděl a snažil se odhadnout hodnotu toho, co jim říkala.

Věštkyňě se obrátila k Cyře. „Xerxes má s sebou jednu ženu. Jmenuje se Pandora.“

„Cyra přikývla. Já vím.“

„Víš, kdo to je?“

„Poradkyňě perského krále,“ odpověděla Cyra.

„Je to Sibyla.“

„Sibyla?“ zopakoval Leonidas.

„Kněžka, kterou si podmanil Stín,“ vysvětlila věštkyňě. „Radí perskému králi. On se našťěstí jejími radami řídí asi tak jako tady náš král.“

„Jsem tu, nebo ne?“ ohradil se Leonidas.

Thérská věštkyně zabodla oči do Cyry. „Co víš o Ahura Mazdovi?“ zeptala se jí.

„Tak se jmenuje bůh, kterého uctívá Xerxes a ostatní Peršané,“ odvětila Cyra.

„Co dál?“

Cyra pokrčila rameny. „Víc nevím.“

„Škoda,“ řekla věštkyně. „Nesmíš zapomínat, že ve všech věcech je trochu pravdy, dokonce i ve lži.“

Leonidas přešlápl z nohy na nohu. Mlha houstla. Přál si, aby jim ta stařena dala zbraň, řekla jim cestu a tím to skončilo.

„Uctívači Ahura Mazdy věří, že stvořil svět.“

„Všechna náboženství učí, že jejich bůh stvořil svět,“ skočil jí do řeči Leonidas, který chtěl, aby co nejrychleji přešla k věci.

„Ano, ale kněží – říká se jim mágové – Ahura Mazdy tvrdí, že jejich bůh stvořil světů hned sedm. Nejstarší z nich se nazývá Asha, neboli Ohnivý svět. Vyznavači Ahura Mazdy uctívají oheň jako skryté spojení s věčným světlem. K tomu, aby se člověk dostal k věčnému světlu, musí projít nekonečnou temnotou.“

Leonidas neměl tušení, o čem ta věštkyně mluví, ale zůstával potichu, protože si uvědomil, že nic, co může udělat nebo říct, její vyprávění neurychlí. Všiml si, že se loď pomalu pohybuje, jako kdyby splývala s mořským proudem.

„A pokud jde o konec světa,“ pokračovala věštkyně, „víte, jak podle následovníků Ahura Mazdy bude vypadat?“

Cyra mlčela na znamení, že neví.

„Bude očištěn ohněm.“ Stařena sáhla do záhybů svého roucha a vytáhla svitek pergamenu. Mírně jej rozvinula a četla: „A velká řeka žhnoucího ohně bude protékat krajem a pohltní vše, souš i oceán, lidi i zvířata, dokonce i nebe a peklo. Celý svět bude sežehnut a lidská rasa vyhlazena s výjimkou vybraných bílých andělů, známých také jako světelní poutníci.“

Leonidas si vzpomněl na Valkýry – neznalému člověku se snadno mohly jevit jako bílí andělé.

Thérská věštkyně rozvinula svitek o kousek dál a vzhlédla k nim. „Zajímavé je, že pokud to dokážu podle tohoto překladu posoudit, vyznavači Ahura Mazdy se domnívají, že svět prochází

cykly zániku a nového zrození. Tedy že svět byl již mnohokrát zničen.“

Zbytek jejích slov dával Leonidasovi pramalý smysl. Všiml si, že dva první veslaři vstali s tasenými meči a upřeně hledí do mlhy. Věštyni neuniklo, kam se král dívá. „Ano. Přicházejí.“

„Valkýry?“ Leonidas vytáhl meč z pochvy.

„Ano.“ Ukázala doprava. „Vezmi si tohle.“

Leonidas spatřil předmět, který ve stínech vypadal jako nějaká hůl. Když pokročil kupředu, aby ji uchopil, na okamžik se zarazil. Skutečně se jednalo o zbraň – na jednom konci ozdobenou sedmihlavým hadem podobně jako příď lodi, na druhém konci vybavenou širokým ostřím.

„Tu zbraň můžeš použít proti Valkýrám. Snadno s ní prořízneš jejich kůži. Ale musím ji dostat zpátky.“ Podívala se na Cyru. „Až získáš zlatou kouli, musíš mi přinést hůl s Nagou. Později bude zapotřebí.“

Leonidas potěžkal hůl v ruce. Byla překvapivě lehká. Podíval se zblízka na její ostří a užasl nad dokonalou řemeslnou prací. Nic podobného dosud neviděl a věděl, že s takovým kovem žádný jemu známý kovář jistě ještě nepracoval.

„Pověz mi,“ oslovila věštyně Cyru, „naučili tě čtyřem stupňům vědomí?“

„Vědomí si sebe sama. Vědomí o ostatních. Vědomí o světě. A vědomí za hranicemi našeho světa.“

„Velmi dobře. Brzy budeš čelit čtvrtému stupni.“

Jeden z veslařů na přídi cosi zvolal neznámým jazykem, ale poplašný tón se nedal s ničím zaměnit. Leonidas vyrazil kupředu. Cyra se za ním sklonila k thérské věštyni, která jí podala pergamenový svitek.

Leonidas došel mezi oba veslaře. Oba se na něj podívali, zaznamenali hůl v jeho rukách, a obrátili svou pozornost zpátky do mlhy. Leonidas vnímal podivný chlad, což mu přišlo zvláštní, protože ještě před chvílí mu bylo horko. Ohlédl se přes rameno a všiml si, že ostatní veslaři už také třímají zbraně. Šest z nich bránilo věštyni a Cyru. Ostatní stáli na bocích lodi.

Muž po Leonidasově levici něco zasykl. Král se obrátil jeho směrem a spatřil dvě bílé postavy, které se vynořily z mlhy a

zaměřily k lodi. Zastavily se přibližně sedm metrů od nich a vznášely se tři metry nad hladinou.

Náhlý výkřik za zády přiměl Leonidase, aby se prudce otočil. Jednoho z veslařů proklálo jakési zubaté chapadlo a drželo ho ve vzduchu. Vzápětí se těchto ramen objevilo víc a všechny začaly naslepo vyhledávat kořist. Muži se po nich oháněli svými meči.

Leonidas se obrátil zpátky k Valkýrám. Ani jedna z nich se nepohnula. Nedbal na zvuky smrtelného zápasu za sebou a soustředil se na obě bílé postavy, připravený k obraně. Poprvé si všiml, že Valkýry drží něco mezi sebou – černý válec, vysoký přibližně metr a půl a zužující se do špičky, kterou mířily přímo na loď. Leonidas se zamračil, když se válec začal proměňovat. Jeho zadní část postupně zlátla a tato barva se šířila i do přední části.

„Ne!“ Síla stařenina výkřiku Leonidase překvapila. Otočil se. Veslaři měli plné ruce práce s tím, aby odráželi útok z mořských hlubin, a paluba byla poseta odseknutými chapadly. Věštkyň kráčela kupředu a Cyra ji z boku podpírala. Stařena držela v rukách něco třpytivého. Z předmětu vycházela jasná záře a Leonidas zamrkal, když spatřil, že se jedná o lebku, ovšem z nějakého průhledného materiálu, nikoliv z kostí.

„To vám nedovolím,“ zasyčela věštkyň, když dorazila do středu plavidla, a zvedla vrásčité ruce s lebkou.

Záblesk přiměl Leonidase, aby se obrátil doprava. Přímo k věstkyni mířila zlatá koule. Král viděl, jak stařenu zasáhla a zahalila ji na několik vteřin zlatou září. Věštkyň během celé doby stála naprosto nehybně a měla otevřená ústa v bezhlesém výkřiku. Vzápětí se zlato vstřebalo do lebky a zmizelo. Cyra zachytila věstkyni, která se náhle zhroutila k palubě. Leonidas se otočil k moři, ale Valkýry byly pryč stejně jako kraken. Mlha se pomalu zvedala.

Xerxes seděl na svém trůnu a hleděl na kanál, který protínal úzkou šíjí, jež vedla k hoře Athos. Právě jím proplouvala jeho flotila, jedna loď za druhou, v dlouhé, téměř nekonečné řadě. Po obou stranách průplavu stáli v dvoumetrových rozestupech vojáci se zapálenými pochodněmi.

Počasí jako kdyby se vysmívalo mnohaletému úsilí při kopání kanálu: na obloze nebyl jediný mráček a nad hlavami jim zářily tisíce hvězd. Loďstvo mohlo klidně obeplout Athos po moři, ale Xerxes o tom nechtěl ani slyšet. Kanál byl vykopán, tak ho jeho plavidla také využijí.

Pandora začala něco říkat, když Xerxes vydával rozkaz veliteli flotily, ale mávl na ni rukou na znamení, že nechce nic slyšet. Tiše stála za jeho trůnem a její oči se vpíjely do jeho temene.

„Je v pořádku?“ zeptal se Leonidas.

Cyra přiložila dlaň k čelu věstkyně. „Žije.“

„Co se stalo?“

„Viděl jsi toho tolik co já,“ řekla Cyra.

Leonidas si všiml, že člun i veslař, který je dopravil k lodi, zmizeli. Pravděpodobně padli za oběť tomu krakenovi. „Popsala ti onu tajnou cestu?“

„Ano.“

Leonidas si vyčkávavě stoupl.

Cyra konečně vzhlédla. „Najednou pospícháš?“

„Naše přítomnost zde už ničemu neposlouží.“

Jeden z veslařů přešel k věstkyni a lehce ji zvedl. Odnosl ji na záď do rákosového přístřešku, položil ji na lůžko a přikryl ji dekou. Leonidas si ukázal na hrud' a poté ukázal ke břehu, nebo alespoň směrem, kde ve tmě tušil pobřeží. Jeho vojsko táhlo do války – polohu spartského tábora neprozrazovaly žádné ohně.

Válečník přikývl a vykřikl několik rozkazů ve své řeči. Zbylí muži zasedli k veslům a loď se dala do pohybu. Muž, který odnesl věstkyni, se vrátil ještě pro lebku a položil ji pod příkrývkou vedle stařenina těla.

Když se loď přiblížila ke břehu, veslaři přestali veslovat a plavidlo pomalu doklouzalo k mělčině, na niž lehce narazilo kýlem. Leonidas opatrně přešel zábradlí, přičemž v jedné ruce stále svíral hůl s Nagou. Nohama se dotkl vody, na okamžik se zarazil a poté se spouštěl dál, dokud nestál na dně. Vykročil od lodi a zvedl volnou ruku, aby nabídl pomoc Cyře, ale ta si jí nevšímala.

Než dorazili ke břehu, loď už se vzdalovala na moře. Leonidas zamířil k táboru a Cyra spěchala za ním. Když ho oslovila hlídka, odpověděl správným heslem a vzápětí začal vydávat rozkazy, aby se všichni vzbudili a vydali se na pochod, i když do svítání chybělo ještě několik hodin.

13. kapitola

SOUČASNOST

Chvění pocítili všichni lidé na celé planetě, s výjimkou těch, kteří zrovna byli na palubě letadla. Začalo to téměř pět tisíc kilometrů pod povrchem Země, na styčné vrstvě mezi pevným krystalickým jádrem a roztaveným vnitřním jádrem. Pevné jádro se otočilo, aby se přizpůsobilo energii, jež k němu proudila z praskliny pod Nazcou, a přitom vyslalo do vnitřního jádra sérii P-vln. Vnitřní část pláště jejich účinek poněkud ztlumila, stejně jako část vnější, ale i tak otřes vnímala každá osoba v kontaktu s povrchem Země.

Přístroje po celé planetě naměřily totéž, což šokovaným vědcům prozradilo, co se děje, a varovalo je před ještě horšími událostmi, jež měly teprve přijít. Tito vědci byli vzápětí povoláni před hlavy států, které od nich chtěly slyšet návrhy řešení.

Odpovědi však byly pramálo uspokojivé, zejména vzhledem k posledním událostem nad planinou Nazca a Černobylem.

„Pořád ještě víte přesně, kde je ten portál?“ zeptal se Dane Ahany. Byl k smrti utahaný – z letadlové lodi přeletěl přes Střední Ameriku a větší část Tichého oceánu, aby se vrátil k bráně Dáblova moře.

Necítil záchvěvy země, ale během letu si četl hlášení. Ponuré výrazy Ahany, doktorky Martsenové i Foremana potvrzovaly, že čísla nelžou.

Ahana přikývla. „Ano. Sondy, které jsme tam vyslali, pořád fungují.“

„Jdu dovnitř.“

„Co budete dělat?“ zeptal se Foreman.

Na podlaze stála bedna obsahující křišťálové lebky a hůl s Nagou byla opřená o konferenční stůl. „Nejdřív najdu Amelii Earhartovou,“ odpověděl Dane. „Pak si rozmyslím další krok.“

„To není moc dobrý plán,“ postěžoval si Foreman.

„Jakmile budete mít nějaký lepší, hned mi dejte vědět,“ odsekl Dane. Otočil se k doktorce Martsenové, která dosud nepromluvila. „Je Ráchel připravená?“

„Ano.“

„Přeložila jste něco dalšího z těch delfíních výkřiků, které nahrál *Connecticut*?“

„Pokud to dokážu posoudit, jedná se o stejný vzkaz, opakovaný znovu a znovu. To je vše, co vím od Ráchel.“

Dane už o tom nějakou dobu přemýšlel. „O jakou mapu tam jde?“ zeptal se všech.

„Určitě to bude mapa, která znázorňuje propojení jednotlivých portálů,“ odvětila Ahana.

„I kdybychom ji ale získali,“ řekl Dane, „jak nám to pomůže změnit tok energie?“

Na tuto otázku zatím neexistovala odpověď a Dane ji ve skutečnosti ani neočekával. Stoupl si a zvedl hůl s Nagou. „Pomozte mi s tím,“ požádal Foremana a kývl k bedně s lebkami.

Vyšli na palubu FLIPU. Už na ně čekala ponorka *Deepflight*.

„Víte jistě, že chcete jít sám?“ zeptal se Foreman.

„Nejdu sám,“ řekl Dane a ukázal na šedivou hřbetní ploutev, která čněla nad vodu vedle ponorky. Vstoupil na palubu podmořského stroje a uložil do jeho nitra hůl i lebky.

Deepflight představoval převratný typ ponorky, který připomínal spíše letadlo než podmořské plavidlo. Na délku měřil dvanáct metrů a rozpětí křídel bylo přibližně pět metrů. Dane bude sedět v titanové kouli uprostřed stroje. Po stranách byla kormidla s nastavitelnými klapkami, jež plavidlu dodávala vynikající manévrovací schopnosti. Před koulí se nacházela speciálně navržená příd, která snižovala tření při pohybu vodou.

Na zádi byla hned za dvěma hnacími motory dvě vertikální kormidla.

Kulová kabina pro posádku byla velice pevná a narušovaly ji jen dva otvory: poklop, který se dal odšroubovat, a druhý, menší otvor, jímž vedly ovládací a řídicí kabely. Pro pohled ven sloužila řada kamer a radar. Po celém povrchu ponorky byly rozmístěny silné pátrací reflektory. Dane už lezl poklopem dovnitř, když ho ještě zarazil Ahanin hlas.

„Je tu jedna zajímavá věc, na kterou přišel údržbář námořnictva, když kontroloval ponorku. Vypadá to, jako kdyby prošla vysokou teplotou a silným radioaktivním polem.“

Dane přikývl. „Víme, že některé portály září.“ Jednalo se o další podivnost systému bran a portálů – některé byly horké a vyzařovaly radioaktivitu, jiné nevykazovaly žádnou z těchto charakteristik.

„Muselo se to stát při našem posledním výletu,“ řekla Ahana.

„No a?“ Dane chtěl co nejdříve vyrazit.

„Jak je možné, že se nic nestalo Ráchel?“ Ahana ukázala na delfinici.

To Danea na okamžik zarazilo, ale seznam věcí, jimž nerozuměl, byl i tak pořádně dlouhý a on neměl čas na rozvažování. „Nevím. Buďme jednoduše vděční, že to tak je.“

Popadl poklop rukou. „Uvidíme se, až se vrátím.“ Vklouzl dovnitř, zavřel poklop a začal ho utěšňovat.

PROSTOR MEZI SVĚTY

Když Earhartová položila na zem toho muže, kterého nesla z jeskyně Valkýr, téměř se zhroutila vyčerpáním. Asper, pomocný chirurg amerického námořnictva, který sloužil na palubě plavidla *Cyclops*, když roku 1918 zmizelo v bráně Bermudského trojúhelníku, k němu přiklekl.

„Jak mu je?“ zeptala se Earhartová.

„Vypadá v pořádku,“ odpověděl Asper a rychle pacienta vyšetřoval. „Je v šoku.“

Earhartová už podobný stav zažila. Nově příchozí do prostoru mezi světy byli často tak ohromeni únosem, že trvalo den či dva, než se trochu dali dohromady. Všimla si mužova oblečení.

„Americké námořnictvo?“

Asper přikývl. „Zdá se, že ano. Ale ne z mé doby.“ Dotkl se stříbrného orla na mužově límci. „Kapitán.“

Earhartová si všimla něčeho na mužově hrudi – odznaku ve tvaru delfína. „Co je tohle?“

„Nevím.“

„Zvláštní.“ Earhartová si vzpomněla na delfínici, která doprovázela Danea. „Myslím...“ Odmlčela se a otočila hlavu ke středovému moři. „Je tady.“ Usmála se. „A ona taky.“

„Cože?“ zeptal se Asper. „Kdo je tady?“

Earhartová se obrátila na Takiho. „Pojď.“

Z dotyku vody vnitřního moře v prostoru mezi světy se Daneovi dělalo špatně. Všechno tu bylo trochu divné. Ve vzduchu visel podivný pach, voda chutnala taky divně a černý písek, jenž tu byl, Dane nikdy předtím na Zemi neviděl.

Bedna s lebkami byla vodotěsná a Dane se o ni mohl opírat, když plaval k pobřeží. Hůl s Nagou třímal v ruce a Ráchel se mu držela po boku. *Deepflight* zůstal zakotvený hned vedle portálu, kterým se sem dostal. Viděl nejméně dalších deset portálů.

Ráchel se k němu přiblížila, otočila se na bok a otřela se mu o nohy. Dane přestal kopat, když mu před očima naskočilo vidění: sevřený šik mužů ve zbroji s napřaženými oštěpy, postupující kupředu po jakési planině. V dalším okamžiku výjev zmizel.

Danea nepřekvapilo, když vzhlédl a spatřil na pobřeží Amelii Earhartovou. Čekala na něj, obklopená svými samuraji. Dotkl se nohama dna a zbytek cesty ke břehu došel. Nesl bednu s lebkami, z níž odkapávala voda.

„Já věděla, že se vrátíte,“ řekla Earhartová. „A tohle potřebujeme,“ dodala a ukázala na hůl s Nagou.

„K čemu?“ zeptal se Dane, jehož její slova nijak nezarazila.

„Abychom chytili nějaké Valkýry.“

„A co s nimi budeme dělat?“

„Vezmeme si jejich zbroj.“

„A dál?“

Earhartová si položila ruce v bok. „Já myslela, že pokračování mi řeknete vy.“

Dane pomalu přikývl. „Nejdřív ty Valkýry. Jeden krok po druhém.“

Zaváhala. „Je tu ještě něco – vlastně hned dvě věci.“

„Jaké?“

„Před nedávnem sem přišel můj navigátor.“

„Noonan? Já myslel, že jste ho viděla zemřít.“

„To jsem opravdu viděla,“ přikývla Earhartová, „ale dorazil sem živý – vážně zraněný a nemocný, ale živý. Vyřídil mi, že musíme získat zbroj Valkýry. A že sem někdo přijde s touhle holí,“ ukázala na zbraň v Daneově ruce, „aby nám v tom úkolu pomohl.“

„Víte jistě, že zemřel?“

„Kraken mu prorazil hrud' chapadlem,“ odpověděla Earhartová. „Tehle muž ale nemá na hrudi ani stopy po nějaké ráně.“

„Myslíte si, že to není Noonan?“

„Ne, je to on.“

„Jak je to možné?“

„Doufala jsem, že mi to povíte vy.“

Dane neměl tušení. „Říkala jste, že tu jsou dvě věci?“

„Taky jsme osvobodili pár trosečníků. Zdá se, že patří k americkému námořnictvu, pravděpodobně přibližně z vaší doby.“

Dane přikývl. „Právě jsme u brány Dáblova moře přišli o jednu ponorku.“

Zatímco ho Earhartová odváděla k táboru, Dane ji ve stručnosti seznámil se vším, co se přihodilo od jejich posledního setkání a od okamžiku, kdy se vrátil do svého světa a času. Ráchel za nimi chvíli pomalu kroužila ve vodě, načež prudce vyrazila k viditelným portálům.

SOUČASNOST

Některé oblasti světa jsou méně stabilní než jiné. Když se jádro pohnulo podruhé, tentokrát prudčeji, několik z těchto míst povolilo. Nejvýznamnější změna postihla příkopovou propadlinu v Africe, nejdelší souvislou prasklinu na povrchu Země, dlouhou přibližně 6 700 kilometrů, která zároveň představuje jedno z nejnižších míst světa (Afarská nížina dosahuje hloubky více než sto padesáti metrů pod hladinou moře) a je lemována některými z nejvyšších a největších sopek včetně nejvyššího afrického vrcholu Kilimandžára.

Propadlina začíná v jižním Turecku, odkud pokračuje do Sýrie, Mrtvým mořem odděluje Izrael od Jordánska, dále postupuje podél Akabského zálivu a Rudého moře a dělí se na dvě větve – severní probíhá při Adenském zálivu k Indickému oceánu a odděluje Arabskou tektonickou desku od desky indoaustalské.

Jižní větev protíná východní část Afriky, vytváří etiopská jezera, pokračuje do Keni, kde probíhá rozlehlou lávovou planinou Kino Sogo, kterou propadlina neustále trhá na dva kusy. Odsud míří dále na jih, dává vznik jezeru Turkana a dostává se do pustiny, kde nežije vůbec nikdo, což bylo vzhledem k následným událostem velké štěstí.

Vzhledem k fosilním nálezům například v Olduvajské rokli se má za to, že lidstvo pochází právě z této propadliny. Když se nyní podruhé přetočilo vnitřní jádro, zdálo se, že zde naopak začne jeho konec.

Celá pravá strana údolí, která představuje západní okraj Somálské tektonické desky, poklesla během necelých patnácti vteřin o tři sta metrů níž. Tento pokles byl sám o sobě natolik ničivý, že okamžitě zahubil téměř milion lidí žijících ve východních oblastech států od Mosambiku po Etiopii.

Následovaly však ještě větší hrůzy. Pokles desky způsobil, že se velká část území dostala pod úroveň mořské hladiny. Do vzniklé propasti okamžitě vtrhl Indický oceán, který vytvořil tisíc pět set kilometrů dlouhý vodopád, jaký Země nespatriila od dob, kdy se před dávnými dobami otevřela Středozevní pánev vodám Atlantického oceánu.

Další miliony lidí zahynuly pod vodní stěnou vysokou více než dvě stě padesát metrů, která zavalila a pohřbila vše, co jí stálo v cestě, dokud nenarazila na hory, jež tvořily levou stranu údolí, a nyní se z nich stalo východní pobřeží Afriky.

Přílivová vlna, o hodně menší, ale stále dosahující výšky třiceti metrů, se odrazila zpátky a vydala se na otevřené moře. Zpustošila Madagaskar, přehnala se přes Seychely a oběti na životech si vyžádala i ve vzdálené Indii a Austrálii.

Tvář planety se během několika minut navždy změnila.

14. kapitola

480 PŘ. N. L.

Leonidas hleděl přes mořskou úžinu, která představovala jedinou přístupovou cestu z otevřeného moře do Korintského zálivu. Stál na hradbách města Rhionu a na protějším břehu jasně rozeznával hradby Antirhonu. Napravo začínalo svítat a sluneční paprsky se odrážely od vlnek, které tančily na hladině. Na nedalekém břehu rhionští námořníci chystali plavidla, která měla přepravit vlastní jednotky spolu se Spartány na druhý břeh. Antirhon nedisponoval dobrým loďstvem, za což byl Leonidas vděčný, protože se aspoň při plavbě nesetkají s žádným odporem.

Cítil se uvolněně a byl připravený na boj. Vzbudil se před několika hodinami a Xarxon strávil značný čas masírováním králových svalů a vtíráním oleje do jeho kůže i tkáně jizev. Leonidasova zbroj se leskla jako zrcadlo a jeho zbraně byly čerstvě nabroušené.

Viděl, že vlastní město se rozkládá asi kilometr a půl od pobřeží. Břeh lemovalo několik doků a skladišť a za nimi se zvedala dlouhá planina k hradbám. Právě tam hodlal vybojovat rozhodující bitvu, i když nepřátelé budou mít výhodu vyššího postavení. Pořád lepší než dlouhé obléhání.

Kdyby byl antirhonským velitelem – uvažovat o možných akcích nepřítelů ho naučili už dávno v kasárnách –, nevybral by si k bitvě ani město, ani planinu. Shromáždil by svoje jednotky na

pobřeží a napadl by vetřelce při vylodování, než stačí vyrovnat řady a shromáždit plnou sílu. Zatím ale nikde neviděl žádnou stopu po Antirhoňanech a Leonidasův předsunutý oddíl vojáků – Skiritai – o síle dvou set mužů už obsadil protější břeh a čekal v podobě tenké červené linie na posily. Jinou věcí bylo, jak vylákat Antirhoňany z města. Leonidas se usmál. Existují jisté způsoby.

„Co tě těší na tomto pochmurném ránu?“ Ženský hlas ho rázem vytrhl z taktických úvah.

Cyra měla plášť obtočený těsně kolem těla a ve tváři se jí zračily obavy a smutek.

„Co je na dnešním ránu pochmurného?“ Leonidas pokynul ke slunci. „Zdá se, že bude pěkný den.“

„Dnes zemře mnoho lidí.“

„Našich ne, kněžko, našich ne.“ Ukázal ke schodům z hradeb. „Půjdem?“

„Ty se nebojíš?“ zeptala se Cyra cestou dolů.

Leonidas se znovu usmál. „Ano, bojím se. Muž, který před bitvou necítí strach, to nemá v hlavě v pořádku a představuje nebezpečí pro své druhy.“

„Jak se tedy můžeš usmívat?“

Prošli městskou bránou a zamířili k čekajícím lodím. „Od prvního dne vojenského výcviku jsem se musel učit pracovat se svým strachem. Pracovat není vhodné slovo. Učili jsme se s ním žít. Věděla jsi, že my, Sparťané, jsme ze strachu učinili pravou vědu?

Klíčem není mozek, ale svaly. Reakci myslí na možnou smrt nebo těžké zranění nelze změnit, a vlastně to ani není žádoucí, protože tato reakce mobilizuje energii, jež dodává válečníkovi větší sílu.

Svaly naproti tomu můžeš ovládnout, a to nikoliv tak, jak to dělají v jiných armádách. Každý hlupák se dokáže naučit pochodovat v šiku a mávat mečem. Než dovolíme našim chlapcům, aby se dotkli meče, musejí se naučit ovládat svaly strachu.“

Cyru to proti její vůli zaujalo. Dospěli k přístavišti a Leonidas se vydal k jedné lodi. Počkala, dokud nenastoupili na palubu a neodrazili od břehu, a poté se zeptala: „Svaly strachu?“

Leonidasova pravá ruka zaútočila s mrštností hada, a než Cyra mohla uskočit, lehce ji pleskla přes levou tvář. Když král svůj pohyb zopakoval, ustoupila a zlostně se na něj obořila: „Proč jsi to udělal?“

„Abych ti předvedl rozdíl mezi dvěma typy svalů: svaly bojovými a svaly strachu. Tvoje bojové svaly tě přiměly ustoupit. Svaly strachu přiměly k reakci tvůj obličej. Pověz mi: jakou část těla instinktivně chráníš nejvíc?“

Cyra nevěděla, jestli má cítit vztek za to, že ji král udeřil, nebo jestli na ni má udělat dojem, že se Leonidas tak rozhovořil. „Nevím. Řekni mi to ty.“

„Copak tě věstkyně nenaučila nic pořádného?“ Leonidas si ukázal na pravé oko. „Oči. Jen pomysli, jak rychle dokážeš mrknout, když něco vyrazí proti tvému zraku. Zavřeš víčka ještě před tím, než si tvá mysl uvědomí, že došlo k nějakému ohrožení.“ Vytáhl dýku a podal ji za ostří Cyře. „Vezmi si ji.“

Cyra neochotně uposlechla.

„Zaútoč mi na oči,“ vyzval ji Leonidas, „ale nezraň mě. Brzy budu muset vybojovat bitvu.“

„Já ne...“

„Udělej to!“

Cyra bodla dýkou proti královým očím a užasla, když Leonidas nemrkl. Vrátila mu dýku a zeptala se: „Jak jsi to dokázal?“

„Díky mnoha hodinám, dnům a letům tvrdého tréninku svalů strachu. Byl jsem mnohokrát zasažen do okolí očí, než jsem se nad těmito svaly naučil získat kontrolu. Jakmile jsem zvládl tyto, učili mě totéž u dalších svalů, dokud jsem nedosáhl plné nadvlády nad svým tělem.“

„Nebojácnost,“ přeložila si to Cyra. Už urazili polovinu vzdálenosti k protějšmu břehu a Cyra viděla, jak první lodě přirážejí k pobřeží a červeně odění Spartané vystupují na souš, kde formují řady za čekajícími Skiritai.

„To není přesné. Jak jsem ti říkal, já se bojím.“

Cyru překvapilo, že se Leonidas nijak nesnažil tlumit hlas, aby ho neslyšeli nejbližší bojovníci.

„Ovládám svou reakci na strach,“ pokračoval král. „Cítím strach, ale nereaguji na něj.“

„A proto jsou Spartané nejlepšími vojáky Řecka?“

„Nejlepšími vojáky na světě. Zčásti. Jsou tu i další důležité faktory, ale obávám se, že nyní není dostatek času, abych ti o nich mohl vyprávět.“ Kýl jejich lodi se skřípavým zvukem najel na mělčinu u břehu a muži začali vyskakovat na pobřeží. „Sleduj a uč se,“ řekl Leonidas a vyrazil kupředu.

Prošel kolem jednotek a vykřikl několik rozkazů. Zastavil se před svými muži a vzhlédl k městu. Viděl prilby vojáků, kteří stáli na hradbách, ale brány zůstávaly zavřené.

Jakmile se vylodil zbytek Spartanů, všechna přístaviště i skladiště vzplála ohněm. Skupinky Skiritai se roztáhly kolem města a podpalovaly jednotlivé statky a domy. K nebi brzy stoupala řada sloupů kouře.

Zbytek vojska se seřadil do formace a čekal, zatímco slunce stoupalo nad chuchvalce dýmu.

Cyra stála u vody za řadami armády. Vnímala zoufalství rostoucí ve městě. Tisíce lidí přihlížely, jak se jejich domovy a živobyty mění v popel.

Sama cítila stejný zmar. Většina lidí za hradbami neměla tušení, proč k tomu všemu dochází. Spartané sem vyrazili jen kvůli možnosti, že by Peršané tímto směrem mohli vyslat svoje loďstvo, proplout úžinou a ohrozit Spartu. Uvažovala, jestli má lidský život vůbec nějakou cenu.

Překvapilo ji, když v řadách Spartanů slyšela rozhovory a smích. I když muži stáli v dokonale vyrovnané formaci, byli zcela klidní. Cítila mezi nimi strach, ale ani zdaleka takový, jaký by očekávala vzhledem k počtu nepřátel. Všimla si, že Leonidas přechází sem a tam a každou chvíli se zastavuje, aby si s někým promluvil.

Spartané ztichli, když se brány města otevřely a vyrazili z nich vojáci. Leonidasův trik zabral a Antirhoňané proudili z města, aby se postavili spartské armádě. Zatímco Spartané se seřadili během deseti minut po vylodění, protivníkovi to trvalo téměř hodinu a některé vojáky museli s křikem rovnat důstojníci.

Cyřinu nezkušenému zraku připadalo, že Antirhoňané mají přesilu přinejmenším tři ku jedné. I ona ale zároveň viděla zásadní rozdíly mezi oběma skupinami. Spart'ané mlčeli a jejich řada byla dokonale vyrovnaná – nejenže muži stáli s rameny u sebe, ale i špice jejich kopí při pohledu z boku splývaly v jednu. Zbraně protivníků se naproti tomu chvěly a třásly, jako by mezi nimi vál silný vítr.

Někteří Antirhoňané začali tlouct dřevěnými rukojet'mi oštěpů do země a do svých štítů. Hluk postupně sílil a doprovázely je kletby, jež obránci města křičeli na Spart'any. Červená linie i nadále zachovávala smrtící klid a ticho.

Před řadu nepřátel předstoupil důstojník s vysokým nachovým chocholem na přílbě a s jejími okraji lemovanými zlatem. Divoce máchl paží a zaječel jakýsi rozkaz, který jeho vlastní jednotka přes břinkot zbraní neslyšela. Někteří z mužů ho viděli a dali se do pohybu, zatímco jiní se opozdili a chvíli jim trvalo, než si uvědomili, že započal útok.

Spart'ané stále zůstávali zcela nehybní.

Nepřátelský velitel držel oštěp rovnoběžně se zemí a nedůstojně jím šermoval ze strany na stranu v pokusu vyrovnat vlastní řady. Při pohledu na spartské vojsko Cyra spatřila, že Leonidas je nyní před svými vojáky, opírá se o oštěp a sleduje blížící se protivníky, jako kdyby se jednalo o neškodnou přehlídku.

Zamračila se, když si povšimla, že antirhonská linie na levé straně řídne a její pohyb se ještě víc chaotizuje. Vtom jí došlo, že mimovolný pohyb mužů doprava je pokusem dostat se více pod ochranu štítu, který držel sousední voják. Ti statečnější z nich – nebo ztřeštěnější, pomyslela si Cyra – se dostávali dopředu, zatímco jiní zaostávali. Za řadou Antirhoňanů viděla důstojníky, jak se s tasenými meči snaží vyrovnat svoje vojáky. Dokonce spatřila i jednoho muže, který byl zabit při pokusu o útěk. Půda se chvěla dusáním velkého množství vojáků ve zbroji. Jejich křik sílil, ale jestli ji neklamaly uši, zněl spíše zoufale než hrozivě.

Spartské vojsko se pořád nehýbalo a nevydávalo žádný zvuk.

Na Leonidasův pokyn se několik skupinek Skiritai na křídlech dalo do pohybu a roztáhlo se ještě více do stran, aby sevřelo

blížící se nepřátele do kleští. Nejstatečnější Antirhoňané byli asi půl kilometru od nich. Cyra na jejich tvářích viděla pot a námahu, jak zápasili s vlastním strachem a současně i s těžkou zbrojí, na jejíž nošení na rozdíl od Spartánů nebyli zvyklí.

Leonidas vydal druhý pokyn a pozvedl oštěp tak vysoko, až jeho špice mířila k nebi. Řadami Spartánů proběhla vlna a Cyra cítila, jak se jí rozbušilo srdce. Leonidas oštěp velice pomalu spustil a Cyra si všimla, že souběžně s tímto pohybem všichni Spartané zvedají levou nohu. Když králův oštěp mířil vodorovně přímo proti linii protivníků, celá spartská armáda učinila krok vpřed a jejich těžké sandály z hověziny dopadly na zem přesně ve stejný okamžik. Armáda se pohybovala jako jeden muž, v rytmu, jaký učili každého vojáka od prvního dne výcviku v kasárnách. Jednalo se o pomalý pochod, šedesát kroků za minutu.

Antirhoňané se stále blížili, ale Cyra viděla, že zpomalují strachem a vyčerpáním. Pochopila Leonidasovu moudrost, s níž nechal nepřátele urazit větší část vzdálenosti mezi oběma vojsky a ještě je vylákal od bezpečí jejich hradeb. Skiritai už byli po obou stranách nepřátel s připravenými luky.

Leonidas krácel v čele svých vojáků se špicí oštěpu neochvějně namířenou před sebe, když tu znovu máchl levou paží. Rychlost pochodu se zdvojnásobila. Země duněla synchronizovanými kroky. Všichni muži drželi oštěpy šikmo vzhůru a před sebe.

Antirhonský velitel už nedokázal ovládat svoje jednotky. Jejich řady se zcela zhroutily a jednotliví muži se jako smyslů zbavení vrhali kupředu. Příliš brzo. Cyra viděla, jak se další z nich pokoušejí utéct a jsou popravováni dohlízejícími důstojníky. Čela obou vojsk dělilo pouhých dvě stě metrů.

Leonidas dvakrát mávl rukou a jeho rozkaz předávali podél řady další důstojníci. Spartané zrychlili tempo pochodu na sto osmdesát kroků za minutu. Král se zařadil na své místo mezi vojáky, v jedné ruce držel oštěp a do druhé mu Xarxon podal štít, jenž zpola chránil muže po Leonidasově levici a spolu s ostatními štíty vytvářel pevnou zeď.

K další akci Spartánů nikdo nevydal pokyn – nebo ho aspoň Cyra nezaznamenala. Mohla pouze předpokládat, že jde o věc, již

měl každý spartský muž vštípenou celoživotním výcvikem. Když se Antirhoňané přiblížili na sto metrů, lesklé špičky spartských oštěpů se sklonily rovnoběžně se zemí a mířily přímo proti nepřátelům.

Téměř slyšela ustrašené zasténání protivníků. Přinejmenším polovina přední řady Antirhoňanů se zastavila a pokusila se vytvořit stěnu ze štítů, ale pohyb zadních řad je postrkoval kupředu a mnohé z nich dokonce srazil k zemi.

Cyra věděla, že bitva už v podstatě skončila, a spartské zbraně ještě měly okusit nepřátelskou krev.

Padlí vojáci se stali překážkou pro zadní řady, které o ně zakopávaly a narážely do sebe štíty. Vypukl chaos, který se v další chvíli změnil v masakr, když linie Spart'anů narazila na Antirhoňany.

Takový zvuk Cyra neslyšela ani v těch nejhorších nočních mŕách – zazněl kov o kov, kov o lidskou tkáň, ohavný zvuk probodávání těl oštěpy, praskání kostí, smrtelné chroptění raněných a snad to nejhorší ze všeho: triumfální křik Spart'anů, kteří konečně přerušili dlouhé ticho a zaútočili na nepřátelské vojáky.

Antirhoňané byli drceni jako mravenci pod koly těžkého vozu. Jakmile se Spart'ané dostali na dosah nepříteli, znovu bez jakéhokoliv rozkazu změnilo tempo a prudce zpomalili postup. Třímetrové oštěpy bodaly do nepřátel a díky své délce se těchto jatek účastnily první tři řady Spart'anů.

Vzápětí ještě Skiritai začali střílet ze svých luků a zasahovali zadní řady Antirhoňanů z obou křídel.

Nepřátelská linie, už na začátku nepříliš pevná, se zhroutila a vypukl ještě krvavější masakr. Cyra začala doopravdy chápat spartskou převahu při tomto typu války. Ano, jednotliví Spart'ané byli vynikající válečníci, ale jejich schopnost postupovat jako jeden muž tuto dovednost zvyšovala na jinou úroveň. Antirhoňané byli sotva víc než neorganizovaným davem, v zásadě bez jakékoliv ochranné stěny ze štítů, a každý muž bojoval sám za sebe.

Postup Spart'anů se zrychlil a oštěpy nahradily meče. Štíty i zbroj byly navrženy tak, aby chránily vojáky, kteří čelí

protivníkům. Když se Antirhoňané otočili k útěku, nastavili Spartánům záda chráněná pouze koženým oděvem.

Krev tekla proudem a muži ječeli bolestí. Samotná země se zpěnila a krev i moč zabíjených nepřátel ji měnily v bláto. Cyra se vydala kupředu a prošla kolem prvních těl. Všude kolem ní spartští chlapci dokončovali práci svých mistrů, podřezávali hrdla raněných nepřátel a ošetřovali několik raněných Spartánů.

Cyra spatřila Leonidase se zbrojí zbrocenou krví, jak kráčí mezi svými muži. Velká skupina Antirhoňanů, zbytek jejich armády, žebrale o slitování a odhazovala zbroj i zbraně. Leonidas krotil svoje muže, aby je nepovraždili, a chlácholil konejšivými slovy zlost válečníků, kteří chtěli pomstít smrt několika padlých druhů.

Brány Antirhonu byly otevřené a Rhioňané, jejichž jednotky se během bitvy držely vzadu, k nim prudce vyrazili. Cyra vnímala jejich touhu po krvi odvěkových nepřátel. Viděla, že tato krvežíznivost neunikla ani Leonidasovi, který se odvrátil od svých mužů a postavil se do cesty bojovníkům běžícím k bránám. Král stál na prašné cestě zcela sám, pokrytý krví a s rameny pokleslými únavou. Zvedl levou paži.

Rhioňané se kupodivu zastavili.

Cyra se přiblížila k čelu jejich jednotek.

„Krev plodí krev,“ řekl Leonidas. „Můžete zmasakrovat všechny obyvatele města...“ Trhl palcem k otevřené bráně za sebou. „Ale co ti, kteří se schovali v lese a v horách? Nepřivedou na svět děti, kterým budou vyprávět příběhy o pomstě? A jednoho dne budou mít otevřenou bránu vnuci vašich dětí a antirhonská armáda se bude chystat na jejich povraždění.“

Mezi Rhioňany se šířilo nesouhlasné mumlání.

Leonidas pozvedl meč, nikoliv výhružně, ale jen proto, aby ukázal jeho zakrvácené ostří. „Tohle jsme pro vás udělali. A zdejší půdu skropila krev Spartánů, stejně jako vašich nepřátel. Vypleňte toto město a už nikdy nás nežádejte o pomoc.“

Král Xerxes před sebou viděl hory, jež vyplňovaly celý obzor. Jeho vojsko překročilo rovinu Thesálie bez sebemenšího odporu ze strany místních Řeků. Flotila se držela u břehu, z čehož

admirálové nebyli moc nadšení, protože se v dohledu nacházel ostrov Euboea, což znamenalo, že loďstvo bylo sevřeno mezi dvěma soušemi a nemělo příliš manévrovacího prostoru. Pandora a Xerxovi zvědové ale krále ubezpečili, že athénské loďstvo zachovává svou dosavadní nečinnost.

Kráľův trůn stál uprostřed tábora a střežil ho kruh Nesmrtelných. Skupinka generálů právě čekala na rozkazy. Xerxes pokynul jednomu z otroků, který mu přinesl stůl s nefritovou deskou a postavil jej před krále. Pak se Xerxes obrátil k Pandoře a poklepal na stůl. V ruce držela trubici s uzávěry na obou koncích. Jeden uzávěr sundala a vytáhla smotaný dokument.

Položila svitek na stůl a každý roh zatížila drahým kamenem. Takový papír ještě nikdy nikdo neviděl – byl lesklý a nesmáčivý. Ukazoval známý svět do nejmenších podrobností a zatím jim při pochodu na západ prokázal neocenitelné služby.

Pandora ukázala štíhlým prstem najedno místo. „Jsme zde.“

Xerxes pokrčil ukazováček a generálové se přiblížili ke stolu. Žádná perská armáda ještě nepronikla takhle hluboko na řecké území, takže se ocitli na neznámé půdě. V perském vojsku sice sloužila řada Řeků, ale Xerxes jim v srdci jejich rodné země nemohl důvěřovat.

„Můžeme postupovat podél pobřeží?“ zeptal se Pandory.

Přejela prstem dále na jih. „Jak vidíš, můj pane, hory před námi se přibližují těsně ke břehu právě zde, u Thermopyl. Hned u moře ale je průsmyk.“

„Jak široký?“ zeptal se Xerxes.

Pandora se naklonila k mapě a podívala se zblízka. „V nejužším místě téměř jednu míli.“

Xerxes přejel pohledem po generálech. Míle není moc na průchod celé obrovské armády.

„Existuje ještě nějaká jiná cesta?“ zeptal se Pandory.

„Tady na západě,“ odpověděla, „ale pak se tvoje vojsko ocitne v horách. Ztratíš podporu flotily. Řekům se naskytne mnoho míst, kde tě budou moci přepadnout.“

Xerxes pleskl dlaní do mapy. „Projdeme průsmykem.“ Podíval se na Pandoru. „Jak jsi říkala, že se jmenuje?“

„Thermopyly.“

„Thermopyly. Vydejte armádě rozkaz k pochodu.“

Tři sta mužů pochodovalo co nejrychleji k Thermopylám a postupně se dostávalo do větší a větší pustiny. Válečníci nikdy nepřestávali žasnout, jak rychle se zvěsti o blížící se pohromě rozšíří mezi lidmi, jejichž celý svět sestává jenom z jejich hospodářství a nejbližší vesnice.

V čele vojáků kráčel Polynices, kterému Leonidas svěřil velení, dokud se k nim nepřipojí zbytek armády. Nekráčel jako starý muž – řada mladších vojáků si dokonce stěžovala, že nasadil kruté tempo. Obávali se, že budou příliš unavení, než aby dokázali dobře bojovat, na což Polynices hlasitě opáčil, že je lepší dorazit včas a bojovat unavení než přijít pozdě a ztratit tak skvělou příležitost k boji. Dále řekl vojákům, že mohou postupovat svým tempem a že se jim ostatní pokusí chytit jednoho nebo dva Peršany, se kterými by se pak mohli utkat. Poté už si nikdo nestěžoval.

Všichni ale na sobě cítili oči celé krajiny. Lidé se schovávali v horách a obávali se byť jen ukázat, když viděli šarlatové pláště Spartanů, což naznačovalo jejich mimořádně velký strach a moc zvěstí o perské přesile. Obvykle stačil pohled na jediného spartského bojovníka a každý Řek se rázem cítil v bezpečí.

Cesta se zužovala a stoupala. Polynices kráčel stále vpřed, se čtyřicetikilovým batohem obsahujícím štít, meč a zásoby na zádech. Míjeli řadu horkých pramenů. Napravo viděli Malijský záliv, nalevo se země prudce zvedala k vrcholu Oros Oiti.

„Tohle je dobré!“ promluvil Polynices a jeho hlas se odrážel od skal po levici. „Cítíte to taky?“

Cesta mírně zatáčela doleva a poté doprava. Polynices se konečně zastavil, necelých padesát metrů od srázu do moře. Před sebou viděl hromadu kamenů – pozůstatky staré hradby. Před valem se otvírala rovinka. Polynices se při pohledu na tuto scénu usmál: jednalo se o dokonalé bitevní pole.

„Cítím tu smrt!“ Polynices se otočil čelem ke skupině Spartanů. „Vy též?“

Ozvalo se souhlasné mručení. Polynices jako veterán řady válečných tažení mezi svými muži vnímal i nejistotu. Toto

skutečně bylo místo smrti, jak cítil i ten největší hlupák. „Myslím, že tu řada Peršanů spatří sluneční svit naposledy,“ pokračoval. „Poteče tu tolik jejich krve, že se moře zbarví doruda.“

Tři stovky mužů se shromáždily kolem něj. Polynices se přestal pokoušet zvedat jejich náladu. Až se objeví nepřítel, budou bojovat. Určil průzkumníky, kteří měli obhlédnout rovinu na severu, aby zjistili, kolik se blíží Peršanů. Dalším přikázal, aby začali opravovat kamenný val, známý jako Prostřední brána.

Když muži začali plnit jeho pokyny, usedl Polynices na kámen a zdráhavě si sundal hovězinový sandál. Byl nasáklý krví a Polynices spatřil bílou kost v místě, kde si na nártu sedřel kůži od tvrdého pochodu. Rychle si zranění obvázal a začal dohlížet na svoje muže, kteří připravovali obranu Thermopyl.

„Podívejte se na tohle!“ zvolal jeden z vojáků.

„Co se děje?“ Polynices přešel k muži, který odkulil velký kámen.

„Podívejte,“ zopakoval voják.

Do balvanu někdo vyryl jakýsi výjev, podle všeho před dávnými dobami. Zachytil na něm válečníky s oštěpy v rukou, kterými mířili na detailně provedené tvory, z nichž většinu Polynices nepoznal, ale všichni vypadali docela hrůzostrašně.

„V dávných dobách tu proběhla velká bitva,“ řekl Polynices.

„Mezi kým?“ zeptal se muž, který objevil rytinu.

„Mezi lidmi a zvířaty.“ Polynices si ale všiml ještě něčeho dalšího: za zvířaty stály dvě postavy, na první pohled lidské, které se ale vznášely kousek nad zemí. „A těmito tvory, ať už jde o kohokoliv.“

„A kdo vyhrál?“

Polynices se zasmál a poplácal vojáka po zádech. „Co na tom záleží? Byla to velká bitva.“

Cyra se modlila nad těly mrtvých Sparťanů i Antirhoňanů, když tu ucítila silnou bolest v levém oku, jako kdyby ji někdo střelil šípem. Zapotácela se a reflexivně si k obličejí přitiskla dlaň. Když se na ni poté podívala, zpola očekávala, že spatří krev, ale nic takového se nestalo. Klesla na kolena a s pevně

zavřenýma očima se předklonila. Viděla vyprahlou planinu. Širokou a otevřenou, s mořem po jedné straně. Tisíce a tisíce mužů, kteří pochodovali vpřed. K horám. K průsmyku. K Horkým bránám – tím si byla jistá.

Otevřela oči a namáhavě se zvedla. Viděla Leonidase, který zrovna vydával rozkazy, stále pokrytý zaschlou krví. Protáhla se kruhem lidí, kteří ho obklopovali, až k němu.

„Co se stalo?“ zeptal se Leonidas, překvapený jejím náhlým objevením.

„Peršané jsou blízko Thermopyl.“

„Jak blízko?“

„Necelý denní pochod.“

„To je příliš brzy.“

„Cestou přes Thesálii se nesetkali s žádným odporem,“ řekla Cyra.

Leonidas přikývl, jako kdyby tuto špatnou zprávu očekával. „Znáš cestu, kterou ti popsala théská věštkyně?“

Cyra zbledla. Z tváře jí zmizela veškerá krev. „Ano.“

„Vydáme se po ní.“

„A tvoje vojsko?“ zeptala se Cyra.

„Pokud se nemýlím, tři sta mužů už je na místě. Zbytek armády bude následovat, jak nejrychleji to půjde. Kudy?“

Cyra ukázala k horám na severu a západě. „Cesta vede tímto směrem.“

15. kapitola

PROSTOR MEZI SVĚTY

„Kolik myslíte, že jich je?“ zašeptal Dane. Ležel vedle Earhartové a hleděl dolů do obrovské jeskyně plné kolmých desek s lidskými těly. Pod průhlednými obaly viděl svaly, kosti a šlachy. U kraje byla nějaká žena s amputovanými nohama a otevřeným hrudníkem, v němž scházely plíce.

V táboře Amelie Earhartové se zastavili jen proto, aby zde nechali křišťálové lebky. Zjistili, že Noonan podlehl nemoci, jež stravovala jeho tělo, a příslušníci námořnictva se dosud neprobrali. Dane ovšem potvrdil, že skutečně pocházejí z jeho doby – šlo o část posádky *Connecticutu*.

„Tisíce a tisíce,“ odpověděla Earhartová. „Ze začátku jsme sem podnikali výpady a zbavovali ty nešťastníky utrpení, ale...“ Její hlas se vytratil a Dane přesně věděl, co má na mysli. Bylo tu jednoduše příliš mnoho lidí v příliš velkých mukách. Vnímal ještě horší auru, než jakou vyzařovaly brány na povrchu Země. Křečovitě se mu sevřel žaludek a Dane se překulil na bok. Chvilí dával, ale nic z něj nevyšlo.

Když se obrátil zpátky, Earhartová mu nabídla láhev s vodou. Napil se slizovité vody z ústředního jezera a pak ji vyplivl. „Proč to dělají?“

Earhartová pokrčila rameny. „Nevím. Možná se snaží přijít na to, jak fungujeme.“

„Na to už měly dost času,“ namítl Dane, ale už když ta slova říkal, uvědomil si, že vlastně nemá tušení, jak dlouho tohle Valkýry provádějí s lidmi zde v prostoru mezi světy, protože čas tu neplynul jako na Zemi.

„Víte,“ dodal Dane, „vypadá to jako...“ Pátral po výjevu, který mu právě prolétl myslí, ale nedokázal si ho vybavit. Potřásl hlavou a soustředil se na úkol, který měli před sebou. „Jak tu najdeme Valkýry?“

„Přilákáme je k sobě,“ odpověděla Earhartová a stoupla si. Vydala pokyn a Taki i jeho muži se zvedli na nohy. Dane následoval jejich příkladu, ale zastavil se, když mu Earhartová položila ruku na paži. „Dokážete s tím zacházet?“ zeptala se a ukázala na hůl s Nagou.

Dane ji nejspíše potěžkal v ruce. „S kulometem mi to docela šlo, ale tohle...“ Zavrtěl hlavou. „Máte nějaký návrh?“

„Taki je samuraj,“ řekla. „Umí zacházet s mnoha různými zbraněmi.“

„V tom případě je hůl jeho,“ přikývl Dane. Earhartová něco pronesla japonsky a Taki převzal od Danea hůl. Přitom se mírně uklonil v pase a na oplátku podal Daneovi svůj meč. Vzápětí vůdce samurajů roztočil hůl v rukách takovou rychlostí, že Dane ztratil její nabroušený konec z očí. Taki si několik vteřin zkoušel různé výpady, aby se trochu sžil s novou zbraní, poté přikývl a obrátil se k jeskyni.

Dane si s mečem v ruce nepřipadal příliš sebejistě. Potěžkal jej a Earhartová znovu oslovila Takiho.

„Řekla jsem mu, aby příliš nepoškodil jejich zbroj,“ přeložila to.

„Doufejme, že se Valkýry budou snažit o totéž ve vztahu k nám,“ zamručel Dane.

„Když budete muset, mířte na oči... na ty červené krystaly,“ radila Earhartová.

Dane ji následoval ze svahu dolů a za okamžik už vstoupili do jeskyně. Dane pohlédl na první osobu, kolem které procházel, a šokovalo ho, když viděl, jak ho ženiny oči sledují. Hlavu měla znehybněnou na místě a z odhaleného mozku jí vyčnívalo několik

jehel s drobnými žárovičkami. Vydal se k ní s pozvednutým mečem, ale Earhartová ho zarazila.

„Ještě ne.“

Taki dospěl ke křižovatce mezi deskami a zarazil se. Rozhlížel se na všechny strany. Dane měl dojem, jako kdyby mu někdo utahoval kolem hlavy ostnatý drát. Cítil nevýslovnou agónii mučených lidí kolem sebe a uvědomoval si, že mnozí z nich již ani nemohou být označeni za lidi, protože jejich mysl povolila pod tlakem trýzně a hrůzné situace, v níž se ocitli.

Taki se vydal podél jedné řady a zkusil přivolat nějaké Valkýry tím, že zabil tucet nejvíce znetvořených lidí vedle sebe. Znehybněl, po chvilce zasykl a ukázal doprava. Zvedl dva prsty a schoval se za desku.

„Dvě Valkýry,“ zašeptala Earhartová a stáhla Danea k sobě do skryše.

Osoba, za jejíž deskou se schovali, měla žebra roztažená do strany, takže bylo vidět nitro hrudní dutiny. Dane si zároveň všiml, že jí chybí většina střev. Otvor zakrývala stejná průhledná fólie, která patrně chránila týrané tělo před infekcí. Místo střev byla těsně smotaná černá trubice a Dane mohl pouze odhadovat, že má za úkol plnit základní funkce, nutné k tomu, aby daný člověk zůstal naživu.

S vypětím všech sil obrátil svou pozornost k Takimu. Japonský válečník držel v pravé ruce hůl s Nagou a stál zády k druhé straně desky. Vzápětí kolem jeho úkrytu proplula bílá postava a hned nato další. V tu chvíli Taki vyskočil a máchl svou zbraní.

Ostří zasáhlo Valkýru do hrdla a prořízlo přední polovinu krku. Tělo Valkýry se zastavilo a vznášelo se na místě s ochable visícími pažemi. Z rány unikal jakýsi černý plyn. To už však Taki útočil na druhou Valkýru. Bodl bílou postavu zezadu do levého ramene a i z tohoto otvoru se zasyčením vyrazil černý plyn.

Valkýra se proti samurajovi ohnala parátem s drápy, ale těsně ho minula. Taki uhnul před druhou ránou a zarazil Valkýře ostří hole přímo doprostřed hrudi. Poté chytil zbraň za sedmihlavého hada a otočil jí ve Valkýřině těle o tři sta šedesát stupňů. Její paže

poklesly a bílá postava se začala nehybně pohupovat ve vzduchu jako bezhlavé tělo jejího společníka.

Earhartová pokynula samurajům, aby se zmocnili obou Valkýr.

Dane přiběhl k ní s proříznutým krkem a zjistil, že s ní dokáže pohybovat sám – stačilo do ní jen strkat. Earhartová popadla druhou a co nejrychleji zamířili ven z jeskyně. Taki jim přitom kryl záda.

SOUČASNOST

Známé rčení praví, že ti, kteří zapomenou svoje dějiny, jsou odsouzeni k tomu, aby je znovu prožili.

Historické záznamy udávají, že zima na přelomu let 1811 a 1812 byla mimořádně krutá pro hrstku usedlíků, kteří se odvážili za hranici a usadili se v údolí řeky Mississippi. Náčelník Šošonů Tekumseh organizoval indiánské kmeny v oblasti k náporu proti bělochům a vzhledem k počtům lidí na obou stranách se zdálo, že na jaře ve svém úsilí uspěje. Jako kdyby toho ještě nebylo dost, ráno 16. prosince 1811 se Země několikrát silně otřásla a obloha se zaplnila popelem, jenž zcela zakryl slunce. Po celou zimu docházelo k dalším zemětřesením, která vyvrcholila 17. února 1812.

To byl den, kdy se obrátil tok řeky Mississippi.

Podél Novomadridské pukliny, která zhruba sleduje tok Mississippi mezi Tennessee, Kentucky, Arkansasem a Missouri, se povrch planety rozdělil a třicetakilometrový úsek nejmohtnější řeky na kontinentě se propadl.

Posádce první zde spuštěné parolodi jménem New Orleans, která právě zahajovala úvodní plavbu, se po probuzení naskytl úžasný pohled na to, jak ostrůvek, u něhož kotvili, mizí pod hladinou a loď je proudem tažena ve směru horního toku.

Nikdo neví, kolik tisíc Indiánů, zejména Čikasů, zahynulo. Na místě lesů se nyní rozprostírala jezera. Když Mississippi začala téct původním směrem, její proud se v novém korytu,

vyhloubeném zemětřesením, místy roztáhl do několikakilometrové šířky.

Jen málo z těch, kteří dnes žili v okolní oblasti, věděli o této události z historie. Zkáza východního pobřeží Afriky ohromila celý svět, ale bez ohledu na extrémní povahu katastrofy v Evropě i Americe převládal pocit, že k ní došlo kdesi daleko. Život běžel dál a lidé si neuvědomovali, že jim hluboko pod nohama tiká časovaná bomba, protože vlády neviděly důvod k šíření paniky a chaosu.

To se rázem změnilo, když se zemské jádro opět trochu pohnulo a Novomadridská puklina se ještě víc rozšířila. Oblast, která byla před necelými dvěma stoletími jen řídce osídlená, nyní bohužel obývalo několik milionů lidí.

Sto kilometrů severně od Memphisu, kde se Mississippi ostře stáčí proti městu New Madrid, se otevřela velká propadlina: kráter více než třicet kilometrů v průměru a hluboký zhruba tři čtvrtě kilometru. Vzal s sebou třicetakilometrový úsek řeky, stejně jako přilehlé území po obou březích.

Největší řeka Severní Ameriky opět tekla opačným směrem a plnila vodou nově vzniklou proláklinu. Většina z tisíců lidí, kteří zde žili a pracovali, zahynula ještě předtím, než je zalila voda. Zbytek se utopil v přívalech vody z Mississippi. Řetězový efekt zemětřesení postupoval dál. V Saint Louis severně odtud se zhroutil Oblouk. Tisíce lidí zemřely při zřícení budov.

Bylo to jako rána na solar plexus a Amerika už si uvědomovala hrozící nebezpečí. Vlády však přesto odmítaly zveřejnit informace, že horší věci teprve nastanou.

PROSTOR MEZI SVĚTY

„Jak se udržují ve vzduchu?“ zeptala se Earhartová, když obcházel jeden z obleků Valkýr.

„Mají v sobě vestavěné nějaké zařízení,“ řekl Dane a hledal šev, kterým by se oblek dal otevřít. „Není tu žádná krev,“ poznamenal. Stáhl dolů Valkýru s poraněným krkem a nahlédl do obleku. „Aspoň je tam nějaké tělo,“ dodal, když spatřil jakousi

tkáň. Také uviděl důvod, proč nikde netekla krev: ránu zakrýval tentýž průhledný materiál jako těla v jeskyni. „Musel se přetáhnout přes ránu, jakmile Taki přeťal Valkýře krk. Jde o docela účinnou metodu zvládnutí zranění, až na to, že přeseknutí poloviny krku už nezachrání. To tělo vypadá skoro lidsky,“ dodal a uvažoval, jestli Stín nevyužívá ke svým plánům lidi.

Na těle Valkýry bylo něco zvláštního, i když Dane nedokázal při pohledu na drobný otvor v oděvu přesně pojmenovat onu podivnost. Earhartová sáhla rukou do zranění na hrudi u druhé Valkýry. „Tady je to stejné – zdá se, že rána je zakryta.“

Dane zavřel oči a pokoušel se soustředit. Musel existovat nějaký způsob, jak sundat z těl jejich zbroj. Otevřel oči a prohlédl si ruce s dlouhými drápy na nejbližší Valkýře. Povšiml si, že drápy se dají zatáhnout, čímž uvolní prsty pro jemnější práci. Bílá zbroj byla na dotyk studená a podle okrajů zranění také velice tenká. Dane přesto viděl, jak odolává všemu kromě hole s Nagou.

Na vnitřní straně levého předloktí si všiml ještě něčeho: drobných prohlubní ve dvou řadách po pěti. Každá prohlubeň měla přibližně velikost desetacentu. Ukázal je Earhartové.

„Co si myslíte, že to je?“ zeptala se.

„Myslím, že to je vnější ovládání obleku,“ odpověděl Dane. „Jedna deset, jedna na každé číslo od jedné do deseti.“

„Takže kódovací zařízení?“

Dane přikývl. „Pravděpodobně.“

„To nám moc nepomůže.“

Dane si promnul bradu a všiml si, že mu na ní vyrostlo strniště. Zavzpomínal, kdy si naposledy dopřál teplou sprchu nebo kdy se holil. „Na chvíli toho nechme a popřemýšlejme o tom, co se děje,“ navrhl.

„Jak to myslíte?“ zeptala se Earhartová.

„Viděla jste Noonana zemřít, když jste nouzově přistála s letadlem, a přesto se tu najednou ukázal živý – sice smrtelně raněný od průchodu portálem, ale živý. Řekl vám, že potřebujete získat nějaké obleky Valkýr, ale k tomu že budete muset mít hůl s Nagou. Vzápětí se tu objevím já s holí. Nevím, proč přesně jsem ji vyzvedl z brány Bermudského trojúhelníku. Prostě jsem cítil, že to je další věc, kterou je třeba udělat.“

„A dál?“ Earhartová nechápala, kam tím vším míří.

„Připadá mi to...“ Dane se pokoušel přijít na to, co mu dělá takové starosti. „Zdá se mi, že to všechno je součástí nějakého plánu. Jako kdyby nás někdo postrkoval správným směrem, od jednoho úkolu k druhému. Nebo možná špatným směrem, já nevím,“ zakončil bezradně.

„Ti Dřívější?“ zeptala se Earhartová.

„S největší pravděpodobností,“ přitakal Dane. „V Angkorské bráně mi poslali seržanta z mého bývalého týmu a pomohli mi. Hádám, že k vám stejným způsobem vyslali Noonana.“

„Ale já jsem ho viděla zemřít,“ trvala na svém Earhartová. Otočila se a pohlédla na navigátorovo tělo s obličejem zakrytým košilí. „A teď zemřel znovu. Jak je to možné?“

„Viděl jsem Roberta Frosta zemřít ve Washingtonu, zničeném jadernou válkou,“ zahučel Dane téměř sám k sobě. Válkou, k níž nedošlo. Podél páteře mu přejíždělo mravenčení, jako kdyby měl řešení na dosah, ale pořád ho nedokázal nahmatat. Tento pocit mu pronikl až do prstů. Natáhl ruce před sebe, jako kdyby je viděl poprvé v životě.

Otočil se k obleku Valkýry a zlehka přejel prsty levé ruky po prohlubních. Zastavil se a po chvílce to zopakoval. Vzápětí stiskl rychle po sobě šest z nich. Ozvalo se klapnutí a oblek se se zasyčením otevřel. Na zem vypadlo tělo, jehož hlava se odkutálela o kousek dál.

„Bože,“ zašeptala Earhartová, když spatřila jeho stav. Vypadalo jako ti lidé v jeskyni: mělo staženou kůži a bylo omotané průhlednou fólií. Vzhlédla k Daneovi. „Jak jste to udělal?“

„Nechal jsem to vykonat svoje prsty,“ odpověděl Dane, jako kdyby se to tím vysvětlovalo. Zkoumal vnitřek obleku.

„Vypadají jako lidé.“ Earhartová šťouchla do těla špičkou boty. Tělo opravdu vypadalo jako člověk bez kůže, ovšem navíc mělo zakrnělé svaly a pravděpodobně nevážilo víc než čtyřicet kilogramů. Nikde na něm neviděla žádné pohlavní orgány.

„Nebo využívají lidská těla,“ řekl Dane.

„Podívejte se na tohle.“ Earhartová strčila botou do hlavy, aby ji otočila tváří nahoru. Pod průhledným materiálem tu zůstal pruh

neporušené kůže, který probíhal mezi uchem a nosem. „To je divné, nemyslíte?“

Dane přešel k druhému obleku a natůkal stejnou kombinaci. Oblek se otevřel a na zem vypadlo druhé tělo. Tohle mělo neporušenou kůži po celé horní polovině těla a Dane hned věděl, nač se dívá.

„Transplantují jim kůži z lidí v jeskyni,“ řekl. Podíval se do nitra helmy. Na vnitřní straně rubínových očí viděl hladký, mírně vyklenutý povrch. Vrátil se k první zbroji.

Nacouval do zadní poloviny obleku a položil chodidla na jeho paty, jež se vznášely patnáct centimetrů nad zemí. Jakmile se přitiskl k zádům, oblek se sám od sebe zavřel. Cítil, jak se mu přimyká ke kůži a přizpůsobuje se jeho tělu. Zamrkal, protože všechno na okamžik ztmavlo, ale vzápětí se rozzářila obrazovka s pohledem do okolí. Věděl, že jde o technologii, jež zdaleka přesahuje i ty nejmodernější pozemské vynálezy.

Podíval se dolů. Pohnul prsty. Když je narovnal, jak mohl nejvíce, automaticky se vysunuly drápy. Ohnul špičky prstů a drápy zase zmizely. Měl zvláštní pocit z toho, jak se vznáší kousek nad zemí. Pokusil se vykročit jednou nohou a celý oblek s ním pohnul asi o metr kupředu. Zkusil to s druhou nohou a doplachtil o stejnou vzdálenost dál.

„Zajímavé.“ Vytůkal uvolňovací kód a oblek ho pustil ze svého sevření.

„Takže máme obleky,“ řekla Earhartová. „Co teď?“

„Teď získáme mapu.“

„Ta je kde?“

„Proč myslíte, že potřebujeme obleky?“

„Abychom prošli portálem,“ odpověděla Earhartová. „Jenže kterým?“

„Tím, který nám ukáže Ráchel.“

16. kapitola

480 PŘ. N. L.

Leonidas vojsku rozkázal, aby se co nejrychleji vydalo od Antirhonu na pochod severovýchodně k Thermopylám. Poté vyrazil sám s Cyrou na těch nejrychlejších hřebcích, které objevili v dobytém městě. Když dospěli k místu, kde cesta procházela horským průsmykem, Leonidas se zastavil a ještě naposledy se ohlédl. Viděl svoji armádu s jasně červenými plášti zářícími na dálku. Slunce klesalo k západnímu obzoru.

Pobídl koně a následoval Cyru, která se nezastavila ani na okamžik. Cesta, po které jeli, mířila do hor, jejichž vrcholy byly zahalené nízkými mraky. Do tváří je šlehal chladný vítr a postupně stoupali stále výš.

„Velké vítězství,“ poznamenala Cyra. Její slova odnesl vítr tak rychle, že je Leonidas sotva zaslechl.

„Umiš dobře bojovat se slovy,“ odpověděl spartský král.

„Copak to nebylo velké vítězství? Bojovali jste proti přesile.“

„Antirhoňané měli jenom domobranu,“ řekl Leonidas. „Cvičí dvakrát ročně a čas mezi tím tráví na polích. Velitel byl blázen, že je proti nám poslal – nejsou zvyklí běhat tak daleko v těžké zbroji.“

Neměl ale na výběr, jakmile otevřel brány. Čekali bychom, dokud jim v útrokách nepřevládne strach, a nakonec by se zlomili bez boje.“

„On věděl, že prohraje, a přesto vydal rozkaz k útoku?“

„Ano.“

„To je šílené.“

„Taková je válka.“

„Muži.“ Cyra to slovo řekla tónem, který překypoval emocemi, z nichž žádná nebyla dobrá.

„Viděla jsi ženy přihlížející z hradeb města?“ zeptal se Leonidas. „Jak čekaly, až spatří krev? Nejde jenom o muže.“

„To je pravda,“ připustila Cyra. „Vaše ženy také stály podél cesty a zpívaly chvalozpěvy, když jsi odváděl muže do boje. Problém je možná v tom, že muži v sobě mají něco, co potřebují ženy, a ženy mají zase něco, co potřebují muži.“

Leonidas se otočil v sedle. „Jak to myslíš?“

Cyra si zamyšleně poklepala na prsa. „Myslím, že nejsme celí. Něco nám chybí.“

„A co?“

„Nevím. Ale bojím se, že jestli se nezměníme, lidstvo nečeká žádná budoucnost.“

Džamšíd zrovna dopověděl Xerxovi, jak Leonidas odmítl perskou nabídku. Perský král takovou reakci očekával, i když doufal, že se mu podaří získat více času.

„A jejich vojsko?“ zeptal se Xerxes.

„Polovina se vydala na západ. Polovina zůstala ve Spartě.“

„Na západ?“ To Xerxa zmátlo. Seděl na svém trůnu v čele jídelního stolu v královském stanu. Kolem sebe měl shromážděné svoje generály a za pravicí mu stála Pandora. Armáda se zastavila na noc a kolem stanu nyní zářily tisíce ohňů jako nějaké souhvězdí, které odhalovalo mohutnost vojska. Přešli už třetinu Řecka a dosud se nesetkali s žádným odporem. Průsmyk ležel nedaleko před nimi.

„Zabezpečují vstup do Korintského zálivu, můj králi,“ vysvětlil Džamšíd.

„A nikdo z nich nevyrazil na sever?“

„Tři sta mužů, můj pane.“

„Tři sta?“ Xerxes se rozesmál. Kolem stanu měl rozmístěno více než trojnásobné množství Nesmrtelných. „A co ten spartský král?“ zeptal se. „Jaký je to muž?“

„Zabil přede mnou jednoho ze svých mužů, pane.“

Xerxes se mírně předklonil. „Proč?“

„Ten muž předstíral, že mluví za Spartu. Leonidas ho zabil bez jakéhokoliv varování.“

„Takže jde o muže, který je nakloněn neuváženým akcím?“ zeptal se Xerxes.

Džamšíd se nad tím zamračeně zamyslel. „Ne, můj pane, to si nemyslím. Mám za to, že se jedná o muže, který je v případě potřeby schopen dělat odvážná rozhodnutí.“

Xerxes se znovu zasmál. „Možná, ale i tak pochoduje s vojskem na západ místo na sever.“

„Je tu ještě něco, můj pane,“ dodal Džamšíd nervózně.

„Ano?“

„Leonidas má s sebou jakousi kněžku, pane. Z Delf.“

„A dál?“

„V Delfách žije věštkyň – velice slavná jasnovidka, jejímž slovům Řekové přikládají velkou důležitost. Leonidas právě přijížděl z Delf, když jsem se s ním setkal, což je už samo o sobě dost zvláštní, protože Spartané naslouchají slovům věštkyň nejméně ze všech řeckých států.“

Xerxes si nabral jídlo ze zlatého talíře. „K věci.“

„Ta delfská kněžka věděla o Pandoře,“ řekl Džamšíd.

Xerxes povytáhl obočí a zpola se na svém trůnu otočil. „Opravdu? A co o ní věděla?“

„Říkala, že bys jí neměl důvěřovat, pane.“

Xerxes pozvedl ruku, aby umlčel Pandoru, která se chystala promluvit. „Pověděla ti taky proč?“ Obrátil se na Džamšída.

„Celá budoucnost světa, východ proti západu, podle ní leží na velkých vážkách.“

„To je pravda,“ připustil Xerxes, „ale co to má společného s Pandorou?“

„Ta kněžka také říkala, že bys měl velice vážit Pandořina slova, můj pane. Že Pandora nehovoří ani za Persii, ani za Řecko a že bys měl zjistit, komu ve skutečnosti slouží.“

Xerxes přikývl. „Moudrá slova.“ Zakýval prstem, aby Pandora předstoupila před něj. „Co odpovíš na slova té řecké kněžky?“

Pandora neváhala ani vteřinu. „Snaží se vyvolat neshody ve tvém táboře, můj pane.“

„A co ty?“ zeptal se Xerxes. „O co se snažíš ty?“

„O tvoje vítězství nad Řeky, pane.“

„Ale plánuješ i jiné věci,“ namítl Xerxes. „Odnesla jsi z vypalovaného města to dítě. Co máš dalšího za lubem, o čem nic netuším?“

„Nic, můj pane. Řecká kněžka lže.“

Xerxes se znovu otočil na svého vyslance. „Kam pochoduje těch tři sta Spartanů?“

„Nevím, pane. Obdržel jsem zprávu od svého zvěda, když jsem byl na cestě sem. Špeh pouze uváděl, že tito muži opustili Spartu a vydali se k severovýchodu.“

„Takže mohou mířit do Athén? Může jít o nějakou delegaci?“

„Ne, můj pane. Dnes ráno jsem dostal další zprávu, která uvádí, že jsou na sever od Athén a pochodují velice rychle. Tato zpráva je ovšem několik dní stará.“

Xerxes se podíval přes stůl na jednoho ze svých generálů. „Za jak dlouho se dostaneme k tomu průsmyku?“

„Zítra, pane.“ Generál si odkašlal. „Tři stovky Spartanů nemohou bránit více než kilometr široký průsmyk,“ dodal.

Xerxes přenesl pohled na Pandoru. „Pravda, to nemohou.“

Polynices měl prsty sedřené do krve, ale přesto stále žertoval, když zvedal kameny a ukládal je na místo. Ze sandálů mu prýštila krev, ale nedával najevo žádné známky nepohodlí. Hradba už mu dosahovala k hrudi a přetínala celou šířku nejužšího místa Horkých bran. Každých deset metrů prskala pochodeň a osvětlovala houstnoucí temnotu.

Starý válečník na chvíli přestal pracovat, když se k němu ze severu přiřítíl zvěd na koni. Polynices se usadil na hradbu a houpal nohama, zatímco čekal, až mu průzkumník podá zprávu.

„Poslouchám,“ řekl, jakmile muž sesedl z koně.

„Peršané jsou odtud necelý den pochodu. Jestli vyrazí hned ráno, dorazí sem ještě před setměním.“

„Vyslali nějaké hlídky?“

„Ne.“

To připadalo starému válečníkovi zvláštní. Mohl pouze předpokládat, že se Peršané natolik spoléhají na svoji početní převahu, že necítí potřebu zkoumat průsmyk před sebou. Průzkumník se rozhlédl – nejprve po hradbě a poté po nebi.

„Co se děje?“ zeptal se Polynices, když si povšiml nejistého výrazu na mužově tváři.

„Když jsem vstoupil do průsmyku, nebe bylo čisté,“ odpověděl průzkumník. „Teď je ale zatažené a zdá se, že se schyluje k bouři.“

Polynices vzhlédl. Neviděl žádné hvězdy a měsíc dosud nevyšel. V mraku přímo nad nimi se zablesklo. Polynices by přísahal, že ještě před chvilkou bylo nebe opravdu čisté. Od hory zavál poryv větru, ze kterého ho kromě rukou a nohou ještě rozbolely klouby. Seskočil z hradby a proti své vůli zamrkal, když dopadl chodidly na tvrdou zem.

„Zpátky do práce!“

Jako na potvrzení jeho rozkazu z hory nad třemi sty muži zaburácel hrom.

Leonidas si přitáhl plášť těsně k tělu, ale tenká látka nemohla zastavit ledový vítr, který nacházel všechny skuliny v králově zbroji a vnikal jimi až ke kůži.

„Pojď!“ Cyra se držela deset kroků před ním a mávala na něj. „Honem!“

Leonidas zaryl tvrdé okraje sandálů z hověziny koni do slabin. Hřebec už více než půl kilometru nechtěl pokračovat dál a Leonidas s ním musel neustále zápasit, aby ho přiměl k další cestě. Jeli po úzké horské stezce. Nalevo se téměř kolmo zvedala příkrá skalní stěna, mizející v černých mracích. Napravo klesal neméně příkrý sráz do údolí pod nimi.

Leonidas cítil, že s touto krajinou není něco v pořádku, a napjal svých pět smyslů, aby se spojily do smyslu šestého, jak ho to naučili – jeho nevědomí vnímalo cosi, co vědomá mysl ještě nedokázala registrovat. Po několika okamžicích přišel na to, co se mu tady nezdá. Neslyšel vodu. Leonidas už projížděl mnoha horskými stezkami, které se vinuly podél nějaké propasti či údolí, a vždycky v pozadí slyšel vodu, která stéká údolími do nížiny. Naklonil hlavu doprava, protože ho napadlo, že možná nic neslyší přes skučení větru, ale pak si uvědomil, že v údolí po pravici opravdu neteče žádná voda.

Kůň se nakonec zastavil a žádné kopání ho nedokázalo přimět, aby pokračoval. Leonidas seskočil a všiml si, že Cyřin kůň také odmítá jet dál.

„Vědí snad koně něco, o čem nemáme zdání?“ zeptal se Leonidas a přistoupil ke kněžce. Obě zvířata vyrazila po stezce dolů a v mžiku zmizela.

„Blížíme se k bráně,“ řekla Cyra.

„Kam ta brána vede?“

„Do tunelu, který nás dovede k Thermopylám.“ Cyra vyrazila proti prudkému větru vzhůru po pěšině.

Leonidas vnímal stejný strach, jaký cítil v Delfách a poté na vlnách zálivu, kde se setkali s thérskou věštkyní. Tasil meč a držel se v blízkosti kněžky. Stezka se zužovala. Podle ošlapaných kamenů pod nohama poznal, že jde o starou cestu, ale neporušené rostliny, jež na ní vyrážely, signalizovaly, že ji v současnosti využívá jen málokdo.

Náhle stezka zdánlivě končila přímo u skalní stěny. Leonidas málem vrazil do Cyry, která se prudce zastavila. Kněžka se otočila doprava a král spatřil úzké schodiště vytesané do stěny a sestupující dolů. Cyra po něm vykročila a král stále zůstával těsně za ní. Cestou počítal schody a dostal se k číslu sto dvacet, než dospěli dolů. Ocitli se u koryta potoka, ale jak si Leonidas všiml už dřív, netekla tudy žádná voda. Cyra se obrátila doleva.

„Tudy,“ ukázala.

„Kde je voda?“ zeptal se Leonidas.

Cyra pokrčila rameny a začala stoupat mezi kameny a balvany vzhůru vyschlým korytem. Králův pocit úzkosti sílil a Leonidas pátravě vyhlížel do temnoty.

Cyra se náhle zarazila. „Támhle.“

Leonidas zprvu netušil, na co kněžka ukazuje, ale pak si ve tmě před sebou všiml tmavšího kruhu. Zdálo se, že tato černota vysává dokonce i noční vzduch.

„Brána?“ zeptal se s nadějí, že odpověď bude záporná, ale věděl, že doufá marně.

„Ano.“

Leonidas k ní vyrazil, ale Cyra ho zadržela. „Ještě ne.“

Král si uvědomil, že najednou slyší vodu, která šplíchala o skálu a někde nedaleko stékala dolů do údolí. Koryto pod nohama však měl stále suché. Zatímco přemítal nad touto záhadou, osvítil okolí blesk. Leonidas viděl, že černé kolo měří v průměru

přibližně dva a půl metru a nachází se v nejnižším bodě koryta. Zamrkal, protože by přísahal, že nalevo za kruhem spatřil vodopád. Druhý blesk jeho první dojem potvrdil. Leonidase toto zjištění zmátlo, protože voda musela přece někam odtékat.

„Brzy půjdeme.“ Cyra mu položila dlaň na rameno a pomalu se vydali k černému kruhu.

„Kam to vede?“

Dívala se do neurčita a zdálo se, že se jí myšlenky toulají někde jinde. „Nakonec až k Horkým bránám.“

„Nakonec?“

Oblohu proťal třetí blesk.

Cyra ho pobídla a sama vykročila kupředu. „Teď.“

Leonidas už mnohokrát v životě pochodoval vstříc nepřátelským liniím, které se ježily ocelovými ostrími, ale nyní ke svému překvapení zjistil, že se jeho nohy odmítají pohnout, jako kdyby se řídily stejným selským rozumem jako koně. I tak je ale přiměl, aby se podvolily, a vydal se za Cyrou. Kněžka před sebe natáhla ruku, která zmizela v černotě. Ohlédla se na něj přes rameno, přikývla a udělala krok do kruhu. V mžiku byla pryč.

Leonidas se zhluboka nadechl a následoval ji. Černota oblila jeho kůži ledovým chladem, o mnoho studenějším než vítr, který náhle ustal. Všude kolem panovala naprostá tma a Leonidas cítil podivný tlak. V dalším okamžiku se ocitl po pás ve vodě.

Zamrkal a rozhlédl se. Seshora vycházela jakási záře, ale její zdroj nebylo vidět. Král stál uprostřed potoka, který vycházel z černého kruhu hned za ním. Po obou stranách se prostírala černá krajina. Potok proudil přímo kupředu k nějakému jezeru, tak velkému, že Leonidas nedohlédl na druhou stranu.

„Pojď.“ Cyra stála na černé zemi po jeho pravici. Leonidas se dobrodil ke břehu a ohlédl se. Černý kruh neměl při pohledu z boku téměř žádnou šířku – byl užší než lidský prst. Na jedné straně z něj vytékala voda a Leonidas si uvědomil, že jde o vodu z toho vodopádu v horách. Neměl ale čas, aby se zamýšlel nad touto bizarní situací.

„Rychle.“ Cyra ho tahala za ruku a mluvila tichým hlasem. „Tohle je nebezpečné místo.“

„Kde jsme?“ Leonidas si uvědomil, že mimoděk také šeptá. Útroby mu stále svíral onen nevysvětlitelný strach.

„Věštkyně toto místo nazývala prostorem mezi světy.“ Cyra už mířila k pobřeží tmavého jezera.

„A kde ten prostor je?“

„Nevím,“ řekla Cyra. „Jsme v prostoru mezi naším světem a světem Stínu.“

„Kde jsou Horké brány?“ zeptal se Leonidas.

„Musíme projít další bránou, podobnou té, kterou jsme se dostali sem,“ odpověděla Cyra.

Leonidas se zarazil, když vlevo před sebou zpozoroval černý sloup. „Co je to?“

„Jiná brána,“ řekla Cyra.

„Ta, kterou hledáme?“

„Ne.“

Leonidas náhle popadl Cyru za paži a strhl ji do černého písku. „Valkýry,“ varoval ji. Nad černou zemí asi tři sta metrů před nimi se vznášely dvě bílé postavy, které mířily k jezeru.

17. kapitola

PROSTOR MEZI SVĚTY

Daneovi byl pohyb v obleku Valkýry nepříjemný. Hýbal nohama jako při chůzi, ale ty ve skutečnosti stály – celý oblek jednoduše plachtil kupředu. Pro změnu směru se musel natočit v pase a namířit horní polovinou těla požadovaným směrem. Pohyb nevyžadoval žádné velké úsilí, což bylo vzhledem k atrofovaným svalům obou Valkýr nutné. V ruce držel hůl s Nagou, zatímco Earhartová svírala batoh s lebkou Sin Fen.

„To není moc propracovaný plán.“ Hlas Earhartové zněl jako tiché bzučení, které vycházelo z reproduktoru uvnitř helmy. Zjistili, že se spolu mohou snadno dorozumívat. Dane předpokládal, že do obleku jsou zabudované vysílače a přijímače, jež opět po technické stránce převyšovaly pozemské přístroje.

„Je stejně propracovaný jako ten, podle kterého jste postupovali, než jsem sem přišel,“ poznamenal Dane. Už před sebou viděl centrální jezero a napravo také portálový sloup. Zamířil přímo k vodě a okamžitě ocenil výhody obleků, které se vznášely kousek nad černou hladinou. Přestal hýbat nohama a zastavil se. Earhartová doplachtila vedle něj.

Dane se soustředil a vyslal svůj mentální obraz. Odměnil ho pohled na šedou hřbetní ploutev, která prořízla klidnou hladinu asi tři sta metrů od nich a spěšně zamířila k nim. Když se Ráchel přiblížila, vyskočila celým tělem z vody a dopadla s mohutným

šplouchnutím na záda. Poté vysunula nad hladinu hlavu, několik vteřin si prohlížela dvě vznášející se bílé postavy, sklonila ji, jako kdyby přikývla, a vydala se dál od břehu.

„Pojďme,“ řekl Dane a vyrazil za delfíníci. Na okamžik opodál vycítil něčí přítomnost, zarazil se a otočil se. Naléhavé signály Ráchel ale tento pocit přehlušily, a tak ji Dane začal bez prodlení sledovat.

Cyra sledovala pohyb obou Valkýr. Leonidas pozvedl meč, když se jedna z nich na chvílku natočila jejich směrem, ale pak se obrátila zpátky a vydala se za delfínem. Za pár minut obě bílé postavy zmizely za černým sloupem.

„To bylo divné,“ podotkla Cyra a vstala.

„O čem to mluvíš?“ Leonidas si oprašoval černý písek z pláště a zbroje. „Co tu není divné?“

„Spolupráce delfína s Valkýrami je zvláštní,“ vysvětlila Cyra. „Učili mě, že delfíni jsou našimi mořskými bratry. Proč by pomáhali našim nepřátelům?“

Na to Leonidas neměl odpověď. „Najděme tu bránu a pryč odsud,“ navrhl.

„Pojď.“ Cyra vykročila od něj.

„Cítila jste to?“ zeptal se Dane, když plachtili kolem černého válce z energie.

„A co?“ zeptala se Earhartová.

„Někdo byl tam na břehu. Někdo s jasnovidetskými schopnostmi.“

„Já jsem nic necítila,“ řekla Earhartová.

Dane před sebou viděl asi šest portálů, jejichž černé sloupy se lišily šířkou od několika desítek centimetrů až po sloup více než kilometrový – dostatečně velký, aby jím mohla projít ta obrovská koule. Dane přemítal, kterým z nich proudí energie z Nazcy a jestli by tento tok zarazil, kdyby do portálu umístil lebku Sin Fen. Earhartová měla pravdu – nebyl to žádný pořádný plán. Přesto však Dane cítil, že jsou na správné cestě.

Ráchel proplula mezi dvěma portály a Dane s Earhartovou ji následovali. Dane si všiml, že některé z portálů vypadají jinak. V

řadě z nich viděl barevné víry, většinou červené, zlaté a modré. Tyto barvy se však zjevovaly a mizely tak rychle, že bylo těžké nějak si je utřídit.

Dane se podíval před sebe a spatřil, že se centrální jezero rozkládá, kam až oko dohlédne, a nad jeho hladinou se nachází mnoho dalších portálů. Delfínice se zarazila a zvedla se přední polovinou těla z vody. Chvilí natáčela hlavu sem a tam a poté vyrazila kupředu. Dane upozoroval, že míří přímo k portálu asi čtyři sta metrů před nimi, širokému přibližně sto metrů. Těsně před ním se Ráchel zastavila a znovu se zvedla z vody. Několikrát trhla hlavou k portálu a vzápětí zmizela pod hladinou.

„Tohle asi bude on,“ poznamenal Dane.

„Támhle,“ ukázala Cyra na černý kruh, který se vznášel nad vodou asi deset metrů od břehu.

„Víš to jistě?“ zeptal se Leonidas.

„Jsem si tím tak jistá jako vším, co jsme zatím udělali,“ odpověděla Cyra, což spartského krále příliš neuklidnilo. I tak ale vstoupil do vody a dobrodil se těsně k portálu. Voda mu sahala po kolena a portál začínal u jeho pasu. Zasunul meč do pochvy a propletl prsty na obou rukách, aby vytvořil provizorní schůdek pro kněžku. Ta na něj bez váhání stoupla a padla do černého kruhu, v němž v další chvíli zmizela.

Leonidas o několik kroků ustoupil, rozeběhl se a s nataženými pažemi skočil do portálu.

Dane se vznášel asi dvacet centimetrů před mihotavě černým povrchem. Každou chvilku před ním probleskla červená barva, podobně jako to viděl u řady ostatních portálů cestou sem.

„Až po vás,“ řekla Earhartová.

Dane přikývl a uvědomil si, že to jeho společnice nemohla vidět.

Beze slova se pohnul kupředu do černoty. Obrazovka v nitru helmy na vteřinu pohasla a vzápětí se znovu rozzářila.

„Ach, můj bože,“ zašeptal Dane a rozhlížel se po scéně kolem sebe. Ani si neuvědomoval, že se vedle něj objevila Earhartová a zděšeně zalapala po dechu.

Ocitli se zhruba půl metru nad zrcadlovým bazénem washingtonského nákupního střediska, až na to, že v bazénu nebyla žádná voda a betonové plochy byly poškozené a začernalé. Jeho pozornost ale upoutal pohled přímo kupředu: na Washingtonův památník, uťatý ve výšce dvaceti metrů, jehož pahýl ukazoval k nebi a zbytek budovy ležel v troskách vedle. Kapitol za ním byl zcela zničený a zbývaly z něj jen sutiny.

„Přišli jsme pozdě,“ zašeptala Earhartová chraptivě.

18. kapitola

480 PŘ. N. L.

Polynices zaslechl poplašné výkřiky a spěšně popadl štít i meč. Vyběhl ke zdroji hluku a prudce se zastavil. Když spatřil, co vyvolalo povyk, poprvé za několik dní zapomněl na bolest v nohách. Těsně před hradbou se objevil černý kruh, jež obklíčilo několik Spart'anů s připravenými zbraněmi.

Ustoupili o půl kroku, když z kruhu vyletěla žena a dopadla na zem. Jen co se postavila a začala se oprašovat, objevila se druhá postava. Tahle udělala na zemi kotoul a hbitě se vymrštila na nohy s taseným mečem.

„Stát!“ zvolal Polynices, když se několik Spart'anů dalo do pohybu, aby napadlo nově příchozí. Muž si sundal helmu a všichni poznali svého krále. Vzápětí černý kruh zmizel.

Polynices přešel k Leonidasovi. „Nerozumím... Kde ses tu vzal?“

Leonidas zavrtěl hlavou, spíš proto, aby si ji pročistil, než že by chtěl dát najevo, že sám nemá tušení, jak se sem dostal. Několikrát zamrkal a rozhlédl se kolem sebe. Zaznamenal kamenný val i muže s připravenými zbraněmi.

„Neumím to vysvětlit,“ promluvil nahlas, aby ho nejbližší stojící vojáci slyšeli. „Stačí, že jsem tady. Jak daleko jsou Peršané?“

„Necelý den pochodu,“ informoval ho Polynices.

Leonidas se ohlédl na Cyru. Věděl, že měla pravdu – zbytek armády se k nim nestihne připojit. Přicházeli k nim další vojáci, až se kolem krále shromáždilo všech tři sta mužů. Leonidas slyšel, jak to mezi nimi hučí údivem nad jeho zvláštním příchodem i nad ženou, jež je s ním.

Zvedl ruku a na Horké brány se sneslo ticho. V mihotavém světle pochodní vrhali muži, kteří stáli čelem ke zjizvené tváři svého krále, dlouhé stíny.

„Tohle,“ ukázal Leonidas na Cyru, „je kněžka, kterou k nám vyslala delfská věstkyně. Jak jste jistě všichni slyšeli z vojenské pošty,“ – zmínka o šuškanďe, díky níž se k řadovým vojákům často dostávaly informace dřív než k velitelům, vyvolala u mužů smích – „věstkyně mi přednesla proroctví. Nyní vám povím, co mi řekla.“

Rozhostilo se naprosté ticho – dokonce přestal vát i větřík.

„Dozvěděl jsem se, že zde dosáhneme velkého vítězství, ale že je nutné, abychom pomohli věstce a její kněžce,“ znovu ukázal na Cyru, „s jejich úkolem, který se týká záležitostí bohů. Jak jste viděli, přicestovali jsme sem po stezkách bohů podzemím.“

Leonidas se rozhlédl po shromážděných tvářích, ale ty byly nečitelné, přesně jak očekával. Dokázal si představit, že většina vojáků ještě pořád dumá nad proroctvím o vítězství a snaží se mu uvěřit tváří v tvář drtivé přesile perské armády, jež sem podle hlášení průzkumníků dorazí během zítřejšího dne. Leonidas věděl, že většina mužů je jako on. Viděli vojáky, kteří se modlili s vroucností nejoddanější kněžky, aby vzápětí stejně přišli o život.

Pořád tu ale byl způsob jeho příchodu. Leonidas tušil, že vykročení z podivného černého kruhu dodávalo nadpřirozenou atmosféru nejen jeho slovům, ale celé scenerii, znepokojující i pro ty nejostřílenější válečníky. Po obloze šlehalý blesky, které osvětlovaly skalní stěny, moře – a tváře jeho mužů.

Věděl, jaká otázka jim především hlodá v myslích. Vůbec se netýká bohů. „Včera jsme zvítězili nad Antirhoňany.“

Vojáci se však nesoustředili na zprávu o vítězství, ale na časový údaj. Včera. Antirhon je odsud hodně daleko. Leonidas se

zhluboka nadechl. Měl před sebou Spartány, ale zároveň to byli lidé.

„Budeme čelit nepříteli. My, tři stovky Spartanů, je tu zadržíme. Šest lochoi sem dorazí po pěti dnech tvrdého pochodu. Víte stejně dobře jako já, že kdekoliv jinde by takový úkol byl nemožný. Ale...“ Nechal to slovo viset ve vzduchu a přešel doprostřed průsmyku před kamenný val.

„Postavte se do linie těsně vedle sebe.“ Rozpráhl paže, aby naznačil, co má na mysli. Muži se pohnuli a o chvíli později už od skalní stěny ke srázu stála řada vojáků. Za ní se postavila druhá a třetí. Zbytek mužů stačil ještě téměř k vytvoření čtvrté.

„Tři řady za sebou. Budeme bojovat jako kdekoliv jinde. Na délku oštěpu. Peršané proti nám musejí postavit totéž.“ Usmál se a ukázal na muže vzadu. „A máme náhradníky.“

„Ano!“ Polynices třeskl jílcem meče o štít. „Už jsem bojoval na mnohých místech, ale tohle... tohle je zdaleka nejlepší. Po téhle zemi zanedlouho poteče perská krev. Z jejich těl vznikne před naším valem další hradba,“ pokynul ke kamenné stěně, na níž tak usilovně pracoval. „A při její stavbě si moje ruce konečně odpočinou,“ dodal.

Muži se zasmáli.

Leonidas přešel ke Střední bráně a poklepal na jeden z kamenů. „Tohle je dobré. Ale tohle,“ zvedl meč, jehož ostří se zalesklo v záři pochodní, „je lepší. Odvedli jste výtečnou práci. Myslím, že spánek je nyní ještě důležitější. Četa Skiritai zůstane na hlídce před námi.“

Muži pomalu zrušili formaci a Leonidas přešel k Cyře. „Tak co?“

Kněžka pokrčila rameny. „Dobrý proslov.“

Leonidas se zasmál. „Počkej do zítřka. To už nepůjde o pouhá slova.“

Perský zvěd předstoupil před krále a jeho generály. Oblečení měl pokryté bahnem a z jeho bledé tváře číselná únava. Trvalo mu čtyři hodiny, než se řetězcem velení propracoval až ke Xerxovi, a na každé úrovni musel podávat hlášení. Nyní stál před samotným

králem, ale byl tak utahaný, že si ze všeho nejvíc přál nalézt svoje lůžko a přikrýt se dekou.

„Podej zprávu!“ přikázal mu vrchní generál.

Muž hleděl do země před krále. Slyšel zvěsti o tom, co se stalo s muži, jež přinesli Xerxovi nepříjemné novinky. „Vaše Veličenstvo. Byl jsem vyslán kupředu, abych prozkoumal stezku přes thermopylský průsmyk. Doprovázel mě jeden jónský Řek, který tudy procházel vloni na obchodní cestě.“

Xerxes mírně zatočil levým zápěstím. Voják to gesto sotva upozoroval, ale pochopil, že má přejít rychle k věci.

„V průsmyku jsou řecké jednotky, můj pane.“

Generál pokročil kupředu. „Kolik?“

„To nemohu říct. Viděl jsem jen světla pochodní a v nich jsem zahlédl vojáky. Těch pochodní není mnoho, nanejvýš dvacet, pane.“

„Dvacet?“ generál se zasmál. V táboře kolem králova stanu hořelo tolik ohňů jako hvězd na jasné noční obloze. „Pravděpodobně jde o ubohý pokus nějaké místní domobrany.“

„Zatím jsme se nesetkali s žádným odporem,“ poznamenal Xerxes.

Generál se ihned přestal smát.

„Mohlo by jít o těch tři sta Spartánů, o kterých se zmiňoval Džamšíd?“

„Snad,“ připustil generál váhavě, „ale i kdyby to tak bylo, tři sta mužů nemůže bránit průsmyk proti útoku Nesmrtelných déle než pět minut.“

„Připravte plány,“ přikázal Xerxes. „Chci, abyste to s těmi Spartány vyřídili rychle a nemilosrdně.“

„Ano, můj pane.“

Zvěd se pohnul a málem zvedl oči. Přál si toho sdělit víc, ale nakonec zůstal zticha.

Xerxes odešel z hlavní místnosti a odebral se do svých soukromých prostor. Generálové se za ním skláněli nad Pandořinou mapou a chystali plán zítřejší akce.

Většina tábora spala nebo se o to alespoň pokoušela. Vojáci tráví většinu času tím, že jen tak posedávají a nic nedělají. O něco

méně času věnují výcviku a úplně nejmenší část představuje vlastní boj.

I když je oficiálně nikdo s ničím neseznámil, v táboře už všichni věděli, že se následujícího dne střetnou s řeckými silami. Muži si kolem ohňů povídali nebo seděli mlčky, podle toho, k čemu je přiměl jejich pocit úzkosti. Veteráni si šeptali mezi sebou a vzápětí se rozšířily zvěsti, že jejich oponenty budou samotní Spartané. Xerxes zatím nerušeně a tvrdě spal ve své posteli.

„První den,“ podotkl Leonidas a hleděl ke slunci, které viselo nízko nad východním obzorem.

Cyra, zahalená do červeného pláště, stála vedle něj, ale neodpověděla.

„Proč čtyři dny?“ obrátil se k ní Leonidas. „Proč ne dva dny? Nebo proč ne dnes?“ Zasmál se. „Tím by se všechno zjednodušilo. Čtyři dny...“ Zavrtěl hlavou. „Průzkumníci hlásí, že proti nám stojí skoro čtvrt milionu vojáků.“

„Načasování nemůžeme změnit,“ řekla Cyra. „Kontrolu máme pouze nad svými činy.“

„O tuto kontrolu přijdeme, jakmile budeme mrtví,“ odtušil Leonidas.

Po otevřené pláni před Střední bránou k nim přiběhl zvěd ze severu.

„Ano?“ oslovil ho král, jakmile se před ním průzkumník zastavil.

„Peršané se dali do pohybu. Předsunutá hlídka právě vstoupila na stezku u základny průsmyku.“

Leonidas si nasadil přilbu a jeho tvář se ponořila do stínu. „Je čas.“

Skupina čtyř tisíc egyptských vojáků vkročila do průsmyku. Nevyslali žádné průzkumníky. Xerxes měl koneckonců informace z předešlého večera a navíc ještě Pandořinu mapu. Místo toho svým zvědům zadal jiný úkol – najít vhodné místo, z něhož by měl přehled o nadcházející akci. Průzkumníci takové místo opravdu objevili, a sice na horském svahu severozápadně od průsmyku, odkud bylo vidět na průsmyk i na Střední bránu.

Zatímco se Egyptané připravovali na pochod, nechal si Xerxes přenést trůn na svou novou vyhlídku.

První oddíl Egyptanů vstupoval do průsmyku přesně v okamžiku, kdy Xerxes, obklopený svou hlídkou a většinou generálů, stoupal po příkré stezce ke skalnímu stupínku, na němž už čekal trůn. Pandora kráčela za jeho pravým bokem. O chvíli později dospěli k trůnu a král na něj usedl. Odtud se mu naskytl první výhled na scénu nadcházející bitvy.

Okamžitě zase vyskočil na nohy a na čele mu začala divoce pulzovat žíla. „Co to má znamenat?“ zvolal.

„Můj pane?“ Vrchní zvěd se před ním krčil až k zemi.

„Ten průsmyk.“ Xerxes ukazoval k jihovýchodu rukou, jež se chvěla vztekem. „To je on?“

„Ano, můj pane.“

„Ale...“ Otočil se k Pandoře. „Vysvětli mi to.“

Pandora pomalu vrtěla hlavou. „To neumím, můj pane.“

„Podle tvé mapy ten průsmyk měl být široký celou míli,“ křičel Xerxes. „Ve skutečnosti měří sotva sto metrů.“

Všichni viděli úzkou planinu, stejně jako první Egyptany, možná půl kilometru od nepatrně širšího místa s kamenným valem uprostřed. Na hradbě stál jediný muž – Řek v plné zbroji, který hleděl přímo na krále.

Xerxes se otočil k vrchnímu průzkumníkovi a pokynul důstojníkovi své strážě. „Svažte ho.“ Jakmile se zvěd ocitl v řetězech, Xerxes tasil dýku a přešel k němu. „Proč jsi mi nenahlásil, jak je ten průsmyk úzký?“

Průzkumník těžce polkl. „Neptal ses, můj pane.“

Xerxes mu podřízl hrdlo a uhnul stranou, aby ho nepotřísnila tryskající krev. Poté se obrátil k Pandoře. „Tvá mapa je chybná.“

„Můj pane...,“ Pandora o krok ustoupila. „Já jsem tu mapu nekreslila. Dostala jsem ji.“

„Od koho?“

„Od těch, kteří ti chtějí pomoci. Možná nevěděli, že ta mapa je...“ Odmlčela se, jako kdyby ji právě něco napadlo. „Můj pane, ta mapa pochází z jiného času. Z času, kdy ten průsmyk bude širší. To jsme nemohli vědět.“

„Z jiného času?“ Xerxes jí přiložil dýku ke krku. „Já jsem...“

„Králi.“ Jeden z generálů ukazoval k průsmyku. Xerxes se otočil, ale ruku s dýkou přitom nechal na místě. K řeckému válečníkovi na kamenném valu se připojila nějaká žena. Byli skoro tři kilometry daleko, ale zjevně hleděli na něj.

Pandora rychle promluvila: „Přejí si, abych byla mrtvá, pane.“

„To si právě teď přejí taky,“ procedil Xerxes přes křečovitě sevřené zuby.

„V tom průsmyku jsou jen tři stovky Spartánů,“ pokračovala Pandora. „S těmi tvoje armáda dokáže udělat krátký proces.“

„Bylas to právě ty, kdo mě varoval před tím, jak jsou Spartáné nebezpeční,“ upozornil ji Xerxes.

„To jsou, ale je jich jen tři sta. V tomhle okamžiku proti nim pochodují čtyři tisíce mužů a mnoho tisíc dalších je připraveno jako posily.“

„Problém je v tom,“ opáčil Xerxes a pečlivě vyslovoval každou slabiku, „že v tak úzkém místě budou jejich čelní linie stejně široké i hluboké jako naše. Sice jsi znevažovala moje vojenské vědomosti, ale tohle chápu i já.“ Přitlačil na dýku a po Pandořině kůži stekla kapka krve.

Řecký válečník pozvedl hůl, jako kdyby Xerxa zdravil. Král přimhouřil oči a zahleděl se na tu zbraň: byla to hůl s Nagou. „Zajímavé,“ zamumlal.

„To je Leonidas, pane,“ ozval se Džamšíd.

Xerxes spustil ruku s dýkou a obrátil se na svého pobočníka. „Přineste mi hůl.“ Jakmile ji dostal do ruky, pozvedl ji a opětoval tak Řekovo gesto.

„To je Pandora?“ zeptal se Leonidas Cyry.

„Ano.“

„Zdá se, že z ní Xerxes není nijak nadšený.“

„Pandora je jen pěšák, stejně jako on. Pokud se takové figurky nechají přemýšlet, občas udělají špatný tah.“

„Jsem i já pouhý pěšák?“ zeptal se Leonidas.

„Doufám, že ne,“ řekla Cyra. Přiběhl k nim další průzkumník a nahlásil momentální stav egyptských jednotek, které se k nim blížily.

Leonidas se podíval na svoje spolubojovníky, shromážděné pod ním. „Chci padesát mužů. Každý velitel oddílu mi vybere jednoho muže a vyjdeme naproti nepříteli.“

Leonidas seskočil z hradby a přihlížel, jak se zvolení muži rychle řadí. Pak se vydal v jejich čele přes otevřené prostranství před valem a na stezku, která klesala k severu. Asi po dvou stech metrech se zastavil. Cesta měřila na šířku pouhé čtyři metry, zleva ji ohraničovala příkrá skalní stěna a zprava zase prudký sráz dolů do moře. Klesala ještě tak dvacet metrů přímo, načež zahýbala doleva a mizela jim z dohledu.

„Tři řady za sebou,“ rozkázal Leonidas.

Spartané nepotřebovali žádné další pokyny a rychle poslechli svého krále. Přehradili stezku neprodyšnou stěnou z kovu, kůže, dřeva a svalů, od níž se ježily tři řady oštěpů s namířenými špičkami. Leonidas stál přímo uprostřed přední linie a ostří jeho hole s Nagou zářilo ještě jasněji než zbraně jeho spolubojovníků. Král ho však držel vzhůru k nebi, nikoliv vodorovně jako ostatní.

První řada Egyptanů se objevila za záhybem stezky a při pohledu na Spartaný se prudce zastavila. Následovalo několik okamžiků zmatku, než se dopředu prodral důstojník, aby obhlédl situaci. Leonidas ho jasně viděl padesát metrů před sebou – jednalo se o muže s nalíčenými tvářemi, který měl přes zbroj hedvábný oděv. Jeho oči však pronikavě obhlížely jednotku Spartanů i okolní těsný terén. Vzápětí vykřikl nějaké rozkazy ve svém jazyce a jeho vojáci začali nemotorně postupovat kupředu.

Leonidas to očekával a připravil své muže. Obrátil hůl s Nagou do horizontální polohy a první dvě linie Spartanů se bez jakéhokoliv rozkazu a zcela bezhlesně vyřítily proti nepříteli. Během pěti kroků dosáhly plného tempa, přičemž levé křídlo postupovalo o něco rychleji, takže když Spartané narazili na dosud ne zcela zformované Egyptany, levá strana měla náskok přibližně pěti kroků před pravou, jako když hospodyně zametá verandu.

Egyptané, kteří nepřišli okamžitě o život, byli natlačeni na svoje kamarády za sebou a úhel útoku je přibližoval propasti. Mnoho z nich se s řevem zřítilo dolů a dopadlo na úzké pobřeží.

Leonidas se střetl s egyptským velitelem. Jediným máchnutím hole s Nagou proťal tomu muži zbroj a zarazil mu zbraň do hrudi. Velitel padl mrtev k zemi a Leonidas pokračoval v útoku. Během dvaceti vteřin nezbyval v průsmyku jediný živý Egyptčan.

Leonidas postoupil k ohybu a nahlédl za něj. Viděl další úsek stezky – delší než kilometr a přeplněný egyptskými vojáky – na planinu pod sebou. „Za mnou,“ vykřikl přes rameno a probodl nejbližšího nepřítele holí s Nagou.

Spartané postupovali po stezce dolů, osm mužů vedle sebe, a zabíjeli všechny, kteří jim stáli v cestě, případně je sráželi ze skály. Někteří Egyptané se bránili, ovšem většina byla zabita zezadu, když se otočili, aby se pokusili utéct, ale jejich únikovou cestu blokovaly další jednotky.

Leonidas držel postup pod kontrolou a každých dvacet metrů obměňoval přední linii svých mužů, aby se zbraněmi neustále oháněly čerstvé paže. Urazili téměř tři sta metrů a zabili bezpočet Egyptanů, než celou nepřátelskou jednotku zachvátila panika.

„Stát,“ přikázal Leonidas, jakmile spatřil neorganizovaný chaos před sebou, opřel se o hůl s Nagou a díval se. Bitva trvala sotva hodinu, ale král věděl, že Peršané budou muset strávit zbytek dne odklizením těl ze stezky a organizováním nového útoku.

Otočil se a pomalu se vydal zpátky k průsmyku. Několikrát málem uklouzl po zemi promáčené krví. Cyra už na něj čekala na horním konci stezky.

„První den je náš,“ řekl Leonidas. „Druhý den bude jiný.“

19. kapitola

ZA PROSTOREM MEZI SVĚTY

Dane netušil, jak dlouho se s Amelií Earhartovou nehybně vznášeli na místě a hleděli na trosky Washingtonu. Rozsah zkázy byl více než omračující. Beze slova se vydali k pozůstatkům Washingtonského památníku.

Minuli jej a pokračovali v cestě ke Kapitolu, když tu se oba zastavili a otočili se doleva. Bílý dům zmizel. Zůstal po něm jen pruh spálené země.

„Ach ne, ach ne,“ opakovala Earhartová, jako kdyby tím držela na uzdě hrůzu výhledu, jenž se jim skýtal.

Dane se zarazil a pomalu se uvnitř obleku Valkýry obrátil, aby se podíval na automobil, který stál necelé tři metry od něj. Plech karoserie byl ožehnutý, ale dal se poznat typ vozu. Dane několikrát zamrkal, ale obrazovka ukazovala stále stejnou věc. Zrychlil se mu tep.

Může se mýlit.

Otočil se ještě o kousek. Další vůz. A ještě jeden. Všechny si pozorně prohlížel.

„Amelie.“

Earhartová si stále mumlala svoji mantru.

„Amelie!“ oslovil ji Dane o něco ostřeji. „Poslouchejte mě.“

Několik okamžiků byla zticha. „Co je?“ zeptala se nakonec.

„Tohle je...,“ Daneovi došla slova. „Ta auta,“ vypravil ze sebe.

„Co je s nimi?“ obrátila se k němu Earhartová.

„Jsou to staré typy,“ řekl Dane konečně.

„Staré? Já je nepoznávám.“

„Pocházejí z pozdější doby než vy,“ připustil Dane, „ale oproti mému času jsou starší. Přibližně o třicet let. Z konce padesátých let a začátku šedesátých.“ Vtom mu to došlo. „Tohle bylo to moje vidění s Robertem Frostem. Kubánská krize. Rusové odpálili rakety a bomby vybuchly.“ Dane se otočil. Na místě Lincolnova památníku zel jen kráter.

Vydal se kupředu. Bylo tu i taxi s ožehnutým žlutým lakem, přesně na tom místě před Bílým domem, kde z něj v Daneově vidění vystoupil Frost. Dane se vznášel několik desítek centimetrů nad zemí. Kolem sebe viděl zničený Washington a myslí mu divoce vířily vzpomínky na to, jak sem přicestoval prostorem mezi světy, na všechno, co se mu přihodilo od nedávné záchranné mise v Angkorské bráně, přes bránu Bermudského trojúhelníku až po bránu Dávlova moře.

Začal hyperventilovat a dýchací přístroj obleku nedokázal držet krok s jeho požadavky na kyslík, protože osoba uvnitř obleku nikdy nemusela konat žádnou fyzickou námahu. Převalila se přes něj temnota jako ohromná přílivová vlna a Dane ztratil vědomí.

PROSTOR MEZI SVĚTY

Kapitán Stokes několikrát zamrkal a pokoušel se zorientovat. Skláněl se nad ním nějaký muž, jehož siluetu ohraničovala podivná umělá záře.

„Jste v pořádku, pane?“

„Co? Kdo jste?“ Stokes se zkusil posadit a muž mu položil dlaň na rameno, aby mu pomohl.

„Pomocný chirurg Asper z lodě *Cyclops* amerického válečného námořnictva.“

„*Cyclops*?“ Stokes se zamračil a snažil se tu loď někam zařadit.

V éře po studené válce se počet plavidel námořnictva snížil na necelé tři stovky a Stokes sloužil více než dvacet let. Toto jméno mu však nic neříkalo.

„Z jaké flotily?“ zeptal se.

„Pomocná námořní síla v Karibiku.“

„Cože?“

„Pane, *Cyclops* byla uhelná loď.“

„Prosím?“

„Loď na uhlí.“

„Uhlí?“

„Pane, *Cyclops* se ztratil v březnu 1918 na zpáteční plavbě z Brazílie. Pluli jsme severozápadně od Portorika, když se nalevo před přídílí objevila ta mlha. Kapitán...,“ Asper se odmlčel a Stokes v jeho hlase slyšel znechucení. „Kapitán se rozhodl zachovat kurz a brzy jsme vpluli do mlhy.“

„V Bermudském trojúhelníku?“

„Ano, slyšel jsem, že tomu tak říkáte.“

„A kde jsme teď?“

„V prostoru mezi světy, pane.“

Stokes už dokázal přemýšlet o něco jasněji. Pomalu vstal a všiml si, že další členové jeho posádky jsou dosud v bezvědomí. První důstojník. Vrchní poddůstojník. Hlavní inženýr. Velitel obsluhy sonaru.

Proč právě tihle lidé?

Pak mu to došlo. Kdyby musel ovládat svou loď s naprostým minimem posádky, zvolil by si právě je.

SOUČASNOST

Foreman měl před sebou štos hlášení o všem možném – od zpráv o „mississippské katastrofě“, jak ji nazýval tisk, až po utajované informace Pentagonu o modifikacích řízených střel, které měly být transportovány bránami a portály.

Ze čtení ho vyrušila Ahana, která před něj položila jediný list papíru.

„Co to je?“ zeptal se Foreman a podíval se na něj.

„Nejnovější časový odhad.“

Z těch čísel Foremanovi přeběhl mráz po zádech. „Čtyřicet hodin?“

„Ano, pane. Ale ještě předtím dojde k další aktivitě.“

„Co přesně se stane potom?“ zeptal se Foreman.

„Zemské jádro vybuchne.“

ZA PROSTOREM MEZI SVĚTY

„Ksakru, vzbud'te se.“

Dane se ten hlas pokoušel potlačit, ale nepodařilo se mu to. Někdo ho neústupně volal zpátky k vědomí.

„Nemůžeme tu zůstat napořád.“ Earhartová se vznášela patnáct centimetrů nad ulicí těsně vedle něj. Dane si matně povšiml, že se asfalt při jaderném výbuchu roztekl a poté opět ztuhl.

„Je mi fajn,“ zahučel.

„Páni, tohle už nedělejte,“ řekla Earhartová. „Jenom jste tam tak visel ve vzduchu.“

„Jak dlouho?“ zeptal se Dane.

„Kdo ví,“ odpověděla Earhartová. „Od chvíle, kdy se zřítilo moje letadlo, nemám žádný odhad času.“

Dane poprvé vzhlédl k obloze a spatřil, že nebe má barvu jednolitě šedi a nelze poznat, kde je slunce. Pohled na zničené budovy v něm vyvolal tak silné emoce, že úplně přehlédl další následky nukleární války. „Bože, tady jsme to pěkně podělali, co?“ Vtom mu došla další věc. „Tohle místo určitě září.“

„Září?“

„Radioaktivitou. Tohle je výsledek jaderné války,“ vysvětloval Dane. „Bomby po sobě nechávají smrtící účinky.“

„Já vím, co je radioaktivita,“ řekla Earhartová.

„Ty obleky,“ Dane kývl hlavou a znovu si uvědomil, že tento pohyb jeho spoléčnice nemohla vidět. „Určité nás proti ní nějak ochraňují.“

„Co budeme dělat teď?“ zeptala se Earhartová.

„Proč nás sem Ráchel přivedla?“ uvažoval Dane nahlas a nereagoval na její otázku. „Tohle se nikdy nestalo.“

„Tak co tedy před sebou vidíme?“ chtěla vědět Earhartová.

Dane byl zcela zmatený. Odsunul stranou všechny otázky, které mu zněly v hlavě, a soustředil se na jedinou z nich: co budou dělat?

„Vrátíme se k portálu nad tím bazénem.“ Otočil se a přesunul se zpátky k obchodnímu středisku. Jeho pocit úzkosti se cestou zvyšoval, a jakmile spatřili bazén, pochopil, že obavy byly plně na místě. Portál zmizel.

„Tak to je dobré,“ podotkla Earhartová.

„Pššt.“ Dane zavřel oči. Ráchel je sem musela poslat z nějakého důvodu. Měli se jen podívat na zničený svět nebo... „Nedaleko je určité další portál.“

„Kde?“

„Nechte mě naslouchat.“

„Naslouchat?“ zopakovala Earhartová, ale pak zmlkla a čekala.

Dane si pamatoval vidění s Frostem. Schůzka s Kennedym. Odjezd z Bílého domu. Vystoupení z taxíku. Pocítil bodnutí vzrušení. Frost na něco zapomněl! Dane se obrátil k jihu a podíval se přes přílivovou nádrž. V dálce stála kopule s ožehnutým, začernalým mramorem.

„Támhle,“ ukázal.

„Jeffersonův památník?“

To už ale Dane uvedl oblek do pohybu a vyrazil přímoú cestou přes přílivovou nádrž. Všiml si, že z třeshňových stromů, které dříve lemovaly cesty, zbyly pouhé pahýly.

Vystoupal nad schody do centra památníku, kde se nad ním tyčila socha Thomase Jeffersona. U její základny spatřil černý kruh. Oba věděli, že právě našli cestu ven, ale oba se přesto na okamžik zastavili, aby se podívali na sochu nad sebou.

Poté prošli portálem.

20. kapitola

480 PŘ. N. L.

„Proti stejnému nepříteli nikdy nemůžeš bojovat stejně,“ řekl Leonidas. „Nesmíš zkoušet stejnou taktiku jako posledně – ta by tě dostala do problémů. To jsou základní pravidla vedení války.“

„Co se tedy dnes změní?“ zeptala se Cyra. Stáli za Střední bránou a Leonidasův sluha Xarxon pomáhal svému pánovi s oblékáním zbroje.

„Na té stezce už na nás budou připraveni. Dokážu si představit, že Xerxes nechá v čele vojska kráčet své nejlepší vojáky, Nesmrtelné, v bojové formaci. Má to tu výhodu, že budou postupovat pomalu, protože budou každým okamžikem očekávat náš útok seshora. Tudiž jim potrvá podstatnou část rána, než se dostanou až sem.“

„Takže se jim nepostavíte na stezce?“

Leonidas zavrtěl hlavou. „Ne. Tím bychom jim hráli do karet. My naopak chceme, aby nahráli oni nám.“

„Máme nějaký plán?“

„Samozřejmě.“

„Kdy jsi o něm zpravil svoje důstojníky?“ zajímala se Cyra.

„O tomhle jim nic říkat nemusím.“ Leonidas zkontroloval ostří svého meče a zasunul jej do pochvy. „Dnes nevymýšlíme nic speciálního. Půjde o standardní bitevní taktiku.“

Xerxes usedl na svůj trůn na horském svahu a natáhl ruku s blyštivými prsteny. Otrok mu podal pohár vína a král se zhluboka napil. Pokoušel se zmírnit bolest v nateklém hrdle. Včera večer několik hodin řval na své generály, až nakonec zcela ztratil hlas. Hlava egyptského velitele nyní zdobila kůl před královským stanem.

Nestřpěl žádné odlišné názory a nehledal u svých generálů rady. Vydal jednoduchý rozkaz. Nesmrtelní vyrazí v čele jeho vojska a ještě dnes obsadí průsmyk.

Když Xerxes spatřil průvod svých nejlepších mužů, kteří pochodovali vzhůru po úzké stezce, poprvé za mnoho hodin se trochu uvolnil. Po Sparťanech nebylo nikde ani stopy – na stezce, ba ani u Střední brány. Xerxes na okamžik zauvažoval, jestli se nestáhli a nevyklidili průsmyk. Vtom ale spatřil šarlatově oděnou postavu, která vystoupila na kamenný val s holí s Nagou v ruce. Spartský král. Xerxes přimhouřil oči, když ho Spartan pozdravil stejným gestem jako včera. Přísahal by, že se ten Řek usmívá. Xerxes vyplivl víno na zem. Doufal, že spartský král bude mít úsměv na rtech i tehdy, až jeho hlava ozdobí další z kůlů.

„Můj pane.“

Xerxes se mírně natočil. Pandora stála po jeho pravici a v ruce držela tu prokletou mapu.

„Co je?“

„Studovala jsem mapu. Já vím, že se z nějakého důvodu mýlí ohledně šířky průsmyku, ale...“ Odmlčela se a vyčkávala. Snažila se odhadnout jeho reakci.

„Ale co?“

„Je na ní znázorněna cesta přes hory, západně od průsmyku. Velice úzká cesta a zřejmě také zrádná, ale přesto tam je.“

„Tomu mám věřit?“ zeptal se Xerxes. Hlas ho bolel, i když mluvil normálně. Dopřál si další doušek vína.

Pandora začala rozkládat mapu, ale Xerxes ji mávnutím ruky zastavil. „Dnes bude průsmyk náš. Nepotřebuji tvou mapu. Zmiz mi z očí, kněžko.“

Pandora ustoupila zpátky do řady vojáků, kteří obklopovali svého krále.

Leonidas seděl na kamenném valu a klátil nohama. Sluneční paprsky ho příjemně hřály na těch kouscích odhalené kůže, jež jim vystavoval. Vždycky ho fascinovalo, že ve světle nadcházející bitvy se i ty nejprostší věci zdály být tak významné. Vzhledem k vědomí, že si dnes taková drobná potěšení vychutnává naposledy, vyostřily se mu všechny smysly. Uvažoval, jaké by to asi bylo, kdyby každý den žil jako před bitvou, která by pak ale nepřišla.

Ze severní stezky k němu přispěchal zvěd. „Jsou půl kilometru od nás, pane.“

Zanedlouho nastane poledne. Leonidas se usmál a stoupl si. Peršané ztratili téměř polovinu dne jen tím, aby se sem dostali. Jejich muži jsou jistě pořádně unavení a je jim horko. Ne snad z toho stoupání, i když ani to nebylo nijak snadné, ale především z nejistoty, za kterým ohybem na ně čeká nepřítel. Leonidas se svými muži naproti tomu většinu dopoledne odpočíval ve stínu se sundanou přilbou a povolenou zbrojí. Rozkaz k bojové pohotovosti vydal teprve v okamžiku, kdy průzkumník hlásil, že jsou Peršané blíže než kilometr.

„Utvořte formaci,“ zavelel Leonidas. Tři sta mužů – bez dvou mrtvých a tří vážně raněných vojáků z bojů předešlého dne – se za hradbou vyrovnalo do dvou linií.

Leonidas se zahleděl k severu a vyčkával. První řada Nesmrtelných se objevila za ohybem průsmyku a vstoupila na úzké, sto metrů dlouhé prostranství před Střední bránou.

„Dvě řady před val!“ vykřikl Leonidas.

Spartané rychle přelezli nižší místa hradby a zformovali dvě sevřené řady. Leonidas sledoval Peršany. Zdálo se, že jejich velitele zneklidnil nedostatek prostoru. Peršané se zastavili s prvními dvěma tucty řad vojáků na otevřeném prostranství.

Pořád ještě se rozhodovali, co by měli udělat, i když Spartané už stáli připraveni k boji. Leonidas znovu střelil pohledem k severozápadu a všiml si, že Xerxes opět sleduje průběh bitvy ze svého trůnu. Poté spartský král seskočil z valu a protáhl se před svoje vojáky.

„Odpočítat,“ rozkázal. Všichni muži se postupně zleva doprava odpočítali na sudé a liché.

Perský velitel začal spěšně rozestavovat svoje vojáky do bojové formace. Z rychlosti jejich nástupu Leonidas na první pohled poznal, že Nesmrtelní mají daleko lepší výcvik než Egypt'ané.

Spartský král pozvedl hůl s Nagou do vzduchu a Spart'ané se postavili do pozoru. Na volné ruce Leonidas ukázal jediný vztyčený prst. Stál přesně uprostřed spartské linie.

Pomalu sklonil špici hole vodorovně se zemí. Všichni Spart'ané v první řadě současně pozvedli levou nohu a namířili oštěpy proti nepříteli. Zadní linie zatím zůstávala nehybně stát, ale vojáci v ní sklonili oštěpy o čtvrt oblouku nad hlavy svých druhů před sebou.

Leonidas ukázal paží vpřed a první řada Spart'anů vykročila za svým králem. Veliteli Nesmrtelných tento pohyb neušel a ihned začal vykřikovat rozkazy. Leonidas mu nehodlal poskytnout dostatek času ke zformování jednotek. Spartský král znovu máchl paží a řada vojáků vyrazila rychlým pochodovým tempem vstříc protivníkům. Leonidas zvedl k obloze ruku s jedním vztyčeným prstem, opět paži spustil a vzápětí ji zvedl, tentokrát se dvěma prsty.

Každý lichý muž se o dva kroky zdržel, čímž z jediné řady vznikly řady dvě. Zároveň se linie Spart'anů před stezkou, na níž stáli Peršané, zúžila.

Přední Nesmrtelní se rychle zformovali, namířili své krátké oštěpy a pozvedli proutěné štíty. Obě jednotky byly sotva dvacet metrů od sebe, když Leonidas zvedl jeden prst, dvakrát mávl paží, poté zvedl dva prsty a rozevřel dlaň. První řada Spart'anů zahájila útok. O zlomek vteřiny později sklopili oštěpy do vodorovné polohy a se zlověstným třesknutím si přitiskli jejich rukojeť k hrudním plátům. Druhá řada se s připravenými zbraněmi zastavila.

Těžce ozbrojená přední linie dospěla k perským vojákům a vzduch prořaly výkřiky bolesti a zlosti. Řada Nesmrtelných, jež stále nebyla plně zformovaná, se zachvěla, chvíli odolávala, ale pak zakolísala a o několik kroků ustoupila pod prudkým náporem. Leonidas bojoval uprostřed, holí s Nagou protínal štíty, jako kdyby Peršané ani žádné neměli, a sekal do kostí i svalů. V

duchu počítal stejně jako každý Sparťan, i když se zároveň bil o svůj život a snažil se zabít co možná nejvíce nepřátel.

Když v duchu dopočítal do deseti, bodl Leonidas ostřím hole nejbližšího Peršana do prsou, vytrhl svou zbraň a rychle udělal dvacet kroků dozadu. Totéž učinili všichni bojující Sparťané. V dalším okamžiku si lehli tváří k zemi.

Kupředu se vyřítla druhá řada, přímo přes záda svých spolubojovníků. Sandály pleskly o zbroj a vzápětí se druhá linie Sparťanů vrhla na nepřítel. První řada si stoupla a znovu se zformovala. Leonidas se několikrát zhluboka nadechl a rozhlédl se. Ztratili několik mužů a kolem bojujících pobíhali chlapci, kteří se snažili odtáhnout zraněné a padlé Sparťany do bezpečí, zatímco druhá řada Sparťanů nadále zatlačovala Peršany na zužující se stezku. Už teď boje probíhaly v místě širokém sotva deset metrů.

Perská těla se kupila na sebe. Raněným Peršanům chlapci podřezávali hrdla a jejich krev stékala do kaluží, jež se mezitím utvořily na zemi. Leonidas po celou dobu stále v duchu počítal. Tempo počítání mu vštípili během let výcviku na spartských pláních. Když dospěl k patnácti, bojující Sparťané začali ustupovat. Leonidas odpočítal dalších pět a zaútočil se zbytkem své řady přes ležící těla druhé linie.

Zmatení Nesmrtelní, kteří jim čelili, nebyli zvyklí na takový manévry. Ocitli se v pasti mezi bojujícími Sparťany a tisíci Nesmrtelných, jež čekali v průsmyku za nimi. Nemohli ustoupit a nedokázali odolávat postupujícím Sparťanům. Výsledkem byla jatka.

„Stáhněte je,“ přikázal Xerxes. „Hned!“

Hlavní generál tlumočil jeho pokyn dál a vlajkonoši vydali příslušný signál, který byl vzápětí přeložen do zvuků trumpet, troubících k ústupu. Pomalu, pro Nesmrtelné v první linii až příliš pomalu, začala zadní část voje vyklízet průsmyk. Xerxes, zarudlý vztekem, přihlížel, jak se jeho Nesmrtelní pokoušejí ustoupit před nepřítelem.

Vstal a přešel k okraji malé plošiny. Král zakýval prstem a přistoupil k němu jeho vrchní generál. „Když už teď znáte terén a víte, proti komu stojíte, musíte na zítřek přijít s jiným plánem.“

„Ano, králi.“

Xerxes se vydal po úzké stezce ke svému stanu.

Leonidas na stezce útok zastavil a přes protesty svých mužů dovolil Peršanům uniknout. Věděl, že by je mohli pronásledovat o kus dál a zabít ještě o mnoho více nepřátel, ale považoval za lepší, aby po první bitvě znovu nabrali síly. Navíc tu existovala možnost, že velitel Nesmrtelných právě pro takový případ připravil nějaký útok ze zálohy.

Leonidas procházel bojištěm. Zkušeným pohledem odhadl, že ztratili přibližně tucet mužů. A zabili přibližně dvě stě Peršanů. Jednalo se o velice dobrý poměr ztrát, ale zároveň věděl, že nemá dostatek mužů na mnoho dalších podobných bitev.

„Pro dnešek už nic nepodniknou,“ řekla Cyra. Král neslyšel její příchod a překvapeně se k ní otočil.

„Ještě pořád zbývají tři hodiny světla,“ poznamenal.

„Opět na tebe nebyli připraveni,“ odpověděla kněžka. „Zítřek bude zase jiný.“

To Leonidas věděl. „Pak musíme být zítra jiní i my.“

„Je třeba vydržet ještě dva dny,“ pokračovala Cyra.

Leonidas si sundal přilbu a otřel si zpocené čelo. „Co potom?“

„Potom získáme mapu.“

„A ty odejdeš,“ dodal Leonidas.

„Zůstal bys raději u Antirhonu?“ zeptala se ho Cyra. „Peršané by ty byli pořád.“

Leonidas si začal rozepínat zbroj. „To je pravda. Zbývá tu vykonat mnoho práce. Bude to dlouhá noc.“

21. kapitola

ZA PROSTOREM MEZI SVĚTY

Tohle místo je ještě horší. Právě tato myšlenka Daneovi zněla v hlavě, když se rozhlížel kolem sebe a pomalu otáčel oblekem Valkýry, aby se mohl podívat po okolí. Nebe nad hlavou mu zakrývala černá mračna, jimiž probleskovaly červené a žluté víry. V jejich nitrech se míhaly blesky, které vždycky následovalo tlumené hromobití, jako kdyby si bezútěšná krajina kolem Danea a Earhartové podmanila i zvuky. Půda byla dočista sežehnutá a spálená, ale přesto ji pokrývala vrstva ledu a navátého sněhu. Dane vůbec netušil, kde jsou, protože tu chyběly veškeré známky civilizace.

„Třeba jsme na jiné planetě,“ zašeptal, jako kdyby se hlasitou mluvou mohl stát součástí okolní pouště.

„Můžeme dýchat,“ poznamenala Earhartová.

„V obleku jsou zabudované nějaké dýchací přístroje či něco podobného,“ odpověděl Dane. Portál zůstával otevřený těsně za nimi a Dane byl v pokušení jednoduše se otočit a vrátit se jím do zničeného Washingtonu – tam se alespoň měli čeho chytit. „Nebo jsme možná na planetě, která má podobnou atmosféru jako Země,“ dodal nejistě.

„Neprošli jsme špatným portálem?“ zeptala se Earhartová.

Dane stále držel na uzdě svou touhu utéct. „To si nemyslím.“ Přes Valkýřin oděv cítil okolní chlad.

„Támhle!“ ukázala náhle Earhartová bílou paží.

Dane se obrátil naznačeným směrem a na obrazovce přilby se objevila malá pohyblivá tečka. Chvilí mu trvalo, než si uvědomil, na co se dívá – šlo o další Valkýřinu zbroj, která se vznášela k nim.

„Je to přítel nebo nepřítel?“ zauvažoval Dane nahlas.

„To se brzy dozvíme,“ řekla Earhartová a sevřela prsty, aby na obou rukách vysunula dlouhé drápy.

Když se postava přiblížila, Dane si všiml, že má začernalý a špinavý oděv. Soustředil se a pokoušel se svou myslí proniknout pod oblek, aby zjistil, kdo nebo co se skrývá uvnitř.

„Přítel,“ řekl, když zaznamenal auru blížící se postavy. Byla mu povědomá, skoro jako kdyby osobu v oděvu odněkud znal. Viděl, že její oblek je na několika místech poškozen, podobně jako jejich.

Postava se zastavila tři metry před nimi s rozpaženýma rukama bez vytažených drápů. „Vítejte do pekla,“ oslovil je ženský hlas, který Dane okamžitě poznal. Ohromeně sebou trhl. „Ariana? Ariana Micheletová?“

„Ano. Čekám tu na vás.“

„Ale...“ Dane namáhavě hledal slova. „Vždyť jste mrtvá.“

Hlas mu odpověděl tiše, téměř melancholicky: „Někdy si přeju, abych byla. A brzy opravdu zemřu. Nejdřív ale musím splnit svůj úkol.“

„Já to nechápu,“ vykotal Dane. „Jak to, že jste naživu?“

„Jako Noonan,“ vmísila se do hovoru Earhartová. „Viděla jsem ho zemřít a on se pak taky objevil.“

„Pojďte,“ pokynula jim Ariana. „Následujte mě. Něco vám ukážu a vysvětlím vám to.“

I když ji Dane neviděl, věděl, že v tom obleku je opravdu ona. Měla stejnou auru, jakou si pamatoval. Hned ji nepoznal, protože ji považoval za mrtvou.

„Kde jsme?“ zeptal se.

„Na Zemi, ve Washingtonu.“

„To nemůže být pravda,“ namítl Dane. „Washington jsme právě opustili, a ani ten nebyl...“ Snažil se nějak pochopit, co právě prožívají. „Jsme snad v budoucnosti?“ Okamžitě si ale

uvědomil, že to nedává smysl, protože Washington, z něhož právě odešli, byl jejich minulostí. Nebo lépe řečeno jeho minulostí. Pro Earhartovou šlo o budoucnost. Měl pocit, že mu mozkiem projíždí ostrý bodec, jak se pokoušel nějak zpracovat paradoxy celé situace.

„V budoucnosti?“ zopakovala Ariana a Dane téměř viděl, jak v přílbě vrtí hlavou. „Svým způsobem ano. Jsme přibližně na stejném místě, kde jste prošli tímhle...“ Ukázala na portál za nimi.

„Všechno se ještě zhoršilo?“ zeptal se Dane.

„Tohle není ten samý Washington,“ odpověděla Ariana. „Jsme na jiném místě a v jiném čase.“

„Vždyť jste právě řekla, že jde o Washington v budoucnosti.“

„V mé budoucnosti. Nebo možná přesněji řečeno v mé přítomnosti. Ne vaší.“

„Ale...“

„Vaše Ariana zemřela,“ pokračovala.

Danea to zcela zmátlo. „Tak kdo jste potom vy?“

„Ariana Micheletová, jenže jiná Ariana. Stejně jako Washington, z něhož jste sem právě přišli, se lišil od Washingtonu ve světě, odkud pocházíte, a tohle je zase úplně jiný Washington,“ vysvětlovala Ariana. „Tohle,“ rozpažila ruce a pomalu se otočila kolem své osy, „je Země na jiné časové ose, paralelní s tou, kterou znáte, ale přece jen jiné. V jistém bodě minulosti se události začaly odvíjet jiným směrem. Jsem Ariana Micheletová, ale ne ta, kterou jste znal ve svém světě. Tady se mi nepodařilo zastavit erupci Erebu, a proto jsem přežila. Ti Dřívější mě vzali k sobě, zatímco svět – tento svět – postihla naprostá zkáza.“ Spustila paže. „Pak mě poslali sem, abych na vás počkala.“

„Proč?“ zeptal se Dane a pokoušel se pochopit její slova.

„Aby vaše Země neskončila stejně jako moje.“

Dane se rozhlédl po vířícím sněhu a zamrzlé půdě. „Tentokrát led,“ zašeptal si pro sebe.

22. kapitola

480 PŘ. N. L.

Mrtvá těla Peršanů naházeli Spartané z útesu do moře. Sedm mrtvých kamarádů položili na zem za Střední bránou a ošetřili těžce raněné. Pokud to Cyra dokázala posoudit, těžké zranění tu představovala ztráta končetiny nebo otevřená tělní dutina, protože všichni další ranění stáli s ostatními bojovníky kolem Leonidase před hradbou, na níž prskaly pochodně. Spartský král právě promlouval ke svým vojákům.

„Přijdou hned ráno. Už znají terén a také své nepřátele. Nebudeme mít na své straně výhodu překvapení jako dosud. I tak ale máme výhodu.“ Leonidas se obrátil k nejstaršímu vojákovvi ze tří set. „Polyniku, co předvídáš?“

„Lučištníky. Tolik lučištníků, že jejich letící šípy zakryjí zář slunce.“ Starý muž se usmál. „Zastíní nás před sluncem, takže budeme aspoň bojovat ve stínu.“

Shromáždění muži se zasmáli.

Leonidas přikývl. „Souhlasím. Pokusí se nás zabít šípy. A dál?“

Polynices se zatahal za plnovous. „Shromáždí na otevřeném prostranství co nejvíce mužů a budou útočit. A útočit. A útočit.“

„Nějaká doporučení?“ Leonidas tu otázku nadnesl všem přítomným.

„Budou očekávat, že budeme bojovat stejně jako dnes,“ vykřikl někdo.

„Správně,“ souhlasil Leonidas. „Takže musíme bojovat odlišně.“

Polynices se pohnul. „Říkal jsi, že znají terén a nepřitele. Co kdybychom jedno z toho změnili?“

Leonidas se usmál. „Přesně to mám v úmyslu.“

Xerxes nedostal hlášení o ztrátách. Při dnešním boji zahynuli sami Nesmrtelní. Král věděl, že na místo každého zabitého či zraněného byl okamžitě přijat náhradník. Nesmrtelní tak zůstávali v plné síle deseti tisíc mužů. Svým způsobem tudíž nikdo nezemřel a nebylo třeba sestavovat hlášení.

Odpočíval na trůnu a hůl s Nagou měl položenou na stole před sebou. Generálové seděli kolem stolu se sklopenýma očima. Pandora nestála za svým králem, ale seděla po jeho boku naproti pobočníkovi. Uprostřed stolu ležela její mapa, probodnutá půl tuctem dýk. Ty dýky v ní byly už v okamžiku, kdy se král vrátil do stanu. Xerxes soudil, že jde o dílo služebnictva, které mělo mezi zabitými muži přátele či příbuzné. Hlava vrchního průzkumníka zdobila oštěp před vstupem do stanu, vztyčený hned vedle oštěpu s hlavou velitele Egyptanů.

„Máme plán na ráno?“ zeptal se konečně Xerxes.

Hlavní generál se pomalu postavil. „Ano, můj králi.“

„Jaký?“

„V přední linii půjdou Skytové v těžké zbroji. Za nimi shromáždíme lučištníky. Budeme po Řecích pálit celé dopoledne, pak stáhneme lučištníky, ještě posílíme Skyty a zaútočíme.“

Xerxes přikývl a mávl rukou. „Všichni jděte. Kromě Pandory.“

Stan se rychle vyprázdnil.

„Měl jsem s tebou hodně trpělivosti,“ řekl Xerxes a přejel prstem po hladkém kovu na rukojeti hole. „Objevila ses s tímhle a s tou mapou. Mapa se ukázala být nesprávná. K čemu slouží tahle věc?“ poklepal na hůl.

„Já nevím, můj pane.“

„Dochází mi trpělivost,“ upozornil jí Xerxes. „Jestli mi okamžitě neodpovíš, během minuty se tvoje hlava ocitne na dalším kůlu před mým stanem.“

„Ta hůl se má v případě nutnosti použít ke zničení jisté věci,“ řekla Pandora.

„Jaké?“

„Další mapy.“

„Čeho?“

„Nevím. Opravdu!“ dodala, když sebou král zlostně škulbl. „Vím jen tolik, co mi bylo zjeveno ve viděních.“

„Odkud ta vidění přicházejí?“

„Od bohů, můj pane.“

„Je jen jediný pravý bůh, Ahura Mazda.“

„Pak ta vidění pocházejí od něj.“

„Lžeš.“

„Říkám ti všechno, co vím. Vzali mě z mého domova, který zničilo zemětřesení a oheň. Na jakési temné místo. Vzpomínám si, že jsem ležela přivázaná na stole a všude kolem mě stály bílé postavy.“

Xerxes se předklonil a podepřel si bradu rukou. Vyprávění ho proti jeho vůli zaujalo. „Andělé?“

„Nevím. Cítila jsem velkou bolest. A měla jsem vidění. Vidění mi oznámilo, abych vyhledala tebe. Nechtěla jsem, ale neměla jsem na vybranou. Kdybych se pokusila – a chceš-li slyšet pravdu, jednou se to stalo – uniknout z tvého tábora, ozve se mi v hlavě taková bolest, že nemohu pokračovat.“ Bezmocně rozpráhla ruce. „Nemám kontrolu nad vlastním životem.“

„Kde je ta druhá mapa?“

„Podle toho, co vím ze svých vidění, se za dva dny objeví v průsmyku, můj pane.“

„Kdo ji tam přinese?“

„To nevím.“

„A co ta delfská kněžka? Spartský král má stejnou hůl, jako je tahle,“ znovu poklepal na hůl s Nagou.

„Nevím.“

Xerxes přesunul pohled k mapě. „Příliš nám nepomohla. Proč ti ji tedy dali?“

Pandora zavřela oči. „Měla by ti pomoci porazit Řeky a získat ten průsmyk.“

„Jenže ho dokonce ani nezobrazuje správně.“ Xerxes se na svém trůně opřel. „Nesnažím se zpochybňovat svého boha – jediného boha, který je. Nemyslím, že jsi přišla od něj. A jestli jsi nepřišla od něj, možná přicházíš ze strany zla.“

Pandora pokrčila rameny. „To může být pravda.“ Pokročila kupředu. „Ale ta mapa znázorňuje cestu přes hory, která ústí za pozicemi Řeků. Mluvila jsem s několika místními lidmi, které zajali tví vojáci. Jeden z nich existenci stezky potvrdil. V tomhle se mapa nemýlí.“

„Nemůžu plýtvat jednotkami na podobné věci.“

„Prozkoumám ji, můj pane. Ověřím, že tam opravdu je. Můžeš se mnou poslat někoho, komu důvěřuješ, aby potvrdil má zjištění.“

Xerxes zavrtěl hlavou. „Není třeba. Zítra zvítězíme.“

Leonidas zaujal místo v dlouhé řadě svých mužů. Na sobě měl jen tuniku a sandály a na plecích ho chladil studený noční vzduch. Překvapilo ho, když se vedle něj postavila Cyra.

„Tohle bude mužská...“ zarazil se a přeformuloval svou poznámku, „tvrdá práce.“

Cyra se usmála a v odlesku světla pochodní na kamenném valu se zatřpytily její bílé zuby. „Myslíš, že víš všechno o tvrdé práci? O ovládání bolesti a strachu?“ Zavrtěla hlavou. „Typičtí muži. Zkus porodit dítě. Pak se naučíš, co obnáší bolest. A možná se naučíš i něco o lásce.“

Leonidas se chystal odpovědět, když k němu řadou mužů dorazil první kámen. Uchopil ho oběma rukama a předal ho Cyře, která ho poslala dál, dalšímu Spartanovi.

Pracovali téměř v úplné tmě. Po několika hodinách do průsmyku z jihu přicválal jezdec na koni a Leonidas se mu vydal naproti. Cyru vzal s sebou, i když protestovala, že není unavená.

„Podej hlášení,“ přikázal Leonidas, jakmile přistoupil k poslovi. Kůň se potil, i když noc byla chladná.

„Králi,“ kývl muž na pozdrav. „Vašich šest lochoi postupuje co nejrychleji, ale nedorazí dříve než za čtyři dny.“

To Leonidas očekával. „A Athéňané?“

„Sedí za svými hradbami a dohadují se.“

„Jdou nám na pomoc nějakí Řekové?“ Leonidas vyslal půltuctu vyslanců k nejbližším městským státům.

„Blíží se dvě stě lučištníků z Melosu. Vede je Lichas.“

Leonidas se usmál. Lichas byl mazaný starý válečník a jeho muži uměli výtečně střílet. „Kdy dorazí?“

„Odpoledne, pane. Přinejlepším.“

„To je všechno?“

„Ano, pane.“

Leonidas propustil posla, aby si šel vzít něco k jídlu, prohrábl se špinavou rukou ve vlasech a zvažoval situaci. Cítil vedle sebe Cyřinu přítomnost. „Nejchytřejší by bylo se stáhnout, protože lidem, kteří bydlí za námi, zjevně nezáleží na záchraně vlastní kůže ani natolik, aby poslali nějaké jednotky. Mohli bychom se spojit se šesti lochoi a bránit korintskou šíji. Tím bychom zároveň přinutili k činu Athény.“

„Musíme...“ začala Cyra, ale Leonidas ji přerušil.

„Já vím, že musíme udržet průsmyk. A nejen kvůli tvé mapě. Musíme tu zůstat, protože jsme to řekli.“

23. kapitola

ZA PORTÁLEM

„Kde je voda?“ zeptal se Dane.

Stáli na břehu Potomaku, jehož koryto bylo zcela vyschlé, až na tenkou vrstvu větrem hnaného sněhu.

„Odčerpal ji Stín,“ odpověděla Ariana. „Vzal veškerou sladkou vodu, kterou dokázal přenést portály. A k tomu i část oceánské. Pobřeží Atlantiku je asi sto kilometrů tímto směrem – o tolik vody nás Stín připravil. Na vaší časové ose Stín bere energii a lidi, ale chce toho ještě víc. Jakmile je vyplení, přesune se k dalším zdrojům. K vodě. Vzduchu.“

„Kdo je Stín?“ otázal se Dane.

„Nevím,“ řekla Ariana. „Nějaká inteligentní rasa, dá-li se říct, že taková destrukce planety je inteligentním činem. Rasa, která se naučila pohybovat časem i prostorem pomocí portálů a bran a která umí využívat fyzikální zákony, jež jsme teprve začali objevovat.“

„Pomaleji,“ zarazil ji Dane. „Co víte o portálech a bránách? Jaký je mezi nimi rozdíl? Proč je někde pouze portál,“ ukázal na černý kruh, kterým před chvílí prošli, „a někde se portál skrývá uvnitř brány?“

„Nevím přesně,“ přiznala Ariana. „Z toho, co jsem viděla a co jsem zjistila, odhaduji, že Stín dokáže otvírat portály mezi jednotlivými světy. Brány jsou jen vedlejším produktem, který se

pravděpodobně objeví tehdy, když portálem pronikne na druhou stranu něco ze světa Stínu. V takovém případě se do nového světa dostanou i některá zvířata, jako například kraken.“

To byla první věc za docela dlouhou dobu, která Daneovi dávala smysl. „Takže Stín napadá Země na různých časových osách, aby z nich čerpal suroviny?“

„Ano. Určitě existuje mnoho paralelních Zemí, jež se od sebe v něčem liší, protože se v minulosti vydaly po různých cestách, a Stín je drancuje. Vzpomínám si, že jsem četla vědecký článek, kde autor postuloval téměř nekonečné množství paralelních vesmírů, existujících jeden vedle druhého, ale zároveň oddělených v čase i prostoru.“

„V čem se ty jednotlivé Země od sebe odlišují?“ zeptal se Dane.

„Různá rozhodnutí i činy občas mění celý běh dějin,“ řekla Ariana.

„Nemohl by tyto odlišnosti vyvolávat Stín?“ napadlo Danea. „Aby si udržoval dostatečně velkou zásobu světů?“

„To mě nikdy nenapadlo,“ přiznala Ariana. „Je to možné.“

Do rozhovoru se vmísila Earhartová. „A co Ti Dřívější? Setkala jste se s nimi?“

„Ne. Jen mi seslali vidění, abych věděla, co mám udělat.“

„A to je?“ otázal se Dane.

„Větší část úkolu jsem splnila tím, že jsem vám ukázala tento svět a pověděla vám o existenci mnoha paralelních časových přímek a Zemí.“

„Potřebujeme mapu portálů,“ řekl Dane.

„Nejdřív vám ale musím ukázat ještě něco dalšího,“ odvětila Ariana. Otočila se k západu a dala se do pohybu. Dane s Earhartovou pospíchali za ní, aby jí stačili.

Daneovi vířilo hlavou plno otázek, ale nevěděl, kterou by měl položit jako první. Před nimi se objevil vysoký hřeben a Dane se snažil vzpomenout si, jestli je na jeho světě západně od Washingtonu něco podobného. Nic se mu nevybavovalo.

Když Ariana dosáhla vrcholu hřebenu, zastavila se a počkala na ně.

Dane doplachtil vedle ní a několikrát se zakýval, než jeho oblek znehybněl. Jakmile spatřil, co tvoří onen hřeben, rázem zapomněl na všechny dotazy.

Viděli jen vrcholek obrovské černé koule, ale z výhledu na vrcholu více než tři sta metrů vysokého hřebenu a z dřívějších zkušeností Dane věděl, že se dívá na jednu z těch koulí, které procházejí velkými portály a pohlcují plavidla i letouny. Vzhledem k tomu, jak hluboko do země se zarazila, musela dopadnout opravdu velice tvrdě. Přesto vypadala nepoškozená.

„Tahle věc mě zajala,“ poznamenala Earhartová.

„Je to jeden ze strojů Stínu,“ řekla Ariana.

„Co se tu stalo?“ zeptal se Dane.

„Nevím. Spatřila jsem ji ve vidění a věděla jsem, že vám ji musím ukázat.“

„Vypadá to, jako kdyby se zřítila z velké výšky,“ dodala Earhartová.

Pokud si Dane pamatoval, tyhle koule vždycky pluly vodou. „Ona se může pohybovat vzduchem?“

„Zjevně ano,“ přitakala Ariana.

„Bude mít na palubě mapu portálů?“ pokračoval Dane ve vyptávání.

„Ne, neviděla jsem ji tam.“

„Ale mohla by tu být.“

„Podle mého vidění pro ni musíte jít dalším portálem.“

Dane cítil, jak se v něm zvedla vlna zklamání. „Kde je ta mapa?“

Ariana patrně vycítila jeho náladu. „Musíte vědět, co ta mapa ukazuje – co jsou ony portály. Řada z nich opravdu vede na svět Stínu, ale velká většina propojuje paralelní Země.“

„Dobře,“ řekl Dane. „To už chápu. Ale mému – našemu světu,“ ukázal na Earhartovou, „dochází čas.“

„Já vím,“ odpověděla Ariana. „Aktivace hlavního portálu na planině Nazca představuje poslední stadium rabování. To se přihodilo i na jiných Zemích, které už neexistují.“

„Nemáme moc času na to, abychom se vrátili na naši Zemi a učinili tomu přítrž,“ poznamenal Dane.

V přilbě se ozval podivný zvuk, téměř jako kdyby se Ariana zasmála. „Čas, který strávíte zde, se může rovnat času, jenž uběhne na vaší Zemi, ale také se mu rovnat nemusí.“

Dane si vzpomněl na posádku ponorky Scorpion, která se objevila po třiceti letech od okamžiku, kdy se ztratila, a přitom ani jeden námořník zdánlivě vůbec nezestárl.

„Máme čas, abyste se mohli učit.“ S těmito slovy Ariana vyrazila ke kouli.

PROSTOR MEZI SVĚTY

„Kam mizejí lodě?“ zeptal se kapitán Stokes Aspera. Ostatní členové jeho posádky, kteří přežili, se shromáždili za ním v táboře Amelie Earhartové. Všichni byli potlučení a pohmoždění, ale jinak v pořádku, a Stokes nic jiného nezajímalo. Obklopovala je řada dalších mužů včetně Takiho.

„Pokud víme, existuje na Zemi několik hřbitovů,“ odpověděl Asper. „Hluboko pod hladinou oceánu. Velké jeskyně.“

„Jak se tam dostaneme?“ otázal se Stokes.

„Patrně nějakým portálem,“ řekl Asper. „Potíž spočívá v tom, že portál může zářit a vy se uškvaříte a zemřete stejně jako...,“ ukázal na Noonanovo tělo, „tenhle chudák.“

Stokes se obrátil na Takiho. „Ten Dane sem připlul v nějaké lodi, ne?“

Taki na něj prázdně hleděl a Stokes v duchu zaklel. Klekl si a načrtl do černého písku hrubé obrysy ponorky. Ukázal na ně. Taki přikývl a ukázal ke středovému jezeru.

„Pořád ale nebudete vědět, kterým portálem se máte vydat,“ upozornil ho Asper.

Taki si klekl a nakreslil něco vedle Stokesova obrázku. Stokes se zamračil. „Žralok?“ zeptal se, když rozpoznal hřbetní ploutev.

„Ne, delfín,“ řekl Asper. „Když sem přišli posledně, vedl je delfín.“

„A ten je tu pořád?“ zeptal se Stokes.

„To se dá zjistit jediným způsobem,“ odvětil Asper, pokynul Takimu a ukázal k jezeru.

SOUČASNOST

Hluboko pod jezerem Tahoe na hranici mezi Kalifornií a Nevadou pukla Země a ze štěrbin se vyřinuly stovky tisíc tun roztavené lávy, které se setkaly se studenou vodou na dně jezera. Přední okraj lávy ztuhl, ale masa žhavé hmoty se nepřestávala tlačit vzhůru, prorazila pevnou krustu a sama zchladla, jen aby vzápětí byla opět proražena.

Lidi žijící na břehu jezera Tahoe stovky kilometrů od oceánu nikdy ani ve snu nenapadla možnost, že by je mohlo ohrozit tsunami. První varování přišlo v podobě dvacetimetrové vlny, kterou zvedlo prasknutí zemské kůry a výron lávy. Přihnala se k nim po obvykle klidné hladině jezera, a to směrem na západ i na východ.

Tisíce lidí zahynuly, když se ohromeně dívaly na nenadálý úkaz. Ostatním se naskytl unikátní podívaná, jakou neznají ani ti, kteří přežili oceánské tsunami. Vlny, uvězněné v poměrně malém jezeře, se odrazily od pobřeží a obě začaly oscilovat. Jak putovaly od jednoho břehu k druhému, někdy se vzájemně vyrušily a někdy spojily síly.

Tak to mělo pokračovat téměř dvacet čtyři hodin, během nichž obě vlny pomalu ztrácely na intenzitě. Tou dobou už však na březích jezera zdecimovaly veškerý život.

Rusové věděli, že v jezeře Bajkal je brána, už od konce čtyřicátých let dvacátého století, kdy si jejich vědci uvědomili existenci takzvaných Nebezpečných vírů. Tento objev je šokoval – jak sama přítomnost brány, tak i její lokalizace.

Bajkal představoval vřdycky zamilované místo Rusů, a to i velké většiny lidí na východě, které jeho vody v životě neviděli. Jako kdyby obyvatelé Ruska věděli, co později potvrdili vědci – že se jedná o největší a nejhlubší jezero na světě. Na délku měří sedm set kilometrů a nachází se na jihu Sibíře. Zároveň také obsahuje pětinu celosvětových zásob pitné vody, více než všechna velká jezera Severní Ameriky dohromady.

Za jeho mimořádnou hloubku může skutečnost, že se rozkládá na místě styku tří tektonických desek, které se od sebe oddalují, a tím vytvářejí stále hlubší proláklinu. Tak to pokračuje více než třicet milionů let a odhaduje se, že puklina zasahuje do hloubky čtyřiceti kilometrů, i když samo jezero je hluboké jen asi kilometr a půl. Zbytek praskliny vyplňují sedimenty, které do jezera přináší více než tři sta řek a potoků. Jedná se o nejhlubší proláklinu na celé planetě, podstatně hlubší než Rift Valley v Africe, byť nikoliv tak dlouhou.

Celou oblast rozechvívají takřka denně slabší zemětřesení, vyvolávaná pohybem desek. V roce 1861 při velkém otřesu zmizelo v temných vodách jezera více než tři sta deset čtverečních kilometrů země jednoho poloostrova.

Jezero se dokonce pyšní i jedinečnými druhy živých tvorů, jaké nenajdeme jinde na světě. Jejich vznik zůstával záhadou, dokud se sem na počátku padesátých let nepodíval profesor Kolkov, aby se pokusil najít Nebezpečný vír, který se podle jeho přesvědčení nacházel někde u břehů jezera. Poté, co bránu objevil, přišel s myšlenkou – vyjádřenou v článcích, jež byly v Sovětském svazu označeny za přísně tajné –, že někteří z unikátních živočichů se sem dostali bránou ze světa Stínu.

Lidé, kteří žili v okolí ještě před příchodem Rusů z východu, se nazývali Burjaté. Ti věřili, že v hlubinách jezera sídlí bohové, z nichž nejobávanějším byl Doškin-nojon, který kradl lodě a jejich posádky během bouří a mlh. Burjatští rybáři stále připíjeli tomuto démonu/bohovi a před každou výpravou na jezero obraceli do vody plnou dlaň vodky.

Přes množství přítoků z jezera odtékala jediná řeka: Angara. Odhadovalo se, že Bajkal obsahuje tolik vody, že i kdyby něco přehradilo všechny přítoky, trvalo by déle než čtyři tisíce let, než by řekou z jezera voda vytekla.

Nyní se však na dně jezera otevřel druhý odtok. V nitru bajkalské brány se objevil obrovský portál s průměrem více než kilometr a půl, do kterého ihned začala proudit voda. Jeho otevření neuniklo superkamiokande v Japonsku a tato informace byla odeslána profesoru Kolkovovi. Kolkov se spojil s monitorovacími stanicemi u Bajkalu a trvalo pouhou minutu, než

i ony zaznamenaly změnu. I za tak krátký čas poklesla hladina jezera o třicet centimetrů, což vzhledem k jeho rozloze představovalo ohromující množství vody.

Po celém břehu Burjati a další zdejší obyvatelé viděli, že hladina nepřestává klesat.

Foreman nedbal na tiché zvuky aktivity v řídicím centru FLIPU. Podíval se na hodiny a všiml si, že do dosažení kritické nestability zemského jádra zbývá jen třicet dva hodin. Proudila k němu hlášení o katastrofách: Mississippi, jezero Tahoe, jihovýchodní Afrika a nyní i novinky o odčerpávání vody z Bajkalu. Nikde ani stopy po Daneovi a tok energie portálem na planině Nazca pokračoval neztenčenou silou. Foreman studoval brány téměř padesát let a nyní mohl jen bezmocně přihlížet, jak vysávají z jeho planety energii a vodu.

„Otevřel se další portál,“ oznámila Ahana.

„Nový?“ Foreman během let zmapoval šestnáct bran, ale v posledních dnech se nové objevovaly skoro všude.

„Ano.“

„Kde?“

Ahana se dívala na papír, který právě vytáhla z tiskárny. „Ve stratosféře nad Antarktidou.“

Foreman jí zprvu nerozuměl. „Kde?“ zopakoval.

Ahana ukázala vzhůru. „Ve stratosféře. Jižně od Argentiny.“

„Jak vysoko?“ zeptal se Foreman.

„Více než patnáct kilometrů.“

„A co tam sakra dělá?“ podivil se Foreman nahlas, zatímco se natahoval po satelitním telefonu. „Napadá mě jediná věc, která se tam dokáže rychle podívat. Pošlu to tam zkontrolovat *Auroru*.“

Odlehlá oblast v Nevadě byla známa pod řadou označení: Oblast 51, Země snů, Groom Lake, S-4, Rajský ranč a půl tuctem dalších. Letectvo trvalo na tom, že nic takového neexistuje, i když se na internet dostaly satelitní snímky desetikilometrové rozjezdové dráhy, nejdelší na světě.

Právě zde probíhaly testy a první lety strojů SR-71, bombardérů B-1 a B-2 a neviditelné stíhačky Stealth. Jednalo se o

jednu z nejpustších a nejizolovanějších oblastí Spojených států. Rozkládala se severozápadně od Las Vegas a dlouhá přistávací dráha se táhla podél dna vyschlého jezera.

Podle Foremanových pokynů vyjelo z hangáru vestavěného do úbočí hory podivně vyhlížející letadlo s mimořádně netradičním tvarem, protože nemělo žádná křídla. Trup tvořilo dlouhé a štíhlé písmeno V, dlouhé více než sedmdesát metrů a dosahující šířky třiceti metrů. Oficiální a utajované zařazení tohoto stroje znělo SR-75 Penetrator, ale běžně se označoval jako *Aurora*. Na trhu se dokonce objevil model Testor, který představoval jeho dobrou napodobeninu.

Povrch letadla byl matně černý a konstruktéři ho vyrobili ze speciální sloučeniny, která vzdorovala vysokým i nízkým teplotám a absorbovala radioaktivitu. Vepředu se nacházela dvě malá okénka, spíše z psychologických důvodů než z nezbytnosti pro pilotování stroje, protože tento letoun se dokázal pohybovat tak rychle, že v okamžiku, kdy by pilot spatřil nějakou překážku na vlastní oči, už by se jí stejně nestihl vyhnout.

Posádku SR-75 tvořili tři lidé: pilot, navigátor a systémový důstojník. Všichni seděli připoutáni v sedadlech, jež se přizpůsobovala tvarem jejich tělům, se širokou paletou ovládacích prvků a displejů na dosah ruky. Každý z nich měl na sobě podobný skafandr jako kosmonauti a dýchal kyslík ze zásob na palubě.

Pilot, plukovník Richards, obdržel povolení ke startu z řídicí věže Oblasti 51 a postupně zrychloval za použití klasického proudového motoru. Teprve po ujetí čtyř kilometrů dosáhla jedinečná křídla letadla takového vztlaku, aby se odlepilo od země.

Richards namířil nos SR-75 vzhůru pod úhlem šedesáti stupňů a obrátil stroj k jihu. Zrychlení vtlačilo všechny tři členy posádky hluboko do křesel. Ve výšce deseti kilometrů letadlo prolomilo rychlost zvuku. O dalších deset kilometrů výš začal Richards stroj vyrovnávat. Na obrazovce viděl, že se pohybují rychlostí dvou Machů a klasický motor začínal mít potíže s nasáváním dostatečného množství kyslíku.

„Přepínám na PDWE,“ oznámil Richards do mikrofону.

Pohnul prsty na páce a stiskl červené tlačítko. Celé letadlo se otřásl, jak naskočil vysokorychlostní motor založený na pulzních detonačních vlnách. Tento motor se skládal z několika vysokotlakých komor, kam byla vstřikována zvláštní pohonná směs obsahující kyslík. V komorách postupně docházelo k explozím, jež vytvořily otřesy, které právě všichni cítili. Tlak plynů generovaný výbuchy směřoval speciálně navrženými ventily k zádi letadla, kde unikal ven a poháněl letoun.

K výbuchům docházelo stále častěji, až otřesy přešly v jednoduché chvění. Aurora se pohybovala rychlostí nejprve tří a po chvíli čtyř Machů, a stále přidávala. Pouhých osm minut po startu už vstoupila do vzdušného prostoru nad Mexikem.

Richards nepřestával sledovat kontrolky, a když dosáhli rychlosti sedmi Machů – kolem osmi tisíc kilometrů za hodinu –, konečně přestal přidávat plyn. Každou sekundu urazili dva kilometry.

„Navigátore, udejte mi polohu,“ požádal Richards. Obrazovka mu na zlomek vteřiny zablikala a vzápětí se na ní objevila zelená linka vyznačující jejich plánovanou dráhu letu. O chvíli později ji doplnila červená linka zaznamenávající skutečnou polohu stroje, jak ji snímaly satelity. Obě čáry se zatím dokonale kryly.

„Držíme se správné trasy,“ potvrdil navigátor údaje z obrazovky.

„Kam máme namířeno?“ zeptal se Richards svého systémového důstojníka majora Rodrigueze.

„Cíl se nachází sto osmdesát kilometrů východně od Falkland,“ hlásil Rodriguez. „Pohybuje se rychlostí tři sta kilometrů za hodinu k severu. Informace o něm máme z muonového vysílání, které zachytil superkamiokande v Japonsku.“

Richards se zamračil. Četl tajné zprávy o bránách a nyní mu nadřízení oznámili, že tato mise s nimi souvisí, ale Richards dával přednost co nejpresnějším údajům. „Víme něco bližšího ze satelitů?“ zeptal se.

„Z této oblasti momentálně nejsou k dispozici žádné snímky,“ odpověděl Rodriguez.

Richards věděl, že s výjimkou Britů během války o Falklandské ostrovy se o tento kout světa nikdo moc nestaral, takže se nedalo čekat, že tu budou umístěny nějaké špionážní družice.

„Navigátore, kdy dorazíme k cíli?“ otázal se.

„Za dvanáct minut a třicet šest vteřin.“

„Co to tam k čertu je?“ zauvažoval Richards nahlas.

V Bajkalu už poklesla hladina o plných šestnáct metrů. Na březích postávali ohromení Rusové a sledovali tento nevídaný úkaz.

Užaslí Američané současně hleděli na obrovské jezero dlouhé sto dvacet kilometrů a třicet kilometrů široké, které se rozlévalo od New Madridu po proudu i proti proudu řeky Mississippi, která pomalu protékala středem jezera. Na hladinu stále vyplouvala další mrtvá těla.

„Trochu zpomalíme,“ řekl Richards a snížil rychlost Aurory pod sedm Machů. Letěli nad Bolívií a rychle se blížili k hranici mezi Paraguayí a Argentinou. Pilotování *Aurory* se zásadně lišilo od řízení tryskové stíhačky. Když se Richards rozhodl provést otočku, musel brát v úvahu celé státy, nad něž se přitom dostane. Nedělal si starosti s narušením vzdušného prostoru – byli tak vysoko, že je nemohl odhalit žádný radar, protože nikoho ani nenapadlo, že by se tam něco pohybovalo. V okamžiku, kdy Richards zpomalil na tři Machy, přeletěli zrovna Buenos Aires a ocitli se nad jižním Atlantikem.

„Vzdálenost?“ zvolal Richards. Mohl se sice podívat na displej a přečíst si údaje sám, ale patřil ke staré škole. Věřil, že posádka tvoří tým a každý člen by měl být odpovědný za konkrétní oblast. Navíc podporovalo dobrou morálku, když měli ostatní členové posádky pocit, že jsou k něčemu platní. Pokračoval v brzdění letounu pod dva Machy.

„Dvě stě kilometrů,“ oznámil navigátor. „Setkání za dvě minuty.“

„Potřebuji víc dat,“ řekl Richards Rodríguezovi.

„Vysunuji snímací sondu,“ odpověděl Rodriguez.

Na bříše SR-75 se otevřela nevelká dvířka. Z nich se natáhlo hydraulické rameno s několika nejmodernějšími kamerami, které snímaly okolí na všech vlnových pásmech od infračerveného po ultrafialové. Kdyby letěli rychleji, hrozilo by nebezpečí, že se celé rameno odtrhne – to byl další důvod, proč Richards zpomalil.

„Jedna minuta, třicet vteřin,“ hlásil navigátor.

Richards sklopil zrak. Vedle monitoru s výhledem dopředu ukazovala menší obrazovka pohled ze snímacích kamer.

„Co to sakra...,“ zamumlal Richards. Obrazovku odshora dolů vyplnil černý trojúhelník s přesahy do obou stran. „Širokouhlý záběr,“ přikázal.

„To už je on,“ odvětil Rodriguez.

„Páni.“ To slovo vyletělo Richardsovi z úst zcela mimoděk, zatímco dál přiškrcoval přísun paliva do motoru. „Jak je to velké?“ zeptal se, i když neměl tušení, oč se vlastně jedná.

„Radar udává šířku tři sta kilometrů a výšku třicet,“ oznámil Rodriguez.

„Co je to?“ zeptal se Richards a zkontroloval rychlost. Něco přes jeden Mach.

„Třicet sekund,“ hlásil navigátor.

Richards naklonil páku doleva a zahájil otočku. Ignoroval obrazovky a vyhlédl malými silnými okénky před sebou. Jak letadlo zahýbalo, obracel hlavu stále více doprava.

Viděl to.

Něco takového by přehlédl jen slepý.

Od obzoru k obzoru se táhla síť černých vzpěr, které nesly panely z nějakého šedého materiálu. Rozměry útvaru přesahovaly lidské chápání. A přímo uprostřed se vznášela černá koule o průměru necelý kilometr. Zatímco přihlíželi, rozkládaly se na koncích konstrukce další a další panely, které celou věc ještě rozšiřovaly.

Přibližně kilometr a půl za černou koulí byl portál, do něhož z panelů proudila ionizovaná hmota a mizela v něm. Kolem panelů jiskřily blesky a dokonce i ve vzdálenosti čtyřiceti kilometrů cítili muži na palubě Aurory, jak se jim ježí chloupky na zátylku.

„Co ta věc ksakru dělá?“ vydechl Richards, když dokončoval otočku.

Na FLIPU v tu chvíli položil stejnou otázku i Foreman. Vzápětí dostal odpověď.

„Voda a vzduch,“ zašeptala Ahana a zírala na výjev, který jim odvysílala Aurora.

„Cože?“ zeptal se Foreman.

„Stín odčerpává sladkou vodu z Bajkalu,“ vysvětlovala Ahana. „O vrstvách vzduchu, které obklopují Zemi, máme lepší povědomí než o vrstvách samotné planety, a to z toho prostého důvodu, že jimi člověk prolétal při svých cestách do vesmíru.“ Poklepala na snímek. „Od povrchu do výšky patnácti kilometrů sahá troposféra. Následuje pět kilometrů přechodného pásma mezi troposférou a stratosférou – a právě zde se pohybuje ta věc. Stratosféra pokračuje ve výšce mezi dvaceti a padesáti kilometry. Její poměrně řídkou složku tvoří molekula ze tří atomů kyslíku. Říká se jí ozon.

Kyslík se v zemské atmosféře objevil přibližně před dvěma miliardami let jako vedlejší produkt fotosyntézy raných rostlinných organismů. Nakonec tohoto produktu bylo tolik, že se stal významnou součástí vzduchu, který dosahuje téměř tři sta kilometrů nad povrch Země. V horních vrstvách naráží do řídké atmosféry vysokoenergetické ultrafialové záření ze Slunce a rozbíjí molekuly kyslíku O_2 na jednotlivé atomy, z nichž vzápětí vzniká ozon O_3 . Ten se časem rozloží zpátky na obyčejný kyslík, který pomalu stoupá vzhůru, vstřebá energii UV záření a rozpadne se na atomy, jež se opět složí v ozon. Tak to probíhá stále dokola.

Ve stratosféře není ozonu moc. Při povrchu by jeho množství vytvořilo vrstvičku sotva silnější než dva milimetry. Je ale nesmírně důležitý, protože odstiňuje dlouhovlnné ultrafialové záření C a většinu paprsků UV-B, které jsou pro živé organismy mimořádně škodlivé.

Význam ozónové vrstvy jsme začali chápat teprve v roce 1974, kdy se zároveň přišlo na to, že vrstva, jež se formovala miliardy let, utrpěla během jediného století výrazné poškození.

Proces se odstartoval ve třicátých letech dvacátého století, kdy člověk vynalezl fluorované a chlorované uhlovodíky neboli freony a začal je průmyslově využívat. Freony jsou velice málo reaktivní, takže po uvolnění do atmosféry bez problémů vystoupají až do nejvyšších vrstev, kde je ultrafialové záření konečně rozloží. Tím se uvolní chlor či brom, který reaguje s ozonem a ničí ho. Ozon ovšem nelikviduje jen člověk, ale například také sopečný popel vyvržený při erupcích vulkánů do stratosféry.

Mám dojem, že Stín tou věcí odčerpává ozon i kyslík. Všimněte si těch blesků. Možná rozkládá kyslík i ozon na jednotlivé atomy, posílá je portálem a po průchodu bránou je opět skládá dohromady.“

Ahana se unaveně opřela a promnula si prsty spánky. „Stín nás obírá o ty nejcennější zdroje. I pokud se nám podaří zastavit destrukci zemského jádra, třeba tu nezůstane nic, co bychom mohli zachránit.“

24. kapitola

480 PŘ. N. L.

Cyra ležela nehybně na tvrdé zemi a v duchu si pomalu kontrolovala celé tělo. Měla pocit, jako kdyby ji někdo ošklivě zbil. Bolely ji všechny svaly a prsty měla odřené až do krve. Zvolna se posadila a zašklebila se bolestí. Jak očekávala, Sparťané už byli vzhůru a v plné práci, i když do svítání chyběla ještě celá hodina. Tři metry od sebe viděla Leonidase, kterému chlapec vtíral olej do kůže a masíroval mu svaly.

„Dnes bude jasný den,“ řekl Leonidas tiše, jako by nechtěl rušit panující tmu.

Cyra vzhlédla. Na obloze nevisel jediný mráček. Viděla nad sebou tisíce zářících hvězd a slyšela tlumený smích ze skupinky válečníků. Přitáhla si plášť těsněji k ramenům.

„Jak se dnes ráno cítíš?“ zeptal se Leonidas a ve tmě se zaleskly jeho zuby, jak se na ni usmál.

„Dobře.“

Úsměv zmizel právě tak rychle, jako se objevil. „Bude to dlouhý den,“ poznamenal král.

„Musíte vydržet do zítřka,“ řekla Cyra.

„A pak můžeme zemřít?“

Cyra nevěděla jistě, zda se jednalo o otázku nebo konstatování. Všimla si červenavé záře na obzoru, ale ve špatném směru: na severu.

Leonidasovi její pohled neunikl. „Perský tábor vypadá jako falešné svítání. Spálí mnoho dřeva. Vojsko na pochodu připomíná kobylinky – pohltní vše, na co narazí.“

„Takový zmar,“ podotkla Cyra.

„Máš pravdu.“ Leonidas se ovšem nedíval k severu, ale na hlouček mladých Spartánů, kteří si brousili meče. „Potřebuji, abys dnes ráno zůstala za hradbou. Nechci, aby tě muži viděli, jakmile se seřadí.“

„Proč?“

„Připomínáš jim domov. Jejich manželky. Rodiny.“

„Není to dobře?“ zeptala se Cyra.

„Oni vědí, proč bojují,“ odpověděl Leonidas. „Musejí se plně soustředit na boj.“

Cyra chápavě přikývla. „Postarám se o raněné. O ty, kteří nemohou bojovat.“

„Drž se u valu, na jeho jižní straně, hned u raněných,“ pokynul Leonidas.

„Proč?“

„Uvidíš.“

Ozývalo se břinkání kovu o kov, vrzání kůže a klení mužů. Perská armáda se zvedala a dávala se do pohybu. Byly vydány rozkazy, kterým trvalo hodiny, než se dostaly od generálů k velitelům jednotlivých oddílů. Ti, o jejichž osudu rozhodlo předchozího večera několik starců v králově stanu a kteří měli dnes bojovat, se připravovali k bitvě. Ostatní tiše děkovali svým bohům, že byli přinejmenším prozatím ušetřeni.

Po táboře kolovaly zvěsti šířené těmi, kteří se se Spartány utkali v boji, především Egyptány, ale dokonce i několik Nesmrtelných se pozdě v noci nechalo přimět k řeči. Jako ve většině vojsk, i zde se historky postupně zveličovaly. Spartané byli vysocí přes dva metry. Bojovali i s useknutými končetinami. K jejich zabití je třeba zasadit deset smrtelných ran. Objevila se i informace, že jich je v průsmyku jen tři sta. Muži potráslí hlavami a tomu poslednímu vůbec nevěřili.

Tři sta mužů by nedokázalo vzdorovat Nesmrtelným a udržet průsmyk dva dny.

Nastalo skutečné svítání a nad záliv vystoupalo sálající rudé slunce. Leonidas už měl na sobě zbroj, přecházel po Střední bráně a rozmísťoval svoje muže. Spartané vytvořili dvojitou řadu jako minulý den, přímo před sníženým kamenným valem. Průsmykem se k nim donesly zvuky polnic a bubnů, které oznamovaly, že Peršané vyrazili na pochod.

Přiběhla skupinka Skiritai, jejichž vůdce zamířil přímo k Leonidasovi. „V čele jde pět set Skytů v těžké zbroji. Za nimi jsou lučištníci. Nejméně čtyři tisíce. Z různých národů. Některé jsem ještě neviděl.“

Leonidas přikývl. „Připojte se k chlapcům,“ přikázal průzkumníkům. Pozvedl hlas, aby ho všichni slyšeli. „Poslouchejte! Peršané přicházejí, jak jsme očekávali. Hradba těžké pěchoty a za ní lučištníci. Jsme na ně připraveni, jak vám mohou připomenout vaše bolavá záda.“

To vyvolalo mezi muži chraplavý smích.

„Většinu dopoledne ale budeme muset jen tak prostát a já nechci, aby kdokoliv z vás usnul nudou.“

Vyčkal, až ustane další smích. „Jak už víte, zbytek vojska je ještě dva dny pochodu odtud a jediné bližší posily představuje dvě stě lučištníků pod Lichasovým velením.“

Tentokrát se vojáci nesmáli. Ze svého místa u vážně zraněných Cyra překvapeně poslouchala, jak Leonidas svým mužům oznamuje nepříznivé zprávy, i když ji předtím nabádal, ať nechodí před hradbu, aby tím nějak neovlivnila morálku vojáků.

„Taková je situace,“ řekl Leonidas prostě. „Máte nějaké otázky, než dorazí Peršané a my se pustíme do dnešní práce?“

Nikdo se na nic nezeptal a Leonidas seskočil z valu, aby prošel kolem linie svých mužů a zkontroloval zejména ty, kteří byli předchozí den raněni. Ujišťoval se, že nadcházející úkol zvládnou.

„Zdravím, starý brachu,“ zastavil se před Polynikem, který měl kolem hlavy omotaný zakrvácený obvaz. „Nějaký Peršan se ti pokoušel vtlouct trochu rozumu?“

Polynices se zasmál. „Kdyby se mu to povedlo, nestál bych tu.“

„To je pravda,“ souhlasil Leonidas. „Předpokládám, že toho, kdo tě udeřil, jsi odeslal k jeho bohům.“

„Srazil jsem mu hlavu,“ odpověděl Polynices. „Jeho bohové ho možná nepoznají.“

Spartský král se k němu naklonil blíž a ztišil hlas. „Co si myslíš? Vydržíme další den?“

„Jestli jsou jejich generálové hlupáci, pak ano.“

„Kdyby byli chytří, co by udělali?“ zeptal se Leonidas, i když dobře věděl, co by udělal na místě perských velitelů on.

„Posílali by proti nám jeden oddíl těžké pěchoty za druhým, celé dopoledne, abychom se nemohli vzdálit z průsmyku, a zároveň by flotilou přepravili nějaké síly, které by nám potom vpadly do zad.“

Toho se Leonidas obával ze všeho nejvíc – že Peršané jednoduše vylodí vojáky za průsmykem. Rozmístil několik hlídek, aby sledovaly pohyb perských lodí. Flotila se zatím nehýbala s výjimkou spouštěných člunů, jež dopravovaly na souš potraviny a zásoby pro obrovskou armádu. Možná se Peršané obávali, že sem míří další Řekové a takový manévr by se mohl obrátit proti nim, protože by se jejich pozemní síly ocitly v sevření mezi průsmykem a řeckými posilami.

„Neboj se,“ dodal Polynices. „Perské vojsko je příliš velké na to, aby jeho generálové dokázali vymýšlet takové strategie. Musejí neustále věnovat obrovské úsilí jenom tomu, aby armádu udržovali na pochodu a nedocházely jim zásoby. Nezbyvá už moc času, aby uvažovali nad tím, jak ji nejlépe využít v bitvě.“

Leonidas se ohlédl za sebe. Na severu viděl na vlnách zálivu perské lodě. A oddíl slavnostně oděných vojáků doprovázejících svého krále k trůnu na svahu hory. Podíval se nad ně k příkrému svahu porostlému křovinami a poté opět přenesl zrak k průsmyku.

„Mám pocit, že zapomínám na něco podstatného,“ svěřil se Leonidas starému válečníkovi.

„Kdybys ho neměl, nebyl bys dobrý velitel,“ uklidňoval ho Polynices. „Na dnešek jsme připravili dobrý plán a to zatím stačí.“ Pohlédl k průsmyku. „Máme společnost.“

Na otevřené prostranství vpochodovala první řada těžké pěchoty Skytů. Jejich velitel hned začal rozstavovat své muže a

odváděl o hodně lepší práci než den předtím Nesmrtelní. V mžiku zformoval šest řad Skytů po osmdesáti vojácích, kteří stah štít vedle štítu a mířili těžkými oštěpy před sebe. Za těmito šesti řadami vyplnili prostranství lučištníci, seřazení tak hustě, že každý z nich měl sotva dostatek místa k pozvednutí zbraně. Totéž platilo o úzké cestě za nimi, kde čekali další lučištníci.

Leonidas přešel do středu své řady. Skytové stáli osmdesát metrů před nimi a král viděl oči svých protivníků. Zařadil se mezi svoje muže a čekal.

Xerxes netrpělivě sledoval probíhající přípravy. Tohle místo už ho unavovalo stejně jako Pandora a ti Sparťané. „Proč nestřílejí?“ ptal se generála.

„Můj pane, lučištníci si chystají dostatek šípů,“ vysvětloval mu generál. „Jakmile bitva započne, bude pro ně obtížné obnovovat zásoby, a my potřebujeme neustálou palbu, aby Sparťany unavila nutnost držet nad sebou štíty. Pak je čeká jistá smrt.“

Xerxes se zamračil. „Stín,“ přikázal a pokynul nalevo stojícímu otrokovi, který k němu přiběhl a zvedl nad něj palmovou větev, aby ochránil krále před ostrými paprsky časně ranního slunce.

„Co přinese dnešek, Pandoro?“ zeptal se král.

„Nevím, můj pane.“

„Žádné věštby? Žádné zjevení? Žádná moudrá slova?“

„Obávám se, že ne, můj pane.“

„Jako věstkyně nejsi moc užitečná,“ prohlásil Xerxes nahlas, což vyvolalo nejistý smích mezi několika dvorními patolízaly. „Pak tedy učiním předpověď já. Povím ti, co se dnes stane. Vidím, jak stěnu toho útesu pod průsmykem barví spartská krev. A nejen to. Vidím celé Řecko v plamenech. Města, která nám způsobila tolik potíží, především Athény a Sparta, budou srovnána se zemí, zem bude zorána a zasolena, aby po nich nezbylo ani památky a nic na jejich místě nemohlo vyrůst. Právě to vidím.“

„Vztyčit štíty!“ vykřikl Leonidas hlasitě, ale klidně, jakmile spatřil, že lučištníci zvedají luky s nataženými tětivami a nasazenými šípy.

Klekl si na jedno koleno a zaklesl svůj štít nad hlavou do štítů mužů po své pravici i levici. Sparťané drželi své štíty ve stejném úhlu jako střelci svoje luky – v úhlu čtyřiceti pěti stupňů od kolmice k zemi.

Zvuk první perské salvy zněl téměř melodicky, byť velmi hlasitě, hlasitěji, než Leonidas slyšel ve všech dosavadních bitvách. Obloha potemněla letícími dřevěnými šípy a král odhadoval, že jsou v dostřelu nejméně tisíce lučištníků. Peršané podali dobrý výkon, když se jim podařilo stěsnat tolik střelců na tak malý prostor.

Už v okamžiku, kdy první salva dosáhla vrcholu dráhy a začala se snášet ke spartským řadám, lučištníci vypustili druhou. Leonidas si uvědomil, že se celý napjal, a silou vůle přiměl svou ruku, v níž třímal štít, aby se uvolnila. Šípy dopadly se zvukem kovových špiček narážejících do dřeva, země a skály. Leonidas cítil, jak jeden zasáhl nýt na jeho štítu a odrazil se. Úzkou štěrbinou pod štítem pohlédl na muže po své pravici. Skytové se opírali o štíty, smáli se a křičeli na Sparťany vulgarismy.

Dopadla druhá salva. Někde napravo od Leonidase vykřikl jakýsi muž bolestí, když mu šíp proklál nechráněný nárt a přišpendlil ho k zemi. Válečník zaklel, spustil štít a vytrhl si šíp z nohy – dopustil se tak osudové chyby, protože další střely ho zastihly nechráněného a zasáhly ho hned tři šípy. Dva se odrazily od zbroje, ale třetí mu prostřelil hrdlo a poškodil tepny. Muž padl kupředu a kolem něj se rychle rozlévala kaluž krve.

To vše Leonidas zachytil koutkem oka. „Nehýbejte se!“ vykřikl. „Nechte ho být,“ přikázal, když se vojáci z obou stran pohnuli, aby pomohli zasaženému kamarádovi. Muži se přiblížili k sobě, aby zaplnili mezeru ve štítové stěně. Zraněný Sparťan se pokusil odplazit za jejich řady, ale nepodařilo se mu – ztratil příliš mnoho krve a upadl do bezvědomí. Vzápětí mu tělo probodly další šípy.

Za Střední bránou seděla Cyra se zády ke kamennému valu. Po pravici i levici měla asi tucet těžce zraněných. Dva a půl metru

před nimi se z půdy ježily šípy, které tak jasně ohraničovaly bezpečnou oblast od zóny smrti. Tu a tam se nějaký šíp odrazil od hřebene hradby a neškodně dopadl přímo k nim. Cyra si nedokázala představit, co se asi děje na druhé straně valu. Nemohla uvěřit, že něco takového přežije třeba jen mravenec, natož pak člověk.

„Jak už je to dlouho?“ zavrčel Xerxes.

„Tři hodiny, můj pane.“

Xerxes se naklonil kupředu a přimhouřil oči. „Víte jistě, že pod těmi štíty nejsou mrtví?“

Generál naprázdno polkl. „Pane, kdyby byli po smrti, nedrželi by je takhle vzhůru.“

„Přece se musejí brzy unavit,“ řekl Xerxes.

„Takový je plán, pane.“

Pandora se za králem netrpělivě pohnula. V ruce svírala stočenou mapu.

„Znáte ten o perském králi a kuřeti?“

Leonidas se usmál, když slyšel, jak si muži pod štíty vypravují vtipy. Střelba zasáhla několik dalších mužů, ale řada držela. Bolela ho paže a svaly se mu chvěly námahou, ale během výcviku držel štít v této pozici podstatně delší dobu, po kterou kolem jejich řad chodili školitelé, ječeli na ně a zasazovali jim rány dřevěnými holemi. I když byl Leonidas král, účastnil se výcviku jako každý jiný.

Znovu vyhlédl šterbinou pod štítem. Skytové se pořád opírali o svoje štíty, ale už se nesmáli ani nekřičeli žádné oplzlosti. Očividně jim došlo, že se Spartánů tak snadno nezabaví. Král také věděl, že jeho muži přemítají, kdy vydá rozkaz k uskutečnění plánu, na němž pracovali celou noc.

Leonidas pozvedl hlas, aby ho všichni slyšeli i přes zvuk dopadajících šípů a brnkání tětiv. „Není skvělé, že nás Peršané zásobují tolika šípy, které na ně bude moci později střílet Lichas a jeho muži?“

Ozval se smích, ale Leonidas v něm slyšel napětí. Obrátil svou pozornost k tomu, co se dělo před ním. Mírně natočil štít, aby

viděl na svah hory, kde stál Xerxův trůn. Perský král se rozmachoval pažemi a měl otevřená ústa – zjevně něco křičel na hlouček důstojníků ve zbroji, kteří se krčili před ním. Leonidas byl v pokušení vydat rozkaz, ale věděl, že dokud se Peršané spokojují s bombardováním šípy, čas nahrává jemu. Navíc musel pamatovat na to, že Lichas a jeho lučištníci dorazí až někdy odpoledne.

„Slyšeli jste mě.“ Xerxes se jen tak tak udržel, aby nepřikázal svému pobočníkovi, ať generálovi srazí hlavu za to, že si dovolil zpochybnit jeho rozkaz.

Generál se uklonil. „Ano, můj pane.“ Odpěchal, aby odeslal panovníkovy pokyny řetězcem velení až k vojákům v první linii.

Leonidas sledoval, jak generál odbíhá, a uvažoval, co se stane dál. Perský král evidentně ztrácel trpělivost se střelbou. Z toho, že šípy, zabodnuté do země nedaleko od něj, nevrhaly téměř žádný stín, Leonidas odhadoval, že bude zhruba poledne. Trvalo to déle, než doufal.

Byl žízňivý a měl plný močový měchýř. Rada mužů se vymočila na místě, kde klečeli, a moč stékala v drobných zlatavých pramíncích po skalnaté půdě. Nikdo o tom neřekl ani slovo. Co je trocha moči proti neustálému bombardování šípy a čtvrt milionu mužů, kteří se je chystali zabít?

Leonidas viděl, jak velitel Skytů hovoří s poslem, který měl na hlavě prilbu s dlouhým střapcem – jednalo se o stejného důstojníka, na kterého Xerxes před chvílí řval.

„Připravte se,“ vykřikl Leonidas. „Brzy se začne něco dít.“

„Už bylo načase,“ odpověděl někdo nahlas a vyvolal tím smích.

Skytský velitel ječel rozkazy ve svém podivném jazyce a jeho muži pozvedli štíty. Střelba neutichala. Velitel prošel před řadou vojáků, aby se ujistil, že jsou všichni řádně oděni, jejich štíty se překrývají a oštěpy míří kupředu.

Leonidas se zamračil, když do jeho štítu narazil další šíp. Rada Skytů se dala do pohybu, ale lučištníci pokračovali v ostřelování. Leonidas si všiml, že střelba naopak ještě zesílila. Najednou si

uvědomil, k čemu se schyluje. Podíval se úzkým průhledem mezi štítem a mužem po své pravici směrem ke Xerxovi. Perský král se předkláněl, jako kdyby sledoval nějaký mimořádně zajímavý závod.

Skytský velitel ukázal mečem ke Spartánům. Leonidas ve tvářích svých nepřátel viděl strach a slyšel mumlání vlastních vojáků, kteří viděli, jak se blíží nepřítel, a přitom je neustále bombardují šípy.

Skytové už urazili polovinu vzdálenosti přes otevřené prostranství. Některé šípy začaly padat do jejich řad. Leonidas viděl, jak se v první linii zhroutil na kolena a poté k zemi jeden muž, kterému ze zad trčel šíp.

Když Skytové dorazili na necelých dvacet metrů od Spartánů, zvedl se Leonidas na nohy a spustil štít kupředu. Srdce mu tlouklo pýchou, když jeho gesto okamžitě napodobily obě řady Spartánů, aniž by braly ohled na střely, které se na ně snášely z oblohy.

V dalším okamžiku se obě skupiny střetly a útočily na sebe oštěpy i meči, zatímco perští lučištníci nadále stříleli jeden šíp za druhým. Šípy zasahovaly bojující muže bez ohledu na to, ke které straně patřili.

Leonidas jediným máchnutím oddělil hlavu muže přímo před sebou, namířil ostří hole s Nagou do vzduchu a třikrát s ní trhl, než ji opět sklonil, aby odrazil výpad skytského důstojníka.

Královův signál neunikl zvědovi schovanému v křovinách nad průsmykem, který jej okamžitě předal dál. Na svahu se ukrývalo více než dvě stě chlapců a Skiritai, skrčených pod keři a za hromadami kamení v dutinách, jež si v noci vyhloubili.

Nyní začali svrhávat kameny, které si pracně přinesli od Střední brány, přímo do hloučků lučištníků pod sebou.

Chlapci i Skiritai byli příliš vysoko ve svahu, ale lučištníci se přesto pokusili obrátit zbraně proti nim. Šípy dosáhly vrcholu svých drah dvacet metrů pod Spartány, obrátily se k zemi a působily další chaos v řadách perských střelců.

V tu chvíli dorazil Lichas a jeho muži. Na vrcholu kamenného valu Střední brány se náhle objevila řada nových mužů, kteří začali z bezprostřední blízkosti přes hlavy Spartánů kosit Skyty.

Na tak malou vzdálenost šípy dokázaly proniknout zbrojí a jejich účinek byl ničivý.

Perská střelba ustala, protože perští lučištníci umírali pod útokem seshora, který nabral podobu doslovné laviny kamenů velkých jako lidská hlava, jež ještě včera tvořily hradbu Střední brány, než je Sparťané přenesli do svahu.

Přední linie Skytů bojovala statečně, i když řady za nimi likvidovala palba řeckých šípů. Leonidas vykročil kupředu a řada Sparťanů ho následovala. Vojáci byli rádi, že se konečně po tolika hodinách pod štíty mohou pohnout, byť vstříc nepříteli, vrhli se proti Skytům a jejich těžké sandály v mžiku lámaly šípy zabodnuté do země.

Leonidas zařval bojový pokřik a proklál holí s Nagou válečníka před sebou. Síla jeho úderu byla tak velká, že zbraň projela Skytem na druhou stranu a zabila i jeho spolubojovníka za ním. Celá spartská linie řičela, ječela a vrčela, zatímco útočila na Skyty s pomstychtivostí, kterou jejich protivníci ještě neviděli a už nikdy ji neměli spatřit podruhé, protože hromadně umírali pod spartským nápořem.

Na svahu hory kolem Xerxova trůnu se rozhostilo naprosté ticho. Neunikl jediný Skyt. Polovina lučištníků zahynula pod vrhanými kameny, případně se zřítily z útesu do moře. Ostatní utíkali stejnou cestou jako Egypťané a Nesmrtelní během předchozích dvou dnů.

Xerxes vytrhl z opasku dýku a vykročil. Jeho velící důstojník stál na okraji příkrého srázu. Xerxes mu zarazil dýku až po rukojeť do hrudi a důstojník se zřítíl dolů. Perský král se otočil. Nikdo si mu netroufal pohlédnout do očí s výjimkou Pandory.

„Jdi,“ pokynul jí Xerxes zakrvavenou dýkou. „Prozkoumej tu stezku. Do svítání se vrať.“

„Přestaň.“

Leonidas se prudce otočil s napřaženou zbraní a podařilo se mu ji zastavit těsně před tím, než zasáhl jejím ostřím Cyru do krku.

„Přestaň,“ zopakovala a položila mu dlaň na paži. „Pro dnešek je dobojováno. Je hotovo.“

Leonidas zamrkal.

„Je po všem. Zvítězil jsi.“

Leonidas pomalu přikývl. „Pro dnešek,“ zašeptal a podíval se na krev, která kapala z ostří hole s Nagou.

„Pro dnešek,“ souhlasila Cyra.

„Co zítra?“ Leonidas se omámeně rozhlédl kolem sebe, na těla mrtvých a umírajících, kteří leželi mezi bezpočtem trčících šípů. Nohama se bořil do bahna tvořeného hlínou, krví a močí.

„Ach,“ zasténal náhle a odpotácel se několik kroků doprava, kde padl na kolena. Nedbal na břечku, která pokrývala půdu, odložil hůl s Nagou a dlaněmi nadzvedl hlavu jednoho raněného muže. Cyra se k němu připojila a spatřila, že oním raněným je Polynices.

„Vedl jsi nás dobře,“ zašeptal stařec. Po vousech mu stékala krev.

Leonidas se znovu rozhlédl. „Ztratili jsme mnoho mužů.“

„Ale dokud tu bude stát jediný Spart'an...,“ Polynices se odmlčel, aby se mohl zhluboka nadechnout, a poté pokračoval, „Peršané se průsmyku nezmocní.“

„Bojoval jsi statečně,“ řekl král. „Viděl jsem...“ Zarazil se, když spatřil, že starci už z úst neublá krev. Zvedl ruku a zatlačil mu skelné oči. „Byl to můj první instruktor. To on mě jako první učil statečnosti v bitvě.“

Cyra položila dlaň králi na rameno. „Strach je možná dobrá věc. Třeba existují věci, kterých bychom se měli bát. Věci, kterým nerozumíme.“

Leonidas její ruku setřásl. „Nedokážeš brát ohled na mrtvé?“

Cyra se napřímila. „Tohle všechno děláme, abychom zachránili živé.“

„Živé?“ Leonidas se vydal k lučištníkům a zamířil přímo k jejich veliteli Lichasovi, starému muži, který se ale stále držel zpříma a v ruce třímал silný luk. Jeho muži sbírali perské šípy a doplňovali si toulce.

Leonidas Lichase objal kolem ramen. „Děkujeme ti. Dorazili jste přesně ve správný okamžik. Sám bych to nenaplánoval lépe.“

Lichas se rozhlížel kolem sebe. „Kde jsou ostatní?“

„Ostatní?“

„Další města. Athéňané, Thébané, Médejci.“ Lichas přenesl pohled na spartského krále. „Kde je zbytek tvých bojovníků? Tady jich mnoho nevidím.“

„Začínali jsme s třemi sty muži,“ odpověděl Leonidas. „Dva dny pochodu odtud je šest lochoi.“

„Dva dny?“ Lichas zavrtěl hlavou. „Vy Spartané jste blázni. Tři dny tu nevydržíš.“

„Už jsme dokázali průsmyk ubránit právě tak dlouho,“ poznamenal Leonidas. „A to bez vaší pomoci. Kdo ví, co dokážeme s vámi.“

25. kapitola

PROSTOR MEZI SVĚTY

„To je šílené,“ zabručel Stokesův první důstojník.

„Máte lepší nápad?“ zeptal se ho Stokes a naklonil se přes okraj *Deepflightu* k Ráchel. V ruce držel fotografii *Connecticutu*. Delfínice se zvedla polovinou těla z vody a podívala se na obrázek. Pak se převrátila na záda se šplíchnutím, které promočilo Stokese od hlavy k patě.

„Podívejte,“ ukázal.

Ráchel rychle odplavala o sto metrů dál, zastavila se a ohlédla se po nich, jako kdyby na ně čekala.

„Jdeme,“ řekl Stokes, vklouzl do nitra ponorky a přidal se k ostatním přežívajícím členům posádky.

ZA PROSTOREM MEZI SVĚTY

Koule Stínu, ke které se Dane, Earhartová a Ariana blížili, byla skutečně obrovská. I když se polovinou zabořila do země, její oblá stěna se i tak tyčila vysoko nad jejich hlavami i daleko po levé i pravé straně. Ariana nezaváhala a začala se vznášet podél jejího boku vzhůru. Dane i Amelia Earhartová ji následovali několik centimetrů nad černým povrchem.

Ariana zamířila kousek doprava a zarazila se přibližně padesát metrů pod vrcholem. Dane viděl, co ji přimělo k tomu, že se zastavila.

V povrchu koule vedla tenká rýha, která se táhla, kam až dohlédl.

V metrové vzdálenosti od ní se nacházel podivně vyhlížející zářez. Ariana na něj ukázala. „Použijte hůl s Nagou.“

Dane málem zapomněl na zbraň, kterou měl připevněnou k zádům. Earhartová ji uvolnila a podala mu ji. Dane si uvědomil, že zářez na povrchu koule je otiskem sedmi hadích hlav na konci hole. Pomalu a opatrně, aby si nepoškodil oblek ostřím, zatlačil hůl s Nagou do zářezu. Hůl obklopila zlatavá záře a Dane cítil, jak mu tělem probíhá jakýsi elektrický šok.

Pustil hůl a energetický výboj ho odhodil o dva metry dozadu. Vzduch prořízlo ostré zasyčení. Puklina podél horní poloviny koule se pomalu otevřela na několik centimetrů. O čtvrtinu obvodu nalevo i napravo se objevily podobné štěrbiny.

„Víc,“ řekla Ariana.

Dane se neochotně vrátil k holi a přitlačil. Tentokrát byl na onen šok připravený a hůl nepustil. Mezera se rozšiřovala, až byla u nich téměř dva metry široká a směrem dolů se zužovala.

„Pojďte,“ pobídla je Ariana.

„Hůl tady máme nechat?“ ukázal Dane na hůl.

„Myslím, že sem nikdo nepřijde, aby s ní něco provedl.“ Ariana vklouzla do otvoru a Dane ji následoval s Earhartovou v závěsu. Viděl, že plášť koule má tloušťku téměř jednoho metru. Nitro osvětlovala tlumená žlutá záře vycházející z řady skrytých zdrojů. Vnitřek koule byl stejně impozantní jako vnější plášť. Zaujímal jej otevřený prostor s podlahou, která kouli rozdělovala na dvě přesné poloviny a mírně se svažovala – koule zřejmě spočívala nakloněná ke straně.

„Sem bylo vtaženo moje letadlo,“ řekla Earhartová.

Dane viděl videozáznam z lodi *Revelle*, kterou zajala podobná – či snad stejná? – koule. Ariana se mezitím snášela dolů. Dane netušil, jak to má udělat, ale jeho oblek zřejmě nějak vycítil, kterým směrem se chce vydat, a začal klesat. Ariana se snesla

přesně doprostřed podlahy. Dane ji napodobil o vteřinu později a po něm přistála i Earhartová.

„Pořád tu funguje zdroj energie,“ poznamenal Dane.

„Aspoň částečně,“ souhlasila Ariana.

„Už jste tu někdy byla?“ zeptala se Earhartová.

„Ve vidění,“ odpověděla Ariana. Shýbla se a položila dlaň na podlahu. Rychle se narovнала a ustoupila, když se před ní rozevřel poklop. Byl téměř dva metry široký a Ariana se jím bez váhání spustila dolů. Dane se vydal za ní a bezmála minutu sestupovali dlouhým tunelem, než se ocitli v kruhové místnosti o průměru necelých dvacet metrů. Uprostřed se vznášela zlatá koule, která zabírala zhruba pětinu prostoru. Její povrch poblikával matným světlem a Dane si byl jistý, že není z žádného pevného materiálu.

Cítil, jak ho ta koule přitahuje k sobě, a okamžitě věděl, že jde o řídicí centrum celého systému. Ariana ji ale minula. Dane nyní spatřil nejméně tucet tunelů, které vycházely z této místnosti. Ariana zamířila do toho, který ústil v nejnižší položeném bodě. Dane si ověřil, že se Earhartová drží za něj, a následoval Arianu.

Několik minut klesali a poté se ocitli v dalším velkém prostoru. Dane odhadoval, že musejí být u úplného dna obří černé koule. Tato místnost měřila napříč více než třicet metrů a panovalo v ní relativní šero, takže Dane zprvu mnoho neviděl. Uprostřed vyrůstal z podlahy silný podstavec s jakousi koulí navrchu. Po chvíli si Dane všiml, že stěny místnosti lemuji lůžka, k nimž jsou připoutána těla. Lidská těla.

„Stín jsou lidé?“ zašeptala Earhartová.

Dane už něco podobného viděl. Připlachtil k nejbližšímu lůžku. Na tom těle bylo něco zvláštního. Vtom to spatřil. Hlava byla zpola proměněná v křišťál – ne zcela, měla spíše odstín matné šedi. Dane se pomalu otočil kolem své osy a viděl, že všechna těla míří k centru místnosti, kde spočívala ona koule.

„Nevím, jestli jsou Stín lidé,“ řekl, „ale lidé rozhodně sloužili jako palivo pro tenhle stroj.“

„Jako palivo ne,“ opravila ho Ariana. „Jako kanál, kterým proudí energie.“

Dane si vzpomněl na thérskou kněžku Kaiu, která vstoupila do portálu a uzavřela ho. „Takže můžeme portál nad planinou Nazca narušit pomocí křišťálových lebek, pokud se k němu dokážeme dostat?“

„Ano.“

26. kapitola

480 PŘ. N. L.

„Pokud byla slova tvé věstkyně pravdivá, prožívám právě svou poslední noc,“ promluvil Leonidas vleže na zádech s hlavou opřenou o složený plášť a pohlédl vzhůru ke hvězdám.

„Ano.“ Cyra seděla na malém kamenu po jeho boku, s vlastním pláštěm přitaženým těsně k tělu.

„Je to zvláštní. Před každou bitvu jsem cítil strach – strach z toho, že budu zmrzačen, zabit a poražen. Bez ohledu na to, jak beznadějně ale celá situace vypadala, vždycky jsem hluboko uvnitř věřil, že nic z toho se nestane.“ Otočil k ní hlavu. „Samozřejmě jsem věděl, že jednoho dne zemřu, ať už v boji nebo jinak, ale vždycky jsem to považoval za otázku vzdálené budoucnosti. Ta budoucnost ale nyní nastala. Je to divný pocit.“

Cyra neodpovídala. Atmosféra, která panovala v táboře, ji ochromovala. Nocí se nesly tiché hlasy mužů, kteří spolu šeptem rozmlouvali a říkali si navzájem slova, jež zaznívají pouze s vyhlídkou brzké smrti.

„Až získáš tu mapu,“ oslovil ji Leonidas o něco hlasitěji, „zůstaneš tu s ní nebo ji někam doručíš?“

„Musím ji někam odnést,“ odpověděla Cyra.

„Kam?“

„To ještě nevím. Až přijde čas, jistě mi bohové ukážou cestu.“

„Co potom?“

„Neznám svůj osud.“

„Jestli přežiješ a budeš zde v Řecku, uděláš pro mne jednu laskavost?“

„Ano, bude-li to v mé moci.“

Leonidas se usmál. „Věřím, že to vskutku je v tvé moci. Jdi do mého domova a pověz mé ženě, jak jsem zemřel.“

„To mohu...“

„Ještě jsem neskončil,“ přerušil ji Leonidas. „Chci, abys učila mou dceru.“

Cyra se zamračila. „Co ji mám učit?“

„Aby byla jako ty.“

Pandora zaklela, když klopýtla o kámen a při pádu si rozbila koleno.

„Bud' zticha, děvko,“ promluvil za ní chraplavý hlas. Válečník, kterého Xerxes poslal s ní, neměl u královského dvora žádné jméno. Jednoduše se mu říkalo Xerxova dýka. Zatímco kat vykonával veřejné popravy, Xerxova dýka pracoval ve skrytu. Zabíjel ty, které chtěl král vidět mrtvé, ale nemohl si je dovolit popraviti všem na očích.

Pandora si před odchodem z perského tábora co nejlépe zapamatovala cestu a ta zatím skutečně sledovala tenkou linku vyznačenou na mapě. Sama pěšina byla také úzká, pro jediného člověka, a stoupala pod příkrým úhlem do hor. Čas od času se Pandora musela přidržovat skály, ale podstatné bylo, že se tu zatím dalo projít.

Leonidas poplácal Lichase po rameni. Lichas polekaně odtrhl zrak od záře, jež se odrážela na nebi nad perským táborem.

„Rád bych tě požádal, abys bojoval do poledne,“ řekl Leonidas. „Pak budeš volný od všech závazků.“

„Vždyť jsi říkal, že ti posily dojdou až za dva dny.“ Zdálo se však, že Lichase králova slova nepřekvapila.

„Dnes je poslední den. Právě jsi dorazil a dobře to víš. Já tu bojuji tři dny a vidím to také.“

Lichas pomalu přikývl. „Zbyla ti polovina mužů a tví lidé jsou sice stateční a silní, ale zmáhá je únava. Doporučil bych ti, aby

ses nyní pod rouškou noci stáhl. Jakmile začne boj, už nebudeš moci ustoupit.“

„Nikam neustoupíme,“ odpověděl Leonidas. „Ráno vyrazí posel, aby zastavil šest lochoi a odeslal je přichystat obranu blíže k našim domovům.“

„Dokázal jsi víc, než kdokoliv v těch nejdivočejších snech očekával. Další den nebude mít na celkovou situaci nijak velký dopad. Athénané pořád vysedávají a debatují. Ostatní města se očividně o Peršany moc nestarají, i když je Xerxes po průchodu průsmykem srovná se zemí.“

„V tom se právě mýlíš,“ řekl Leonidas. „Další den rozhodne o osudu celého lidstva.“ Usmál se významně. „Dozvěděl jsem se to od delfské věstkyně.“

Lichas si odplivl přes kamenný val. „Věstkyně.“

„Nejde jen o tohle,“ pokračoval Leonidas. „Války nevyhrává pouze síla zbraní, ale i jiné faktory.“

„Například jaké?“

„Vůle lidí. Proto tu my Sparťané jsme, a proto tu taky zůstaneme.“

Xerxes zamyšleně vzhlédl od snídaně, když k němu jeho popravčí přivedl Pandoru.

„Můj pane,“ promluvila, ale on ji umlčel mávnutím nože.

„Nežila bys, kdyby ta stezka neexistovala.“ Trhl ostřím ke generálům. „Chci, aby se po té cestě vydaly čtyři oddíly Nesmrtelných. Pandora je povede.“ Obrátil se zpátky k ní. „Jak dlouho potrvá přechod?“

„Jedná se o úzkou stezku pro jednoho člověka. Přes horu a do zad Sparťanům se nedostaneme dříve než v poledne, králi.“

„Zaútočte. Musíme proniknout průsmykem, zatímco budou moji Nesmrtelní na cestě,“ přikázal generálům. Otřel si ústa hedvábným šátkem a vstal. „Já se budu dívat z obvyklého místa.“

Leonidas našel Cyru, jak pomalu přechází v kruhu před Střední bránou. Slunce už vystoupalo nad východní obzor a Leonidas byl oblečen v plné zbroji. Cyra měla přivřené oči a zdálo se, že je v transu.

„Co to děláš?“ oslovil ji Leonidas.

Cyra zvedla ruku, aby mlčel, a pokračovala v chůzi. Zastavila se asi sedm metrů před valem a otevřela oči. „Tohle je to místo.“

„Jaké?“

„Tady se objeví mapa.“

„A až ji budeš mít?“ zeptal se Leonidas. „Už víš, kam ji poneseš?“

„Měla jsem vidění, které si budu muset na mapě ověřit. Pak budu vědět, kam mám jít.“

Leonidas se zamračil. „Dnes nás zatlačí za hradbu.“ Po severní cestě k němu přiběhl zvěd.

„Peršané přicházejí,“ hlásil. „V čele pochodují Asyřané. Šermíři.“

„Co lučištníci?“ otázal se Leonidas.

„Jen pěchota.“

Král se obrátil na Cyru. „Musíš počkat za hradbou.“

„Ale...“ začala, ovšem král ji umlčel.

„Až se mapa objeví, dostanu tě k ní. Určím několik mužů, kteří se s tebou probijí průsmykem.“

Vřeštěly trubky, duněly bubny a jejich zvuk se odrážel ozvěnou od skály. Celá perská armáda se připravovala na pochod. Jako první pochodovali k místu bitvy Asyřané a Xerxes vydal rozkaz, aby se zbytek vojska přichystal na překročení průsmyku. Vojáci strhávali stany, sháněli stáda zvířat a řadili se do formací.

Vysoko nad průsmykem vedla Pandora čtyři tisíce Nesmrtelných po úzké stezce, jež se vinula kolem hory.

Leonidas vyrovnal svou prořídlou skupinu podél západní hrany útesu, kolmo k bitevnímu poli. Podél Střední brány stáli Lichasovi lučištníci s připravenými štosy perských šípů, ale měli schované luky a oblečení byli do zbroje Sparťanů, kteří byli v předchozích dnech zabiti nebo těžce raněni. Když se za záhybem cesty objevila první řada Asyřanů, při pohledu na toto neobvyklé uspořádání se zarazila, ale tlak tisíců pochodujících mužů přiměl důstojníky, aby rozestavili své vojáky, jak dokázali nejlépe. Problém tkvěl v tom, že si nebyli jisti, jestli by první linie vojska

měla čelit kamennému valu před nimi nebo Spart'anům vyrovnaným u úpatí skály napravo. Nebyl tu dostatek místa, aby vytvořili dvě řady kolmo k sobě.

Jak Leonidas doufal, důstojníci se rozhodli postavit bezprostřednější hrozbě: Spart'anům stojícím u bitevního pole. Asyřané byli dobře vycvičení a v mžiku se vyrovnali do několika řad čelem ke skále, se zdviženými štíty a tasenými dlouhými meči. Leonidas čekal uprostřed první řady Spart'anů. Zbývalo mu sotva sto čtyřicet bojeschopných mužů z původních tří set. Odhadoval, že na otevřeném prostranství před ním je shromážděno už nejméně tisíc Asyřanů, a další se sem tlačili zezdola.

Nepřátelé se dali do pohybu. Leonidas pozvedl štít a hůl s Nagou držel šikmo k obloze. Ostatní Spart'ané jeho postoj napodobili. Asyřané se k nim přiblížili na pouhých deset metrů, když Leonidas namířil ostří zbraně přímo proti nim. Sto dvacet ostřepů učinilo totéž.

Na kamenném valu Lichas a jeho muži sáhli dolů pro luky, v nichž měli již založené šípy. Jediným plynulým pohybem je obrátili proti levému křídlu Asyřanů. Každý třetí lučištník vystřelil a jejich šípy kosily nejbližší Asyřany. Ihned poté vypálila další třetina mužů a poté i poslední. To už měli první střelci luky připravené k dalšímu výstřelu.

Soustředěná palba na nechráněné levé křídlo Asyřanů měla ničivé účinky. Právě křídlo netušilo, co se děje vlevo, a střetlo se se Spart'any za hlasitého břinkání kovu o kov. Asyrští důstojníci, kteří viděli spoušť způsobenou lučištníky, se pokoušeli obrátit levé křídlo čelem k lučištníkům, ale když Lichasovy šípy zabily zhruba třetinu protivníků, Leonidas vztyčil hůl s Nagou vysoko nad hlavu. Lichas spatřil domluvený signál a vypustil hořící šíp před linii svých mužů, kteří okamžitě přestali střílet.

Pravý bok Spart'anů, jenž se dosud neúčastnil bojů, zaútočil. Vrhel se na rozvrácené křídlo Asyřanů a zatlačil nejméně sto válečníků přes okraj srázu. Vzápětí se Spart'ané otočili doleva. Šlo o klasický manévr sevření nepřátelského vojska do čelistí kleští. Výsledkem byl další masakr. Leonidas zastavil postup svých mužů, až když na otevřeném prostranství nezbýval jediný

živý Asyřan. Stáhl svoje muže zpět do výchozí pozice se zády ke skále. Lichas a jeho muži opět schovali luky a zaujali původní postoj.

Čerstvé asyrské síly zopakovaly chybu svých předchůdců, protože netušily, co se tu odehrálo. A znovu. A ještě jednou, zatímco se ráno měnilo v dopoledne. Bitevní pole opět rozmáčela čerstvá krev. Stovky Asyřanů zahynuly při pádu z útesu, další stovky se staly obětí spartských zbraní. Tu a tam při litém boji padl i nějaký Leonidasův bojovník.

Po čtyřech neúspěšných útocích se asyrský velitel zřejmě konečně doslechl, co se děje. Boje na chvíli utichly a Leonidas rychle přešel pohledem prostranství před sebou. Ztratil něco přes třicet mužů, zatímco nepřatel zahynulo nejméně tisíc. Na cestě však čekaly další desetitisíce vojáků a Leonidas věděl, že při další zteči už nevystaví levé křídlo lučištníkům. Zvedl oči ke slunci. Poledne nastane za hodinu, možná za hodinu a půl.

Ukázal holí s Nagou ke Střední bráně. „Za hradbu!“

Spartané spořádaně opustili bitevní pole a stáhli se za Střední bránu. Chlapci odnesli mrtvé a vážně raněné. Leonidas zůstal před kamenným valem jako poslední a sledoval, jak se na protější straně objevuje čerstvá jednotka Asyřanů. Neochotně přešel přes hradbu a zaujal místo uprostřed.

Poprvé si všiml, že už nesvítí slunce. Když vzhlédl, viděl, že oblohu zahalily temné mraky. V dálce se ozval zvuk hromu, který na okamžik přehlušil perské trubky a bubny. Leonidas se podíval na horský svah, kde seděl na trůnu Xerxes. Perský král vypadal klidně, což oproti předchozím třem dnům představovalo nápadnou změnu. Leonidas se zamračil.

„Blíží se bouře,“ poznamenala Cyra, která stála vedle něj.

„Něco má za lubem,“ utrousil Leonidas a pokynul ke Xerxovi.

„Stačí už jen několik hodin,“ odpověděla Cyra.

„Hradbu nějakou dobu udržíme,“ přikývl Leonidas. „Jakmile ale prolomí naši obranu, bude brzy konec.“ Obrátil se k Lichasovi. „Máte plno šípů. Můžete střílet, jak uznáte za vhodné.“

Lučištníci spustili palbu a jejich šípy se snášely na řady Asyřanů. Přes těžké ztráty ale asyrští důstojníci přiváděli stále

nové a nové posily, aby nahradili zabitě, a rovnali je do bojové formace.

„Jsou dobří,“ připustil Leonidas, který sledoval tuto podívanou.

„Jsou šílení,“ zamumlala Cyra.

„Ne. K útoku potřebují mít pevnou první linii. Přesně tohle bych udělal i já.“

Cyra zavrtěla hlavou. „Nikdy jsem netvrdila, že nejsi blázen.“

Leonidas se zasmál. „Možná jsem, ale potřebovala jsi nás a ještě pořád nás potřebuješ.“

Asyřané se konečně seřadili a vyrazili vpřed. Kryli se za stěnou ze štítů, takže na ně střelba přestala účinkovat. Leonidas přešel napravo a poklepal Lichasovi na rameno. „Splnili jste svou povinnost.“

Lichas přikývl a předal králova slova dalším lučištníkům. Postupně přestávali střílet a vydali se po cestě na jih. Jako poslední tu zůstal Lichas. Nebyl čas na další loučení, protože Asyřané už téměř dosáhli kamenného valu.

„Povím celému Řecku, co jste tu dokázali,“ řekl Lichas Leonidasovi a odpěchal za svými muži.

Spartané namířili oštěpy proti nepříteli, který se pokoušel zdolat kamennou hradbu. První řada Asyřanů zahynula, a poté i druhá. Třetí šplhala po tělech zabitých spolubojovníků. Leonidas běhal po valu sem a tam a oháněl se holí s Nagou, kdekoliv to bylo nejvíce zapotřebí. Někdy během bitvy přišel o štít, který mu vyrazil jakýsi Asyřan svým mečem.

Ještě se setmělo a hromobití se přiblížilo. Po Leonidasově pravici skočil na vrchol kamenného valu jeden Asyřan. Jednalo se o obrovského válečníka s metr a půl dlouhým mečem v ruce. Srazil hlavu Spartanovi, který se ho pokusil zatlačit zpátky. Leonidas ho bodl holí s Nagou, jejíž ostří snadno zajelo muži do hrudi, ale Asyřanovi se i tak podařilo králi zasadit silný úder do přilby, který Leonidase zpola omráčil. Leonidas zakroutil ostřím v mužově ráně a shodil jeho mrtvé tělo z hradby, pod kterou narazilo do dalších útočníků.

Neviděl na levé oko. Přejel si volnou rukou po obličeji a podíval se na ni. Byla celá od krve. Někdo se ho dotkl na levém

rameni a král se prudce otočil s namířenou zbraní. Na poslední chvíli se zarazil, když spatřil, že jde o Cyru. Otřela mu pláštěm krev z rány na hlavě.

„Už je skoro čas!“ vykřikla, aby ji Leonidas slyšel přes řev umírajících mužů, břinkání zbraní a dunění hromu.

Leonidas potřásl hlavou, až mu od ní létaly kapky krve, aby si ji trochu pročistil. Viděl, že Asyřané na několika místech pronikli na vrchol hradby, ale Sparťané zatím odolávali a snažili se je zatlačit zpátky. Ohlédl se za sebe, kde stálo deset Sparťanů s připravenými oštěpy, dychtivých pustit se do boje. Všichni na něj upírali oči a čekali na povel.

„Támhle!“ Cyra napřáhla paži k místu, které ráno označila a kde se tvořila černá koule. Vyděšení Asyřané od ní ustupovali a v jejich linii se tak objevila mezera. Leonidas zvedl pět prstů a ukázal. Polovina z desetičlenné rezervy Sparťanů se oddělila od zbytku a vyběhla.

„Pojď“, zaječel Leonidas na Cyru, aby přehlušil hlomoz bitvy a bouře.

Seskočil z kamenného valu a mával holí s Nagou, aby vyčistil okolní prostor. Pět Sparťanů ho následovalo a chránilo svými štíty kněžku. Leonidas postupoval kupředu. Černá koule vypadala úplně stejně jako ta, do níž vstoupil cestou sem, a vznášela se těsně nad zemí. Jeden Asyřan klopýtl a padl do ní. Okamžitě zmizel, což způsobilo, že ostatní ve strachu vyklidili bezprostřední okolí.

Cesta se otevřela. Leonidas těsně před koulí ustoupil doleva a cítil, jak z ní vyzařuje mocná síla, která oblévá jeho kůži. Ostatních pět Sparťanů utvořilo půlkruh kolem portálu a Cyry.

Leonidas riskoval pohled přes rameno. Cyra se natahovala s rozevřenými dlaněmi kupředu k temnotě. Z portálu se vynořily dvě ruce se zlatou koulí o průměru jednoho metru. Kůže na oněch rukách byla zarudlá a plná puchýřů, ale dotýčný držel zlatou kouli pevně.

Cyra ji převzala a zapotácela se. Celé její tělo se zachvělo, když spěšně ustoupila od portálu. Ten, kdo jí onu kouli donesl, opět ruce stáhl.

„K valu!“ vykřikl Leonidas. Vyrázil v čele a pět Spartanů se za ním roztáhlo do klínu. Asyrské řady se nicméně ještě nevzpamatovaly z objevení podivné černé koule, a tak se Spartané nesetkali s velkým odporem. Jejich spolubojovníci znovu ovládli kamenný val Střední brány a stáli na něm.

Leonidas se na okamžik zastavil u mezery v hradbě a nechal Cyru s jejím cenným nákladem projít jako první. Podíval se za sebe. Asyřané se zrovna stáhli a přeskupovali se. Formování jejich řad nyní probíhalo snadněji, protože je nikdo nebombardoval šípy. Vzhledem k množství posil, které neustále proudily na otevřené prostranství, a ke ztrátám, jež Spartané utrpěli, Leonidas věděl, že další útok na kamenný val už bude úspěšný a že se jeho linie obrany zhroutí.

Obrátil svou pozornost zpátky k hradbě. Cyra uctivě držela zlatou kouli a nahlížela do jejího nitra. Král viděl, že povrch toho předmětu není hladký, a zdálo se, jako kdyby byl tvořen řadou několikacentimetrových zlatých proužků spletených do složitého vzoru. Leonidas zamrkal, protože měl dojem, že tyto proužky pulzují jako živé a dokonce se i přesouvají z místa na místo jako klubko hadů.

„Musíš jít,“ řekl Cyře.

Vypadalo to, že ho nevnímá. Cele se soustředila na kouli.

Leonidas jí položil zakrvácenou ruku na rameno. „Musíš jít.“

Cyra pomalu vzhledla. „Vidím...“ Její hlas se vytratil.

Vtom se Leonidasovi naskytl pohled, při němž se mu na okamžik zastavilo srdce: po cestě k němu kulhal Lichas s několika svými muži. Všichni stříleli šípy za sebe. Král pozvedl ruku s pěti prsty a ukázal na jih. Zbývajících pět bojovníků odspěchalo Lichasovi na pomoc. Druhých pět zůstávalo u Cyry a Leonidase.

Ze severu k němu dolehly poplašné výkřiky. Když se tím směrem Leonidas podíval, viděl, jak se ke Střední bráně blíží neprostupná stěna z asyrských posil.

Z jihu zazněl lesní roh a po stezce se k nim řítilo padesát Nesmrtelných, kteří smetli Lichase, jeho lučištníky i pět Spartanů, jež jim Leonidas poslal na pomoc. V jejich středu běžela žena, v níž král poznal onu osobu vedle Xerxa: Pandoru.

„Jsme obklíčeni.“ Leonidas si stoupl mezi Cyru a Nesmrtelné. Viděl, že Pandora také drží hůl s Nagou. Rozhlédl se, jestli nespatří nějakou cestu, po které by mohla Cyra uniknout z průsmyku, ale Asyřané útočili ze severu, Nesmrtelní z jihu, na západě se tyčila kolmá skalní stěna a na východě byl příkrý sráz do moře. Pocítil bodnutí smutku, že přes veškerou snahu selhal a nesplnil úkol, který mu svěřila věštkyň – mapu získá Pandora.

„Co je?“ Sledoval útočící Nesmrtelné, kteří už byli necelých padesát metrů od nich, s Pandorou v čele. Doufal, že se mu ji přinejmenším podaří zabít.

„Dokážu otevřít portál.“

Leonidas nerozuměl. Třímal hůl s Nagou, připravený k boji. Vtom ucítil mravenčení v zátylku. Ten pocit už znal. Odvrátil se od Nesmrtelných přesně v okamžiku, kdy asyrská linie narazila na vyčerpané Spartany bránící Střední bránu. Leonidas viděl, že má Cyra zavřené oči a jednou rukou jemně přejíždí po povrchu koule.

„Vidím cestu.“ Sevřela prsty kolem jednoho ze zlatých proužků. Obklopila ji žlutá záře, která se rozšířila přibližně metr před ní, mezi ní a krále.

Leonidas ustoupil, když se před ním začal otvírat portál. Zaslechl ženské zaječení a viděl, jak Pandora ještě zrychlila a vede jejich směrem drtivý nápor Nesmrtelných. Jeho vnímání času se zpomalilo jako vždycky ve víru bitvy. Každá vteřina se vlekla.

Cyra vykročila k portálu s koulí v ruce, stále obklopená zlatou září. „Pojď se mnou.“

Leonidas se usmál a podal jí hůl s Nagou. Druhou rukou tasil meč. „Moje místo a můj osud jsou zde.“

Cyra se nedohadovala. Vzala od něj hůl a Leonidas se otočil právě včas, aby mečem odrazil Pandorin výpad, kterým se chystala přeseknout Cyru vedví. Kněžka vstoupila do portálu a ten se za ní ihned zavřel.

27. kapitola

ZA PROSTOREM MEZI SVĚTY

Překročili vyschlé řečiště Potomaku a Dane odhadoval, že jsou nedaleko místa, kde kdysi stál Pentagon. Tři metry před nimi se asi třicet centimetrů nad zemí vznášela černá koule.

„Dostaneme se tudy k mapě?“ zeptal se Dane.

Arianina odpověď ho nijak neuklidnila. „Tak mi to bylo vyjeveno ve vidění.“

Dane cítil na bedrech naléhavost jejich mise, ale přesto se ještě zarazil. V mysli mu hlodalo příliš mnoho nezodpovězených otázek. „Co se stalo na téhle časové ose?“ zeptal se. „Proč nebylo zničeno jádro planety?“

„Stín dokázal odsát veškerou energii pomalu a kontrolovaně,“ řekla Ariana. „Hádám, že váš boj proti Stínu ho ve vašem světě přiměl jednat překotně a zčásti neovladatelně.“

„Co ty kříšťálové lebky?“ pokračoval Dane ve vyptávání. „Jsou k něčemu?“

„Já nevím,“ odpověděla Ariana. „Zjevně v nich pořád zbývá nějaká energie a rozhodně dokážou soustředit velkou sílu z nitra Země.“

„Nemohli bychom se vrátit v čase a zachránit i vaši planetu?“ napadlo Danea.

„Myslím, že ne,“ vzdychla Ariana. „Podle vidění, která jsem měla, a podle toho, co jsem si dala sama dohromady, Stín sice portály využívá, ale netvoří je.“

„Tomu nerozumím,“ řekl Dane.

„Předěly mezi paralelními světy jsou v některých místech silnější a v jiných tenčí. Někde existují přímo otvory – portály. Myslím, že Stín je vyhledává a využívá energii k jejich otevření. Zároveň ale nemá žádnou kontrolu nad tím, na jaké místo a do jakého času tyto portály vedou. Jednoduše bere to, co se mu nabízí. Kromě toho taky portály nějakým způsobem ovlivňujeme i my.“

„Jak to myslíte?“ zeptal se Dane.

„Naše mysl nejen energii soustřeďují, ale také ji na nějaké úrovni, kterou dosud nechápeme, tvoří. Když se na jednom místě ocitne hodně myslí vybičovaných k nejvyššímu výkonu, domnívám se, že mohou ovlivnit portály.“

„Víte ještě něco, co by nám mohlo pomoci?“

„Patrně ne,“ odvětila Ariana. „Je to pro mě těžké,“ dodala. „Můj svět...“ Pozvedla bílou paži a neurčitě s ní ukázala na zkázu kolem sebe. „Všichni, které jsem znala, včetně vás,“ obrátila se k Daneovi, „jsou mrtví.“

„Jak jsem zemřel?“ zeptal se Dane. Vnímал absurditu té otázky, už když ji pokládal.

„Tsunami zničilo FLIP a zahubilo všechny lidi na palubě,“ odpověděla Ariana.

„Půjdete s námi?“ Dane se vydal k portálu s Earhartovou po boku.

„Ne, umírám. Musela jsem projít jiným portálem, abych získala tenhle oblek. Udržel mě při životě dost dlouho na to, abych se s vámi setkala, ale moc času mi už nezbývá.“

„Můžete jít se mnou do našeho tábora v prostoru mezi světy,“ nabídla jí Earhartová.

„Ne. Patřím sem.“

Dane už jednou prožil Arianinu smrt na své vlastní časové ose.

Nutnost prožít ji znovu v tomto světě drásala sotva zahojenou jizvu na jeho duši.

„Víte, co je na druhé straně?“ ukázal Dane k portálu.

„Vím jen tolik, že jsem vás měla odvést sem a sdělit vám, že jde o další krok.“ Bílá postava se nehybně vznášela dva metry od nich, jako kdyby v jejím nitru nikdo nebyl. „Jsem velice unavená.“ Sáhla si pravou rukou k levé paži.

Dane pochopil, co se chystá udělat, a natáhl se k ní, aby ji zarazil.

„Ne!“ Příkrost v jejím hlase ho zarazila. Arianiny prsty vytūkaly kód a oblek se otevřel. Dane zalapal po dechu, když poznal ženu, kterou poprvé potkal na záchranné misi v Angkorské bráně. Ariana se zapotácěla a tentokrát přijala jeho pomocnou ruku, aby neupadla. Její kůži pokrývaly červené boláky a kolem očí se jí hromadila vrstva ztvrdlého hnisu. Dane už chápal její touhu všechno co nejrychleji ukončit.

Ariana mávla k portálu. „Jděte. Hned.“

„Děkujeme vám,“ řekla Earhartová, vstoupila do černé koule a zmizela.

Dane se ještě zdržel a natáhl prsty v bílém obleku k Arianinu obličejí. Setřel jí z koutku očí nažloutlý hlen a uvědomil si, že Ariana pláče.

„Nepodařilo se nám to,“ řekla a vzhlédla k němu. „Vy si zatím ve svém světě počínáte dobře. Musíte učinit další krok.“

Danea nenapadala slova, kterými by vyjádřil svoje pocity. Otočil se, vstoupil do portálu a nechal Arianu umírat o samotě na povrchu její zničené planety.

PROSTOR MEZI SVĚTY

Kapitán Stokes a zbytek posádky *Connecticutu* se vměstnali do *Deepflightu*. Na monitoru nad ovládáním ponorky jasně viděli Ráchel, která plavala pomalu sem a tam, zatímco ji sledovali, jak dokázali nejrychleji. Propluli mezi dvěma malými portály a mířili dál na ústřední jezero.

Stokes naklonil řídicí páčku kupředu a zrychlil, aby delfínici stačil. Po dvou minutách už se nedalo pochybovat o jejich cíli. Přímě před nimi se tyčila černá stěna – masivní portál. Když se ocitli necelých padesát metrů od něj, Ráchel se zastavila.

Stokes neváhal. Udržoval plnou rychlost a za několik vteřin se zanořili do černoty. Každý muž na palubě sebou instinktivně trhl, když monitory na okamžik potemněly. Jakmile na nich znovu naskočil obraz, zjistili, že se ocitli na hladině kruhového jezera s velkým černým portálem přibližně kilometr za nimi, přímo uprostřed vody. Na černém pobřeží, jež lemovalo jezero, spočívaly tisíce strojů: většinou lodí, ale i letadel a dokonce dvou říditelných vzducholodí.

Stokes se ovšem zajímal o jediné plavidlo. Otevřel poklop a vylezl na příď *Deepflightu*, kde se k němu připojili ostatní členové posádky. Rozhlíželi se kolem a pátrali mezi spoustou lodí.

„Támhle.“ První důstojník ukazoval doleva.

Connecticut ležel s příďí na pobřeží poblíž španělské galéry.

„Jdeme,“ pokynul Stokes.

SOUČASNOST

Daneův oblek se vznášel patnáct centimetrů nad zemí. Sotva třicet centimetrů před ním strměla ohnivá stěna. Amelia Earhartová po jeho pravici pomalu ustupovala před plameny.

„Kde to sakra jsme?“ vydechla.

Ohnivá stěna měřila na výšku více než sedmdesát metrů a po obou stranách se táhla tak daleko, kam až dohlédli. Zhruba tři sta metrů za nimi se nacházela podobná hradba. Půdu pod nimi tvořily kameny a písek.

„Planina Nazca,“ řekl Dane. Portál, kterým sem prošli, se zmenšoval a o chvílku později zcela zmizel. Znovu se obrátil k ohnivé stěně. Viděl, že se plameny vychylují zleva doprava, a v dálce, zhruba tři kilometry od nich, spatřil obrovský portál, téměř kilometr široký, jenž nasával oheň ze všech linií na planině. Bylo mu jasné, že totéž ještě ve větším měřítku dělá s nitrem planety.

„Co je Nazca?“ zeptala se Earhartová.

Dane ukázal na veliký portál. „Tohle musíme zastavit.“

„Jak?“ chtěla vědět Earhartová.

Dane tušil, že i kdyby měl u sebe všechny shromážděné křišťálové lebky, nic by na toku tak obrovského množství energie nezměnily. Tohle zdaleka přesahovalo schopnosti jakékoliv kněžky. Otevřel svůj oblek a vykročil na planinu. Earhartová zaváhala, ale po chvílce následovala jeho příkladu. Daneovi se ulevilo, když opět spatřil její tvář. Vychutnával si i vzduch, který ho příjemně hladil po tvářích.

Zapotácel se, když se mu pod nohama zachvěla a pohnula země.

Posádka *Aurory* přihlížela, jak se koncové panely začínají skládat. Tok ozonu nedalekým portálem se zpomaloval, ale vzhledem k tomu, že ten stroj mezitím doputoval až nad Mexický záliv, obral zemskou atmosféru o významné množství tohoto životně důležitého plynu.

„Osudný zánik jádra nastane za necelých třicet minut,“ oznámila Ahana.

„Co potom?“ zeptal se Foreman, i když znal odpověď.

„Jádro nejprve imploduje,“ odpověděla Ahana. „Pak vybuchne. Nastane konec planety.“

Foreman pohlédl z okénka k bráně Ďáblova moře. Po Daneovi ani stopy. Něco se mu otřelo o nohy. Chelsea. Zdálo se, že zlatému retrívrovi nedělá blížící se konec světa žádné starosti. Foreman se shýbl a pohladil psa po hlavě.

„Počkejte,“ řekl Dane a zarazil Earhartovou, která už se vydala pryč od plamenů.

„Co se děje?“ zeptala se.

Odpověď přišla vzápětí: na stejném místě, kde se před několika minutami objevili oni, vznikl další portál a z něj vykročila žena v červeném plášti potřísněném krví. V rukách držela zlatou kouli. Zrzavé vlasy měla sčesané těsně k lebce. Překvapeně přejela pohledem ohnivé stěny a pak se podívala na Earhartovou a Danea, na něhož zůstala hledět delší dobu. Natáhla ruku a Dane ji vzal do své. Vnímal, jak mu paží probíhá elektrický šok. Žena přitáhla jeho dlaň ke zlaté kouli. Její povrch

tvorily svíjející se stužky, z nichž asi tucet zářil červenou barvou. Dane se nebránil a nechal ženu, aby mu položila ruku právě na ně.

Tělem mu projela bolest, protože červené stužky byly palčivě horké, ale neucukl. Svět kolem něj, planina Nazca i ohnivé stěny rázem zmizely. Viděl mnoho různých Zemí a portálů, které propojovaly paralelní vesmíry, a všechny procházely prostorem mezi světy. Dane se ale soustředil na portál, na němž měl položenou dlaň: na spojnici mezi jeho světem a světem Stínu.

Ze světa Stínu rozeznával jen černou stěnu, jako kdyby byl nějakým způsobem chráněn před různými časovými osami paralelních Zemí, a do této stěny proudila energie. Hned vedle se nacházel další portál a Dane viděl, že jím Stín také cosi odčerpává – nikoliv energii, ale něco jiného.

V hlavě mu zněl hlas té ženy v červeném plášti. Nejednalo se vlastně o hlas, protože s ním nekomunikovala slovy, ale obrazy. Viděl, co má udělat. S jednou rukou přiloženou k červeným stužkám se druhou natáhl do nitra koule. Na okamžik zaváhal, protože měl na kůži nepříjemný pocit, že sahá do klubka zmijí, ale vytrval, dokud se jeho prsty nesevěřely kolem konkrétní stužky. Věděl, že se jedná o portálovou linku, která vede z jeho času a světa do světa Stínu a kterou Stín transportuje energii z jádra Země.

Dane sevřel obě ruce. Bolest se znásobila a on mimoděk vykřikl, ale nepřestával a zvyšoval tlak. Linka nakonec povolila a přetrhla se.

Všechny panely už se složily a stáhly do koule. Posádka *Aurory* sledovala, jak velká černá koule vplouvá do portálu a ztrácí se v něm. O chvíli později zmizel i samotný portál.

PROSTOR MEZI SVĚTY

Kilometr a půl široký černý sloup se v mžiku vypařil. Celý prostor mezi světy se zachvěl a tři sta metrů nad ústředním mořem se objevila černá koule. Vzápětí se volným pádem zřítila

dolů a s obrovským šplouchnutím spadla do vody. K pobřeží vyrazila dvanáctimetrová vlna.

Koule se nakrátko potopila pod hladinu, ale po chvilce se opět vynořila a bezcílně se houpala v odeznívajících vlnách.

O kilometr dál se z portálu vynořila příď *Connecticutu*, následovaná celým trupem ponorky.

SOUČASNOST

Dane měl pravou ruku v jednom ohni. Spalovala ji nesnesitelná bolest. Kdyby byl sám, už by se pustil, ale vnímal, jak z té podivné ženy vyzařuje síla, která se přidává k jeho a pomáhá mu vyvíjet tlak. Sevřel prsty ještě víc. Cítil, jak ho pohlcuje horko, ale netroufal si otevřít oči a přestat se soustřeďovat.

Stužka povolila a Dane odletěl dozadu. Ležel na zádech a hleděl vzhůru k noční obloze poseté hvězdami. Vtom mu došlo, že vidí hvězdy, protože ohnivé stěny zmizely. Planina Nazca vypadala stejně jako dřív – pozměňená, ale neaktivní.

Zvedl se na loket. Kněžka tu pořád ještě stála s mapou v ruce. Usmála se na Danea, jednou rukou sáhla do mapy a hned za ní se otevřel portál. Ukázala na něj a naznačila, aby do něj Dane s Earhartovou vstoupili.

Earhartová šla jako první, následovaná Danem. Nijak ho nepřekvapilo, když zjistil, že se ocitli na pobřeží centrálního jezera v prostoru mezi světy. Otočil se v okamžiku, kdy za nimi vešla žena s mapou. Portál se uzavřel.

Daneovu pozornost zaujal klapavý zvuk. Ráchel vyskočila patnáct metrů od břehu do vzduchu a dopadla se šplouchnutím na záda. Dane vnímal její radost. Zamrkal, když kousek za ní spatřil, jak se nad hladinu vynořuje věž jaderné ponorky. A ještě o něco dál mezi různými portály splývala po hladině černá koule, jejíž větší část byla skryta pod vodou. Znovu zamrkal. Všechno mu náhle dávalo smysl, jednotlivé kousky se složily do celku a on věděl, co bude následovat.

Obrátil se čelem k oběma ženám, které stály vedle něj.

Amelia Earhartová byla bledá a na čele se jí perlily kapičky potu.

„Co se to právě stalo?“ zeptala se.

„Zachránili jsme svět. Můj svět,“ doplnil a pohlédl na tu cizí ženu.

Zrovna znovu sahala do mapy a pátrala v ní se zavřenýma očima. Zarazila se, sama pro sebe si přikývla a vyňala ruku z nitra koule. Poklepala si na hrud' a ukázala doprava podél pobřeží.

„Co se nám snaží sdělit?“ zeptala se Earhartová.

Dane nepochyboval o tom, co to gesto znamená, protože vnímal emoce a myšlenky oné ženy. „Vrací se domů.“

Dane přikývl a rozpráhl ruce na znamení díků. Žena se krátce usmála a vydala se pryč.

„Neměli bychom si tu mapu nechat?“ otázala se Earhartová.

„Potřebují ji jiní,“ řekl Dane. „Stín neohrožuje jenom náš svět.“ Obrátil se k centrálnímu jezeru a zamával muži na věži ponorky.

Epilog

SOUČASNOST

Země se nehýbala.

Ve východní Africe, ve střední oblasti Spojených států podél zničeného území kolem řeky Mississippi i okolo jezera Tahoe se přeživší lidé snažili i nadále zůstat naživu.

V hlavních městech po celém světě politici kladli vědcům otázky, ale stále se na ně nedostávalo odpovědí.

Na palubě FLIPU Ahana studovala údaje, které na ni chrlil počítač, a Foreman se jí nakláněl přes rameno.

„Tak co?“ zeptal se nakonec.

„Mám jednu dobrou a jednu špatnou zprávu.“

„Co ta dobrá?“

„Jádro je stabilní a portál na planině Nazca zůstává zavřený.“

„A špatná?“

„Koule Stínu odčerpala z atmosféry tolik ozonu, že se povrch planety stane nevhodným pro život lidí.“

„Za jak dlouho?“

„Za dva roky.“

Foreman klesl do křesla a poškrábal Chelsea na hlavě. Zdálo se, že se mu ulevilo. „Dva roky jsou dlouhá doba.“

„Taky tu je problém s radioaktivitou z Černobylu,“ dodala Ahana. „Za necelý týden dospěje k Moskvě.“

Do dveří řídicího centra nahlédl námořník. „Z brány se vynořil Connecticut.“

Foreman vyběhl na velitelský můstek. Viděl, jak se k nim blíží věž ponorky. Křečovitě sevřel rukama zábradlí a napůl čekal, že proti nim vyrazí torpéda nebo dokonce jaderné střely, protože si dobře pamatoval útok Wyomingu, který právě vyplul z brány Bermudského trojúhelníku. Když na periskopu zavlála americká vlajka, ulehčeně vydechl.

Connecticut se pomalu zastavil vedle FLIPU a o chvíli později už obě plavidla propojila lávka. Foreman přivítal Danea jako první.

„Vítejte zpátky!“

„Portál na planině Nazca je vypnutý,“ řekl Dane.

„My víme,“ přikývl Foreman. „Muonová aktivita zůstává stabilně nízká.“

„Ale?“ zeptal se Dane. Earhartová se rozhodla zůstat v prostoru mezi světy a Dane se ji nesnažil přemlouvat. Tohle nebyla její doba. A ostatní trosečníci ji potřebovali.

Foreman stručně shrnul situaci. „Stín odčerpál svou černou koulí velké množství ozonu a šíří se radiace z Černobylu.“

Dane přikývl, jako kdyby to očekával. „Ještě nám zbývá vykonat nějakou práci. Myslím, že vím, jak vyřešit oba tyto problémy.“

„Jak to víte?“

Dane se usmál. „Měl jsem vidění.“

480 PŘ. N. L.

Cyra zvedla mapu portálů a vložila ji do koženého pouzdra jednoho z veslařů-válečníků na lodi thérské věštkyně. Stála po pás ve vodě a věštkyni sotva viděla jako zahalenou postavu v rákosové nástavbě na zádi plavidla. Poté předala druhému muži hůl s Nagou.

Muži donesli mapu i hůl věštyni a Cyra nakrátko zahlédla její tvář v odlesku zlatavé záře, když poodhrnula cíp látky, do něhož Cyra kouli zabalila.

„Proč ji potřebujete?“ zavolala na stařenu.

Věštyně odpověděla tichým hlasem, který se ale bez nesnázi nesl nad hladinou. „Já ji nepotřebuji. Potřebují ji jiní. Na jiných místech. V jiných dobách.“

„Odkud pochází?“ zeptala se Cyra, která nechtěla, aby věštyně tak rychle odpůla.

Věštyně se překvapivě zasmála. „Nevím. A není důležité jen místo, ale i čas. Myslím... inu, je to nad mé chápání.“ Stařena pozvedla ruku v gestu na rozloučenou a ustoupila do stínů své místnosti.

Loď se dala do pohybu a Cyra počkala, dokud nezmizí ve tmě. Potom se dobrodila ke břehu. Stezka od Korintského zálivu vedla jižním směrem a kněžka se po ní unaveně vydala do hornaté krajiny.

Král Xerxes, syn Dareiův, vnuk Cyrův, král Médey a Persie, vládce Libye, Arábie, Egypta, Palestiny, Etiopie, Elamu, Sýrie, Asýrie, Kypru, Babylonie, Chaldeje, Kilíkie, Thrákie a Cappadocie, vyvolený boha Ahura Mazdy, si přidržoval voňavý kapesník před obličejem a rozhlížel se z vrcholu kamenného valu Střední brány. Zemi kolem něj pokrývala mrtvá těla. Téměř se nedal udělat jediný krok, aby člověk na nějaké nešlápl.

„Kde je spartský král?“ zeptal se Pandory. Kněžka byla celá potřísněná krví a křečovitě svírala v rukách hůl s Nagou.

Ukázala k hromadě těl – většinou Nesmrtelných – jižně od Střední brány. „Tam padli poslední Spartané. Zabila jsem ho já osobně.“ Nedodala, že se jí to podařilo teprve ve chvíli, kdy byl král vážně raněn několika zásahy Nesmrtelných.

„Uspěla jsi ve svém úkolu?“ otázal se Xerxes.

Pandora se ztěžka opřela o hůl s Nagou. „Ne.“

„Pak tedy ten, kdo tě poslal, bude nespokojen,“ poznamenal Xerxes.

„Tahle válka přesahuje vše, co si dokážeš představit,“ odpověděla Pandora. „Bude pokračovat jinde a jindy.“

„Pro tebe ale ne,“ řekl Xerxes.

Pandora ztuhla, když jí do zad proniklo ostří. Viděla, jak od ní ustupuje postava – Xerxova dýka –, a věděla, že jí králův kat právě zasadil smrtelnou ránu. „Jsi nicka,“ obrátila se ještě na perského krále. „Tvé tažení selže. Řekové tě porazí.“

„To je předpověď nebo přání?“ zeptal se Xerxes.

Pandora se zhroutila k zemi a její tělo se připojilo k tisícům dalších.

Spartské ženy truchlily po svých padlých, podobně jako když je vysílaly do války. Nad městem se zvedal zvuk nářikavých zpěvů a jejich ozvěna doléhala nad okolní lesy a hory.

Cyra poslouchala tu píseň, zatímco seděla ve stínu stromu poblíž pole, na němž trénovali spartští chlapci a připravovali se na další bitvy. Když se k ní přiblížila Thetis, zvedla se na nohy. Vdova po králi měla čelo ovázané černou stuhou na znamení své ztráty. Po její pravici kráčela Briseis. Thetis nepatrně sklonila hlavu. „Zdravím tě, kněžko.“

„Tvůj manžel mě požádal, abych sem přišla,“ řekla Cyra.

„Z jakého důvodu?“ zeptala se Thetis. Cyra se podívala na mladé děvče.

„Abych učila tvou dceru.“ Thetis se i přes svůj žal usmála. „Opravdu? Spartský král, který si dělá starosti o budoucnost své dcery? Možná se věci změní.“ Vzala Cyru za ruku a vložila do ní drobnou dlaň Briseis.

„Nauč ji všemu, co umíš.“

SOUČASNOST

Eroze rozšířila thermopylský průsmyk za staletí, jež uplynula od bitvy mezi Sparťany a Peršany, až na dnešní šíří více než kilometru a půl, jak byla zachycena na Pandořině mapě. Jednalo se vsutku o přelomovou bitvu, protože Xerxes následujícího roku odtáhl zpátky do Persie, aniž by uspěl ve své snaze o podmanění Řecka. Síly, jež za sebou ponechal, Řekové porazili.

V důsledku toho se celé dějiny západního světa vydaly jiným směrem.

Nedaleko hory v bývalém nejužším místě průsmyku jsou do skály vytesané dva řádky na památku bitvy.

*POUTNÍČE – ZVĚSTUJ LAKEDAIMONSKÝM,
ŽE MY TU MRTVI LEŽÍME, JAKOŽ ZÁKONY KÁZALY NÁM.*